
CARL GULDSTRANDS · EXLIBRIS

KARL AUG. NICANDER.

SAMLADE

DIKTER,

AF

K. A. NICANDER.

FÖRSTA DELEN.

Stockholm,
A. BONNIER,
1839.

Nordströmska Boktryckeriet.

Innehåll:

Till min moder Jorden	Sid.	3.
Den unga Sångarens Helsning	—	6.
Mitt Lif, min Sång och min Död	—	8.
Till min Mor	—	10.
Hoppet	—	12.
Auroras Kyss	—	14.
Vapensång	—	17.
Sommarfröjd	—	24.
Norna-Gest	—	27.
1. Gästen kommer	—	27.
2. De Drucknas strid i salen	—	29.
3. Harpans makt	—	32.
Grekinnan	—	35.
Greklands Gudar	—	46.
Korsets Tro	—	51.
Fåglarnas Lycka	—	57.
Lord Byron på Delphis Ruiner.	—	60.
Lyrklang till Hulda	—	66.
Idealet	—	75.
Till Tegnér	—	77.
Farväl	—	79.
Den sköna Vinterdagen	—	81.
Barndomen	—	84.
Sicilianska Sånger	—	86.
Till Ebba	—	91.
Svensk Artillerist-Sång	—	93.
Vid en Canari-fågels Död	—	95.
Skaldens Blomma	—	97.

Johan Banérs Strids-Sång - - - - - Sid. 99.
Minne af den 18 April 1830 - - - - - — 101.
Ungdomen - - - - - - - - - — 106.
Till Friherrinnan Louise Hamilton - - - — 108.
Till Friherre Carl Hamilton - - - - - — 110.
Pilgrimen - - - - - - - - - — 112.
Hymn till Jesus på Tabor - - - - - — 114.
Sång på Oscars-Dagen 1832 - - - - - — 117.
Edwy på Elgivas Graf - - - - - - — 119.
Abdallah - - - - - - - - - - — 129.
Melpomene till Svea - - - - - - — 132.
Kärleken - - - - - - - - - - — 137.
En fallen Engel - - - - - - - — 140.
En Dröm om Napoleon - - - - - - — 142.
Offer åt G. Adlerbeths Skugga - - - - — 145.
Den Blinde Sångaren - - - - - - — 150.
Lazaronen - - - - - - - - - — 152.
Morgonen - - - - - - - - - — 155.
Aftonen - - - - - - - - - - — 157.
Till Sångens Ursprung - - - - - - — 159.
Resan till Engelbrechts-Holmen - - - - — 160.
Runor - - - - - - - - - - — 197.
Frejers Ax - - - - - - - - — 199.
Urdarbrunnen - - - - - - - - — 200.
Thorgny - - - - - - - - — 201.
Oscar - - - - - - - - - — 203.
Ryssgraf - - - - - - - - - — 204.
Kungshatt - - - - - - - - — 206.
Hjalmars Brud - - - - - - - — 208.
Norna-Gest som Yngling - - - - - — 211.
Islands Minne - - - - - - - - — 214.
Arnliot Gellina - - - - - - - — 216.

Solen i Lappland - - - - -	Sid. 220.
Erik Wasas runa - - - - -	— 222.
Bjarkamal - - - - - -	— 224.
Lögarens Lugn - - - - -	— 226.
Mannen i Rosengården - - - -	— 228.
Yr eller yttersta Runan - - - -	— 231.
Till Hugo och Louise Hamilton - - -	— 237.
Pilgrims-Sånger - - - - - - -	— 241.
I. Till Naturen - - - - -	— 243.
II. På Clar-Elfven (den 4 Juli) - - -	— 246.
III. Ringerikes Jägare - - - -	— 247.
IV. Ringerikes Portar - - - -	— 248.
V. Djupadal - - - - - -	— 251.
VI. Hellefors - - - - - -	— 252.
VII. Tycho Brahes Syn - - - -	— 255.
Sången om Haga - - - - - -	— 260.
Farväl, vid Husby Prostgård, den 23 Aug. 1831.	— 265.
Till Aurora, den 8 April 1838 - - -	— 267.
Richard II:s Monolog - - - - -	— 270.
Macbeths Monolog - - - - - -	— 273.
Romeos och Julias Sonett - - - -	— 275.
Torkel Knutsons Dödsfest. Prolog - - -	— 277.
Öppet Bref till Fröken Eva - - - -	— 287.
Tassos Klagan - - - - - - -	— 290.
Tystnad - - - - - - - -	— 300.
Döds-Bön - - - - - - -	— 304.
Hjeltebröderna - - - - - - -	— 305.
Trohetssång - - - - - - -	— 308.
Carl Johan - - - - - - -	— 311.
Oscar - - - - - - - -	— 313.

K. A. NICANDERS

SAMLADE

DIKTER.

FÖRSTA DELEN.

TILL MIN MODER JORDEN.

»Statt upp och sjung! låt strängaspelet höras,
»Att det må bättre varda med min själ,
»Den onde anden flyr, då harpor röras,
»Och jag behöfver läkedomen väl,
»Att jag mitt anlet må upplyfta töras
»Till ljusets hem, jag arma stoftets träl.»
Jord! du är Saul lik: du sång behöfver,
Men hvar är Davids klang, som stormen söfver?

Ditt inre bäfvar; du är blek, o Hertha!
Och jag vill gråta, då du mot mig ler:
Jag rycker blomstren ur mitt eget hjerta,
Tag dem och lek en stund; jag har ej mer.
De blyga barnen, all min fröjd i smärta,
Till ro och glädje jag dig öfverger.
Och flyktar ej för dem ditt minnes ånger,
Så bed en bättre Skald om bättre sånger.

Här stå de nu uti sin oskulds kläder,
Så undersamma på sitt nya land.
Den fosterländska sol ej mer dem gläder,
De tvina bort på öknens torra sand.

Si, syskonringen dig till mötes träder,
Var deras mor! vid deras sång ibland
Uppstånde skön den tiden för ditt minne,
Då sjelf ett barn du var med barnasinne!

Hör! väktarne mig redan ondt bebåda,
Från trädens topp de skratta skators skratt:
»Ett lustigt främmande här är att skåda,
»Upp! skyndom taga dessa trollen fatt.»
Ja! öfver blad och blommor må de råda,
Slå ned på dem som drakar på en skatt.
Men när de blomsterslöjan sönderslita,
Fly andarne mot höjden, englahvita.

När himlens Englar för mitt öga svinga,
Och för mitt öra Diktens harpor slås,
Ho är på jorden född, som mig kan tvinga,
Att af förstummad salighet förgås?
I dagen fram vill jag min gåfva bringa,
Fastän af mången gåfvan tör försmås.
Se'n som ett ljus i storm mitt *jag* försvinne,
Om mina verk stå qvar i folkets sinne!

Var tröst, min själ! drick mod ur Sångens källa,
Uppå hvars spegelgrund Guds anlet ler,
Kraft, ljus och skönhet dig till mötes välla,
Och evigt, evigt får du dricka mer.
Om vredens härar sig i vägen ställa,
Stig dristigt fram; ty fri är Skalden der.
Hans enda rikedom är Urdarbrunnen,
Som ej af våld blir grumlad eller vunnen.

Som bröder Skalder vandra må tillsamman,
Men handle hvar och en som egen man.
Den som ej sjelf består sig Diktens gamman,
En ringa hjelp hos sina bröder fann.
Jag vill ej låna, dela Gudaflamman,
Jag ensam gör och lider hvad jag kan,
En krona räcks mig sist af Jofursörnen,
Af Diamanter, lager — eller törnen.

Endera. — Ett är visst, att kommer qvällen,
Och Herrans budskap kysser mig och går,
Du, Hertha! öppnar för mig blomsterpellen,
Och glad min bild i dina armar får.
Förtörnas ej, jag trifs ej under hällen;
Men ur din brudsäng stilla jag uppstår.
Jag vingar har: jag är mitt hemland trogen,
Och flyr med solen nedom purpurskogen.

DEN UNGA SÅNGARENS HELSNING.

O chiunque tu sia, che voglia, o caso
Peregrinando adduce a queste sponde!
Tasso.

På Sångens äng jag dessa knoppar brutit,
Fast outspruckna och af späd gestalt;
En känslans tår likväl på dem jag gjutit,
I hoppets stunder voro de mitt allt.
Må hända äro många knoppar tomma
Och torka bort med vårens sista fläkt;
Ur någon ända skall en liten blomma
Med sommarn utslå uti purpurdrägt.

Väl, om hon då i middagsbranden blänker
Och utaf någon får en flycktig blick,
Hon vissnar snart och ned sin krona sänker,
Nöjd med det lof, hon af de goda fick.
Jag öfverlefver kanske mina sånger,
Med min bortljuder säkert deras röst,
Och likväl känner minnet ingen ånger
Utaf de stunder, jag på dem förslöst.

Trots all sin ringhet ha de dock ett värde,
Fast det för mången kanske döljer sig;
Dock uti dem jag först att älska lärde,
Och de ha varit njutningar för mig.

De äro genljud ur en ynglings sinne,
Och strödda taflor af hans känslors gång,
Der mången endast oförmåga finne!
Fastän hvart ord var i min själ en sång.

Väl vinkar skön från fjerran Sångens lager,
Väl är jag känslig för dess friska krans;
Men, ack, uti odödlighetens dager
För stora snillen blott han virad fanns.
Och om min Sångmö icke dit kan hinna,
— Hon ovan är, och vingen darrar än, —
Om jag ej efterverldens dom kan vinna,
Välan, så må min samtid tyda den!

MITT LIF, MIN SÅNG
OCH
MIN DÖD.

Min *Lefnad* var en stilla flod,
Uppå hvars spegel dimma stod.
När solens stråle föll derpå,
Den glänste klar och himmelsblå.

Jag lefde föga, tänkte mer;
Det bästa verlden icke ser.
Men i det stora Helas sfer
En ringa ting det bästa är.

Jag syntes kall, men var dock varm;
Jag slöt min låga i min barm.
Jag skördat lof: mig tadlet slog;
Jag vet ej, hvem af dem bedrog.

Min *Sång* en verld ej tjusa skall;
Så högt gick ej dess vågors svall.
Den Vaktelns var, i enslig skog.
Som hörs af få, men höres nog.

Så skall i lifvet, mången gång,
Af vänners krets bli hörd min Sång.
Den skall ej vidt kring jorden gå,
Men icke dö så snart ändå.

Min *Död* — den ej beklagas bör;
Ett uselt stoft han blott förstör.
Hvad som odödligt hos mig var,
Sin högsta flygt i döden tar.

Farväl, o Jord! Farväl, mitt stoft!
Farväl, du Hoppets rosendoft,
Hvad jag med jordisk längtan sett,
Jag glömmer allt. Jag hoppas ett.

TILL MIN MOR.

Från fjerran strand en suck till dig jag sänder
Med Östanvinden, resande i qväll,
Och när han fram till dina byggder länder,
O, må han träffa dig förnöjd och säll.

Nej! Icke säll — jag vågar det ej hoppas, —
I värnlös kamp mot ödets hårda slag;
Men må ur sorgen sjelf en glädje knoppas,
Ur mörkrets vinternatt en sommardag.

Må någon gång i ömma dottersfamnen
En himmel öppna sig för känslans flygt,
Af fordna fröjder återskalla namnen,
Dem ödet afundsjukt Dig undanryckt.

När under himlens blå, i gröna ängen,
I sitten båda språkande om mig,
Så lyssnen noga invid blomstersängen
Om der ej hviskas fram ett ljud från mig.

O! lyssnen, lyssnen! Många sommarqvällar
Min ande än utöfver fälten far,
Och spejar än ifrån de höga hällar,
Kring dem jag fordom Glädjens Härold var.

En gång jag förde edra nöjens spira,
Bar blomstermantel, myrtenkransadt hår,
Böd Byggdens glada ungdom fester fira,
Och lyddes gladt och villigt år från år.

Jag Konung var. Så många sköna Tärnor
Omkring mig sväfvade i glädtigt lopp:
Min krona gnistrade af himlens stjernor:
Min thron var väfd af rosor och af hopp.

Men nu, fast än jag älskar dessa nejder,
Som vittnen voro till min barndoms prakt,
Jag nedlaggt lilje-spiran: — tidens fejder,
De fordra annan rustning, annan makt.

Likväl, min mor, jag Dig ett löfte gifver
Att icke svika hvad Du spått om mig,
Och om en trogen Nordson jag förblifver,
Hvem tillhör derför äran om ej dig?

HOPPET.

A.

Söker du en grund till lifvets plåga?
Undrar du, hvarför ditt hopp bedrar,
Och på känslans varma fråga
Verkligheten ger så kalla svar?
Sänk din blick uti ditt eget hjerta,
Der är roten till din smärta:
Sök med ifver, släck med styrka der
Gnistan till den eld, som dig förtär!
Likt ett barn, som vekligt fostradt blifver,
Sitter Hoppet, gråtande, och ber,
Kastar bort hvad modrens kärlek gifver,
Leds vid allt och gråter efter mer.
Aga Hoppet! Måtta är din ära;
Tukta manligt dina känslors svall,
Lär att mindre njutningar begära,
Och du mindre lida skall.

B.

Törnet växer först och Rosen sedan:
Så när Lidandet var fullväxt redan,
Föddes Hoppet, Skaparns yngste son.
Utan skuld till allt hvad menskan lider,
Balsamgjuter det hvart sår, som svider,
Väcker Styrkan upp, Olympens lån.

Ty, när lifvets skepp på hafvet sväfvar
Och emellan storm och vågor flyr,
När dess styrman, Tanken, sanslös bäfvar,
Och Förtviflan rakt på klippan styr —
Rasen, vindar! böljor, eder häfven!
Lugnt och skönt, med rosor på sin kind,
Sitter Hoppet vakande i stäfven,
Och föraktar både våg och vind,
Spanande de dolda grundens bankar,
Fäller det till djupet ned sitt ankar,
Räddar skeppet på ett vredgadt haf,
Frälsar lifvet ur dess öppna graf.
Hvad gör då, om bränningen mig tvingar,
Att min rikdom kasta öfver bord?
Endast Hoppets hjeltemod mig bringar
Till Lycksalighetens nya jord.
Seger vinna endast de, som strida:
Medelmåttan är ett syndafall.
Sök det högsta: frukta ej att lida,
Och du mera njuta skall.

AURORAS KYSS.

"Säg, hvem kysser du, Aurora!
När ur Österns rosengårdar
Du på himlens fäste träder,
Att bereda väg för Dagens
Majestätiska Monark?
Säg, mot hvilken först du sänder
Dina kärleksfulla blickar!
Säg mig, hvilken du hugsvalar
Med din första morgonkyss!
Är det Alpens snöbehöljda,
Kalla panna förbehållet
Att af dina läppar värmas?
Eller rör din purpurmun
Oceanens blåa bölja?
Eller sjunker du i Phoebi
Armar, och med första kyssen
Väcker honom ur sin slummer,
Förrn du fram på hvalfvet tågar,
Att hans bana blomsterströ?
Rosenkindade Aurora!
Säg mig, hvilken gynnad älskling
Får din första morgonkyss! —»

Så jag frågade en morgon,
Då jag, under höga ekar,
Satt uppå ett berg, med ögat
Vändt mot Österns öppna port,
Der den unga Morgonrodna'n
Stod, i all sin friska fägring,
Med en korg af Orientens
Skönsta rosor i sin hand:
Och dess fötter syntes hvila,
Öfver hafvets blåa yta,
På en bädd af hvita skyar,
Liksom på en svandunsbädd.
»Rosenkindade Aurora,
Säg mig, hvilken gynnad älskling
Får din första morgonkyss! —»

»*Mig* hon väntar. Jag har bråttom,
Skyndar fort i hennes famn;
Mig hon kysser, det är tydligt: —»
Hviskade en fjärilvingad,
Ljum och doftfull Vestanvind,
Sväfvande förbi mitt öra,
Som han kom ur lundens sköte,
Der hos blommorna han sofvit:
»*Mig* hon kysser, det är tydligt. —»
Utför berget bar det af,
Och med sina fina vingar
Krusade han obetydligt
Hafvets spegel, närmast stranden:
Flaxade en stund beställsamt,
Smälte sedan bort och dog.

Men Aurora skön sig höjde,
Öppnade sitt blåa öga:
Och den klara Morgonstjernan
Bleknade för hennes blickar;
Himlen ljusnade dervid:
Och hon strödde sina rosor,
Och en purpurglans sig bredde
Öfver haf och berg och torn;
Men den första morgonkyssen
Fick den vaknande naturen,
Skyar, dalar, berg och floder,
Haf och kullar, land och städer,
Lunder, blommor, djur och menskor —
Jord och himmel på en gång.

VAPENSÅNG.

Du sköna svärd, med dina klara strålar!
Du, som med purpur jordens tafla målar!
Du värmer själen, men du kyler kroppen,
Och flyr, kometen lik, bland stjerne-loppen,
Med eld kring fästets vida hvalf.

Jag mins än hur min moder skalf,
Då fordom jag med granna sabeln lekte,
Och Göta Lejonhufvud smekte
Som främst på gyllne fästet lyste;
Jag mins hur jag åt honom myste,
Och tyckte sjelf att jag var karl,
Så stolt i gång, så djerf i svar;
Ty redan tidigt vi bekantskap gjorde,
Och gammal vänskap icke glömmas borde.
Ännu en gång kom, svärd, intill min sida!
Kom hjelp mig för mitt fosterland att strida!
Vårt bröllopp firas invid dödens flod,
Vi vigas der utaf det höga mod.

När ryktet lågande kring fältet flammar,
Och jemte fosterlandet storverk ammar,

Då lagrar svigta mellan höjda lansar,
Och hjertat klingar mot det blanka pansar,
Skall ock bland vapenbrak och gny
För mig en högre dager gry.

Och när en tapper fiende jag slagit,
Som sköld och svärd för fosterjorden dragit,
Då lägger sig min varma ungdomslåga,
Och jag blir känslig för min broders plåga,
Och fäller på hans stoft en tår,
Då han till hjeltars Fader går.

Der sökes nu hans lik utaf en trogen maka,
Som qvalens offer är; men stundom i sitt bröst,
Uppglimmande af hopp, tycks höra denna röst:
Han kommer väl tillbaka.

Chor af Krigare.

Han kommer ej tillbaka,
Du ömma, hulda maka!
Han bars på sin sköld
Ned i jordens köld.
Att svalka sitt brinnande hjerta,
Och sårens smärta:
Vi följe vår broder med sorg
Ned i dödens borg.
Dock honom än en gång vi råka
I annan verld:
Der skola vi språka
Om krig och svärd.

Så klaga då fritt öfver båren!
Låt rinna din tår uti såren;
Men ropa ej ve öfver mig,
Förkrossade maka,
Att Rubon ej kommer tillbaka:
Jag kände ej honom, ej dig.

»Hvad? Flykten J, skingrade rotar,
»För fienden, medan han hotar?
»God lycka på färden!
»Ha, flyn genom verlden
»Med nesa till afgrundens sal!»
Så dundrade höfdingens tal.
Och svajande fanor,
Som mjellhvita svanor,
Igen flyga opp,
Och fladdra
Och pladdra
Kring gyllene topp
Om seger och hopp.
Hussarerne kommo och rusade fram
I dånande luften, i blod och i dam;
De stålblanka sablarna hveno,
De gyllene rustningar skeno;
Hussarerne kämpade käckt,
Och jorden af slagna blef täckt,
Och segren var vår!

Chor.

Och segren är vår,
Och fröjd bland oss rår.

En Hussar (*sårad*).

Hör, jag kan en vacker visa!
Sången skall min smärta lisa,
Kanske roa er dertill;
Derför jag den sjunga vill:

(*sjunger*).

Lilla *Nina*, röd om kind
Sprang så tidigt, lik en hind,
Med sin hjord i skogen.
Inge samma morgonstund,
Efter tvenne timmars blund,
Tröskade på logen.

Skällan ljöd i skogens famn,
Älskade herdinnans namn
Ringde i hans öra.
Han det nämde mången gång
I en öm och hjertlig sång,
Som ej hon fick höra.

Slagan gick så hurtigt på,
Eko förde då och då
Ljudet inåt skogen.
Nina kände det igen,
Glad att hennes goda vän
Tröskade på logen.

Men det tillrade en tår,
Sorgligt minne se'n i går,

Ned från hennes öga.
Inge skulle snart i krig:
»Ack! han kan ej frälsa sig
»Der de kulor snöga.»

Tyst hon nu till logen smög:
Öfver balken lätt hon flög,
Var hos Inge inne:
Kyssar gaf och kyssar tog,
Ömsom grät och ömsom log
Öfver hopp och minne.

Ack, hvad du är vacker nu!
Ingen yngling är som du,
Så du jemt skall vara.
Tänk på Nina då du far,
Som du ensam lemnat qvar:
Hon skall gråta bara.

»Ja! nog har jag Nina kär,
»Stor likväl min längtan är
»Att för Kungen strida.
»Tro ej att jag nånsin flyr:
»Hellre vill jag med blessyr
»Fram på kryckor skrida.»

Nina grät. En kyss hon fick,
Och så sorgsen återgick
Till sin hjord i skogen.
Inge skurade sitt svärd,

Tog sin bössa, gick sin färd,
Modig, glad och trogen.

Ibland kulor och bland krut
Höll han hjeltemodigt ut,
Aldrig Inge flydde.
Sabeln skötte han gesvindt:
Stred och hurrade, och blindt
Sina order lydde.

Snart likväl en stormig dag,
Då der gåfvos lag på lag
Ur kanoners skara,
Kom en kula, pep och hven,
Knäckte Inges ena ben,
Som stod främst i fara.

Lika glad var han ändå,
Tänkte likväl så och så
På sin lilla Nina.
»Hennes kärlek kallna lär,
»Inge ju en krympling är; —
»Hon skall fly och grina!»

Och sitt hem han åter såg:
Hyddan på sitt ställe låg,
Och bredvid stod linden.
Nina ropade hans namn,
Flög i krigarns öppna famn,
Mera snabb än vinden.

Ömheten ej kallnat har,
Och att benet krossadt var
Nina icke brydde.
Så i kärlek och i tro
Deras lif förflöt i ro:
Såret ära tydde.

Chor af Hussarer.

Tärnorna,
Stjernorna
älska oss lika,
Då vi ej vika.
Tärnorna
Trycka
Oss till sin famn.
Stjernorna
Rycka
Till sig vårt namn.

SOMMARFRÖJD.

Solens barn, du sköna Sommar,
Klädd i gyllne skrud och kransar,
Glad jag dig till möte dansar,
När du öppnar mig din famn.

Se, hur hela jorden blommar,
Hör hur alla bäckar sjunga.
Fåglarna på grenar gunga,
Qvittrande ditt ljufva namn.

Sorl af bi'n kring blomsterkalkar,
Solskin öfver gröna rågen,
Stilla lugn på blåa vågen,
Röda smultron mellan blad.

Och en löfsal, som oss svalkar,
I hvars skugga vestanvinden
Kysser rosorna från kinden,
Och flyr bort med rofvet glad.

Blomman är ju mer än knoppen,
Sommaren är mer än våren,

Med sin blomsterkrans i håren,
Och fullbordan mer än hopp.

Solen somnar. Ungdomstroppen
Samlar sig i aftonstunden
Mellan lindarna i lunden;
Månen vaknar och går opp.

Arm i arm med muntra sinnen;
Genom Floras slott och dalar,
Öfver perlbeklädda salar
Tåget går med skämt och sång.

Ljufva aningar och minnen
Spricka ut. I ram af strålar
Månen skuggportraiter målar,
Som ledsaga skarans gång.

Bakom silfvermolnet sitter
Jägarn Amor tyst och smilar,
Brynar sina rosenpilar,
Lägger an och gifver fyr.

Allt är fröjd. I dagens glitter
Ha de sköna hvar sin spegel,
Till dess Amor sina segel
Rakt mot månens skifva styr.

Nu man snafvar öfver tufvor,
Plockar lysmask opp kring hatten,

Skiljes åt och gifver natten,
Somnar in vid vaktelslag.

Dragen sist af små små dufvor,
Körande med perletömmen,
Kommer lilla Silfen Drömmen
Med inbillningens behag.

Vecklar ut för själens öga,
Sina landskapstaflor gröna,
Sina englar undersköna —
Var välkommen, blida dröm!

Älsklingsbarn af solen höga,
Måste vi dig snart försaka.
Sommar! skynda dig tillbaka,
Och din bröllopsskrud ej glöm.

NORNA-GEST.

1

Gästen kommer.

På Frondhems borg en nyårsqväll
Satt Olof Trygwason:
»Hell konung! from och segersäll!»
Ljöd mannastämmors dån.
Den Gamle lyster hvila.

Och kungen höll sitt horn i hand,
Att dricka dem godt år;
Men inom hornets gyllne rand
Det föll en silfvertår.
Den gamle lyster hvila.

Och Olof sade: »Vänta horn!
»Jag vill på stormen lyss.
»Hör, hur han skakar träd och torn,
»Och var dock stilla nyss.»
Den gamle lyster hvila.

»En droppa blott af detta haf
»Nu vore mången nog,

»Som irrar utan ljus och staf
»Med törst i villsam skog.»
Den gamle lyster hvila.

Och årets sista qväll det var,
Och Olof var en kung.
Han satte från sig drycken klar;
Den blef hans hand för tung.
Den gamle lyster hvila.

Si, inom dörrn en främling går;
En hög och härlig man.
Han synes ung, dock rik af år,
Och föga lutar han.
Den gamle lyster hvila.

Hans hy var ljus, hans drägt var blå,
Och skägget, hvitt som snö,
I vågor nedföll deruppå,
Som månsken på en sjö,
Den gamle lyster hvila.

Han bar en harpa i sin hand,
Der vinden lekte matt,
Och på hans skullra utan band
En snöhvit dufva satt.
Den gamle lyster hvila.

»Stig fram, o främling, till mitt bord,
»Och sitt, eho du äst.»

Tack, konung! för ditt blida ord,
Mitt namn är Norna Gest.
Den gamle lyster hvila.

»Välkommen, gäst! mitt horn till rand
»Är fullt af bästa mjöd.
»Drick ut; det löser tungans band,
»Och släcker törstens glöd.»
Den gamle lyster hvila.

Tack för din dryck, o konung from!
Den för min törst förslår.
Ja! mången gång min läkedom
Har varit blott en tår.
Den gamle lyster hvila.

»Sof sött i natt.» Nu kungen sig
Till bön och sömn beger.
Frid vake, konung! öfver dig!
»God natt! i morgon mer.»
Den gamle lyster hvila.

2.

De drucknas strid i salen.

Hornen i sorlande laget vandra,
Roliga jungfrur med gull i mun.
Kämparna kyssa, så ömt hvarandra,
Ösa med makt utur fröjdens brunn.

Stora droppar utaf dräggen,
Pryda långa kämpaskäggen,
Och när hornen ej mer förslå,
Blänkande hjelmar till karet gå.

Ute på fjärdarne stormen hviner,
Månan tycks ragla på himmelen röd,
Sprakande elden i salen skiner;
Ingen brist är på ved och mjöd.
Kolbjörn slumrar nöjd vid bordet,
På hans läpp ler sista ordet.
Gästen sitter vid eldens brand,
Håller sin harpa i trogen hand.

Einar leker med blanka pilar,
Stum vid de yrande kämpars glam,
Blåa ögat på gästen hvilar,
Makar sig sakta till honom fram.
Se, hur Öfverste Munskänken,
Som i hast tog felt om bänken,
Satte sig vackert i en vrå;
Men han smilar så nöjd ändå.

Thorkel, dryg uti elgskinshandskar,
Skjuter sitt svärd både in och ut,
Prisar sin strid emot elfva Danskar,
Slår på en gaffel af jern en knut.
»Bleka främling! lös upp knuten,
»Utaf karlahänder bruten.
»Är du ej kommen hit från Rom,
»Efter du synes så tom och from?»

Einar lade en pil på bågen,
Sköt mellan fingren på Thorkels mudd.
Strålen for ut som en blixt ur lågen,
Kröp in i väggen med blodlös udd.
  Einar qvad: »Hui! muntra pilar!
  »Hårda träd få hårda kilar.
»Hade en ädlare detta sagt,
»Pilen jag närmare hjertat lagt.»

Thorkel qvad: »Dina veka nålar,
»Stick i den rodnande jungfruns barm.
»Lägra dig fort bakom fat och skålar;
»Svärdsleken varder dig alltför varm.»
  Svärdet drar han ur sin skida,
  Tänker göra mycken qvida.
Kolbjörn förlorar sin loskinnshatt,
Under Herr *Thorkels* gälla skratt.

»Gubbe! låt lysa din blanka måne,
»Medan jag leker en nyårslek!
»Kyssar du får af min tärna, fåne!
»Du är en hjelte i qvinnosmek.
  »Lustigt, gossar! mjödet sjuder,
  »Upp till kamp min jungfru bjuder;
»*Kolbjörns* måne i fylle står,
»Lyser oss ända till nästa år.»

Rolfer den Svarte i fjälligt pansar
Reser sig upp med ett blottadt svärd;
Gnistrande kastar hans öga lansar,
Bådar Herr *Thorkel* en neslig färd.

»Länge skall du så ej qväda,
»Gäster eller gubbar häda.
»Svärdet ej dårar smaka få;
»*Rolfer* dig tänker med baljan slå.»

Väldigt han rasslande baljan svingar,
Bräcker den bräckliga Thorkels pamp.
Eldslågor fladdra med röda vingar:
Brusande dånar de kämpars kamp.
Icke en, men alla, alla
Fälla andra eller falla.
Gräselig lek medan *Olof* sof
Blef det i Enevåldskungens hof.

3.

Harpans makt.

Och Norna Gest sin harpa slår, att det så ljufligt klingar,
Och dufvan sitter, flägtande med sina hvita vingar:
Hvart finger uppå skaldens hand, det är en näktergal,
Som hoppar himmelskt qvittrande på gyllne strängars tal.
Han sjunger: vore nu all jorden blott ett öra.
Det nog ej kunde höra.

»Kom, lägg dig tätt intill mitt bröst: hugsvala mig du harpa!
»När vapnen susa mig omkring, så blixtrande och skarpa.
»Ej finnes malm så hård och kall, den du ej smälta kan,
»Och den som rör ditt stränga-spel, han rädes ingen man.»
Si, re'n på skaldens knä sitt hufvud *Einar* hvilar,
Och släpper sina pilar.

»Jag mins när luften dånade af bilorna och svärden,
»Hur lugn och stilla du har gjort mig sjelf och hela verlden,
»Liksom den tysta, helga lund, der Nornans spegel står,
»Och som Allfaders anlet är, när som han stjernor sår.»
Si, Thorvigg der, som nu ett dråpslag gifva tänker,
Hur han sin yxa sänker.

»Ve, ve, det är det rätta namn på lifvets hårda hammar,
»Som smider hjertats heta stål i bröstets djupa kammar,
»Tung, tung och stor i vilda slag han bultar och han slår;
»Kling klang ur harpan klingar fram, och hammarn stilla står.»
Si, Orm fick i sin barm ett glödrödt kol, han känner
Allsintet, att det bränner.

»Låt hammar'n gå, du bleka Smed! hon gör ej ondt, din tuktan;
»Mitt svaga harpospel i qväll förtjenar ej din fruktan,
»Och fast mitt hjerta är af blod, och ej af jern och stål,
»Jag vet så väl som någon man, hvad mannahjertat tål.»
Si, *Kolbjörn*, som på knä mot taket ögat vänder,
Hopknäpper sina händer.

»Men vore jag ej mätt af strid, liksom af år och stunder,
»Jag rasa lät, på gammal sed, min vredes blixt och dunder.
»Och tämde mig ej sång och spel i denna stund, försann
»Jag med min knytta kämpehand dref ut hvarenda man.»
Si, *Thorkel* röd som blod sitt anlete betäcker
Och *Rolfer* handen räcker.

»Men Fridens Natt på fästet går med sina hvita tärnor,
»Skön Balder ler så mildt dertill uti en krans af stjernor,
»De stråla klart, de vinka mig; förrn morgonsolen grytt,
»Den gamle denna nyårsnatt får blifva barn på nytt.»
Si, *Einar* nu till tack en kyss åt Skalden bringar;
Och harpan mer ej klingar.

GREKINNAN.

»God afton!» redan ned i dalen hördes,
Och flöjten ljöd, och flickan band sin krans.
Ej minsta fåra uppå viken kördes
Af skälmska vindar. Solens aftonglans
Som honung nederflöt: ej träden rördes,
Blott löfvens skuggor höllo tyst sin dans.
Den skönsta Majdag blundade och dödde,
Och i sin död den skönsta dotter födde.

Två Svenska ynglingar med fröjd och gamman,
Uti en häck af blommande syren,
Förtroligt suto språkande tillsamman
På gröna bänkar vid ett bord af sten.
En silfverurna, med den gyllne flamman,
Och vin i munnen, midt på bordet sken.
Mer fröjd än vin de från dess läppar sögo,
Och orden lätt på skämtets vingar flögo.

Den äldre brodren, ämne till en hjelte,
Var klädd i blått och gult, en stridens man.
Han hette *Sigurd*, bar sitt svärd i bälte,
Och frisk den brynta ros på kinden brann.

Den yngres rosor voro nästan smälte
Af diktens eld och *Albert* hette han,
Han Sångens morgonrodnad bar på munnen,
I sång och kärlek aldrig öfvervunnen.

Han blåögd var och ljus. En gyllne cittra
Han höll i stilla tjusning mot sitt bröst.
Derinne hördes diktens fåglar qvittra,
Ledsagande med samljud Skaldens röst.
Mot solen sågos cittrans strängar glittra,
En lek för fingrarna, för själ'n en tröst.
Och Sigurd basen söng till Fredmans sånger,
Och bergen svarade tre fyra gånger.

»I qväll jag sjunger icke Fredman mera,» —
Sad' Albert hälften ledsen, hälften mild.
»Så sjungom vi en stridssång eller flera?» —
»Nej! broder Sigurd, då blir du så vild,
»Och börjar af och an i takt spatsera,
»Och så är all vår glädje strax förspild.
»Jag ser förut, hur du med svärdet dansar,
»Och skrålar högt, som en sonett i pansar.» —

Men Sigurd sade: »sjung! jag sitter stilla,
»Och håller djupt men tyst min Svenska bas.
»Se blott på mig om jag beter mig illa,
»Och vill begynna något kämparas.
»Stäm fort, och sjung; ty eljest, Brage lilla,
»Jag slår med svärdet allt ditt spel i kras.»
Och Albert log, den vänliga, den unga,
Om Thormod Skald han började att sjunga.

Men bäst han spelte, brast den ena strängen,
Och som en blomma afbröts Skaldens sång.
Då vandrade der framme öfver ängen
En hvit gestalt, högtidlig, smärt och lång.
Dess gång på den förgyllda blomstersängen
Var som mot solen silfvermolnets gång.
Han nalkades, vid slutet utaf dalen,
Till våra ynglingar i gröna salen.

Helt hvit han var. Hans kinder hvita voro,
Och manteln hvit af skinande musslin;
På ögonlocken låg en stilla oro,
Och pannan var en slocknad fröjds ruin.
Kring munnen matta rosenflägter foro,
Som kring en sugen blomma mätta bin.
En sirlig hvit turban var hufvudbona.
Den höga, sköna riddarliljans krona.

En blomsterkorg uti den venstra handen
Den unga främling vid sin sida bar,
Och i den högra, höjd mot blåa landen,
En korsets staf, högt glänsande och klar.
Och ljudet af hans steg mot blomsterranden
Som svanens stilla flygt mot vassen var.
Då ropte Sigurd: »Hell dig! du med stafven,
»Om du från himlen kommer, eller grafven.»

Som af en blixt han slogs vid dessa orden,
Och stod förstenad, från all verlden skild,
Det himmelskt ljufva anletet mot jorden
I slummer sönk, och munnen log så mild.

Han syntes, som man tänker sig i norden
En sofvande, förklarad Baldersbild.
Se på — det syns, att drömmen honom dårar,
Och ögonlocken svälla utaf tårar.

Utur två ögons himlar, när han vaknar,
Två stora, klara perlor rulla ner,
Den heliga gestalten långsamt raknar,
Och raskt, men sorgligt, åter kring sig ser.
Det tyckes som hans öga något saknar,
Vill finna allt, men finner intet mer.
Han sade: »död — o lären väl det ordet!»
Och dermed satte han sig ned vid bordet.

Men Sigurd, som vid Fredrikshalls belägring
Kung Carl, med handen på sitt fäste stod,
Och Albert, rörd af gästens ord och fägring,
Böd silfverbägarn fram med blygsamt mod.
Då gästen sett deri, med vänlig vägring
Han sad': »Jag dricker icke eld och blod.
»Min dryck är bäckens klara silfverdroppar,
»Min spis är född i daddelträdens toppar.»

Nu lyftes blommorna ur korgen sakta,
Och daddlarna på bordet ströddes ut:
»Se dessa hvita små mitt visthus vakta;
»De vissna snart, och snart är maten slut.
»Nu vill jag här dem räkna och betrakta,
»Ack, ack, de lukta ännu lik och krut.
»Men jag skall gå tills jag förtärt den sista:
»Då blir jag glad, då lär mitt hjerta brista.» —

»Hvem är du, unga främling?» Sigurd sade,
»Du vandringsman med glimmande turban.
»Du vore engel, om du vingar hade;
»Är du en hamn af Saladin Sultan? —
»Är du af Turkiskt blod? det vore skade;
»Du är för god att vara Ottoman.» —
Då lågade vår främlings ögonblickar:
Och fram till Sigurd han en stråle skickar:

Och lyfter af den glimmande turbanen,
Och plockar sönder den i stycken små,
De sväfva ned som fjädrar efter svanen,
Som plockat sig uti sin vagga blå.
»Se,» sade han, der ligger Ottomanen:
»Så kan det ock med alla andra gå.
»När Kungen ropar, blekna de om kinden,
»Och när han andas, strös de kring af vinden.» —

Det lösta håret flög i svarta vågor,
Liksom en flod utöfver skullran ned,
Och öfverhöljde ögats klara lågor,
Och lätt i ringlar sig kring armen vred.
Som svar på alla outtalda frågor,
En qvinlig rodnad öfver hyn sig spred.
Det qvinna var. Hon sig från bänken höjde,
Ett majestät i hvarje veck sig röjde.

»Jag är en lilja ifrån Tempedalen,
»Jag är en svana ifrån Penei strand.
»Jag vandrar undan för de bittra qvalen,
»Som satt sig neder uti Grekeland.

»Mitt är'nde är till blåa stjernesalen,
»Att klappa på dess port med vissnad hand.
»För *Phone* jemt de leda ormar veko;
»Mitt namn är Röst i dag, i morgon Echo.

»Jag tigger intet. Bröd jag ej behöfver,
»Och vatten gifva mig små bäckar nog;
»På gräsets bädd min mattighet mig söfver,
»Och tak förlänar mig en lummig skog.
»När hösten kommer, sommaren går öfver,
»Då går det mig som Echo, när hon dog.
»Farväl, farväl! du blomma hvit, du röda!
»Då fån J offra tårar åt den döda.

»Det är dock skönt att lefva här i Norden, —
»Här är så svalt och mildt ehvar jag går.
»Här ingen källa är förgiftad vorden,
»Och ormar kräla ej i mina spår.
»Så ren är himlen; fri från blod är jorden,
»Tyrannen Eld i bojor fjettrad står.
»Här klarnar opp allt mera Phones sinne,
»Och jag blir stundligt mera Hopp än Minne.

»Det är ett land, som Grekeland de kalla,
»Det var en gång ett land — det veten J.
»Ve vare derför Muselmänner alla,
»Att allt det härliga är nu förbi.
»Allt folket faller, alla tempel falla;
»Ty om en salig utgång bedje vi.»
Nu sönk hon ned på knä i stilla böner,
Och tyst sitt Amen greto Sveas söner.

Se'n strök hon hårets moln ur hvita pannan,
Och ögat log der fram så himmelsblått,
Hon satte sig, sköt undan silfverkannan,
Och åt en dadel, dagens gifna mått.
De andra lade hon, bredvid hvarannan,
I korgen åter, väfd af vide blått.
Men när hon ordnade dem tätt kring randen;
Fick Albert se en fläck på ena handen.

Och medan Sigurd blanka sabeln höjde,
Och svor hvar femte Turk ett banesår,
Den milde Albert ömt sitt hufvud böjde
Till Phones bröst, och gömde der sin tår,
Och sade, med en blick som fruktan röjde:
»Hvad är för tecken der på handen står?
»Du sköna Phone, mer än englar rena,
»Hvi har du der den rodnaden allena?»

Och Phone sade: »Tyst! ditt blåa öga,
»Du Erosfjäril! får väl kyssa den,
»Men ej din mun; den purpurblomman höga
»Näns jag ej kyssa sjelf en gång alltsen.
»Det är en kyss — den bränner icke föga —
»Så kysk, så rörd ännu och het, o känn!
»Nej fjäril, fjäril! låt min blomma sitta;
»Hon är för öm: du kan dess doft besmitta.

»Min broder Telos låg på fältet slagen,
»Så blek, men skön, långt skönare än du;
»Ett månsken smekte fånigt anletsdragen;
»Det visste ej att hjertat var i tu.

»Hans klara klinga låg i gräset dragen,
»Och mins jag rätt, så voro såren sju.
»Han låg ej ensam der i dödens snara;
»Ty slagen låg den hela Helga Skara.

»*Den tjuguförta Juli* — det var dagen,
»Då Mahmuds lia slog vår blomstergård,
»Den krans af ynglingsblommor, som behagen
»Och Muserna dock tagit i sin vård.
»Nu gån J arma tärnor der och klagen:
»J ären veka: Hellas' Gud är hård.
»Eld är den pil, hvarmed hans högra sårar,
»Den släckes ej af några jungfrutårar.

»Jag kom och spejade; ty långsamt skredo
»De dystra timmar — väntan mig förtär —
»På svarta hästar Turkar kring mig redo,
»Och en långsvansad Pascha här och der.
»De unga hjeltar lågo tyst och ledo;
»Jag ser, och ser, men ingen Telos är.
»Åt dödens tafla log den bleka måna —
»För mycket mindre kan en flicka dåna.

»Ej Telos än? — jo här, ibland de döda
»Min broder ligger döende och skön
»Bredvid sin hvita häst, i stöflor röda
»Af blod, i guldbeblommad klädning grön,
»Grön som en nyfödd vår. Hans läppar glöda,
»Och lyckta ögat är en lycktad bön. —
»Gråt ej, Apollo! spela på din lyra,
»Och lek med toner bort min broders yra

»God afton, Telos!» — intet ord tillbaka.
»God morgon, Telos!» — »Amen,» svarte han.
»Jag är din syster» — »Ja, du är min maka,
»Jag är så trött; strid för mig, om du kan.» —
»Se upp, se alla himlens stjernor vaka,
»Du är ju icke död: du är en man. —»
»Nej, icke död; re'n solen högt sig svingar,
»Och segren flyger ut på hvita vingar.» —

»Du fryser, Telos?» — »Ack! hvad solen bränner,
»Min Phone! Kyss mig och betäck mig så.
»Hvar är du? Phone! — du vår Förste känner;
»Jag vet ej hur, men hjertat vill ej slå.
»Följ du de unga, hvita vapensvenner,
»Som leende invid din sida stå!» —
»Han tar min hand, och trycker den till munnen,
»Och der står kyssen, ej ännu försvunnen.

»Och jag föll ner. O ve, på ögats spegel
»Låg dödens flor, som aldrig lyftes opp;
»Hans kinder lågo såsom fallna segel,
»Och munnen var ej mer en rosenknopp.
»I anletet slog döden sitt insegel,
»Och intet rum var qvar för Phones hopp.
»Men ingen tår jag i mitt öga kände;
»Ty smärtans eld hvar droppa der förbrände.

»Då red på ljusa frustaren om natten
»En hjelte fram, och höll vid liket still.
»Hans blick var vild: en stjerna brann på hatten,
»Med dyster stämma talte han mig till:»

»Du, engel! lemna mig den dyra skatten,
»Gif, — död är död; jag tar den om jag vill.
»Kyss själen, engel! högt bland stjernetroppen;
»Men unna mig och modren döda kroppen.»

»Nu ned sin hand den höge kämpen räckte,
»Och grep min Telos med en väldig arm,
»Och med sin mantel Telos han betäckte,
»Att Telos måtte slumra lugn och varm,
»Och så i sporrsträck utåt fältet sträckte
»Med Telos — Phone stod så tyst och arm,
»Som Hero stod och saknade Leander.
»Och den som red, var Försten Alexander.

»Jag gått med blodets kyss kring många länder,
»Fast ingen menniska vill se på den;
»Men hämnaren skall syna mina händer,
»Och uppstå som de faderlösas vän.
»Han kommer sjelf, han inga andar sänder,
»När som han vaknar; men han slumrar än.
»Fast storm och klagan röra honom föga,
»För Phones bön han slår dock upp sitt öga.

»Och när han så ur Tidens slott framträder,
»Och rider ut med prakt på banan blå,
»Han tvättar blodet bort från jordens kläder,
»Att hvita blommor åter växa må,
»Planterar myrtenträd kring marmorstäder,
»Och väcker skalder opp att harpan slå.
»Och när han säger de fridsälla orden,
»Då sväfvar jag som lofsång ofvan jorden.

»Farväl, skön yngling! månen uppåt skrider,
»Tag dig en kyss; du är ju fridens vän.
»Tag dig en till — Farväl! ty tiden lider;
»När du mig ser, är allting väl igen.
»Du ock — farväl! men spara dina strider,
»Göm ned din klinga, och förbida än.
»Hvad gör i eldens glöd en droppa vatten?
»En stråle ljus i himmelsvida natten?
»God natt!»

Hon sväfvar bort. En afskedsblick hon skänker,
Och tyst försvinner skuggan vid en lind.
Nu Sigurd svärdet i sin skida sänker,
Och suckar ut det heta modets vind.
En tår så klar i Alberts öga blänker,
Och faller ned i liljan på hans kind.
Så sluta de i trogen famn hvarandra,
Och utan ord tillbaka hemåt vandra.

Frid följe dig, o Phone! vid din sida,
Och salighet i spåren af din gång.
Den, som på menskor tror, får länge bida,
Barmhertighetens nådeport är trång;
Men den som uppåt ser, får mod att lida,
Och dör åtminstone med segersång.
Hell Phone! göm ditt helga blod på handen;
Han vaknar väl till slut, den gode anden. —

GREKLANDS GUDAR.

(*Efter Schiller.*)

Då än Er den sköna verlden lydde,
Ledd vid glädjens lätta rosenband,
Festens rökverk edra altar prydde,
Sköna väsen utur Diktens land!
Då er dyrkan blott var jordens stämpel,
Annorlunda var det då — o ja!
Då med blommor kransades ditt tempel,
Venus Amathusia!

Och då Diktens klara rosenslöja
Trollande kring sanningen sig slöt,
Känslor kändes, som vi aldrig röja,
Lif och anda verlden genomflöt:
Kärlek tände hos natur'n det höga,
För att famna henne se'n som brud.
Allt för menniskans invigda öga,
Röjde spåren af en Gud.

Kring det hvalf, der nu vår vishets lära
Ser ett eldklot mäta våra dar,
Körde då med majestät och ära
Helios sin sköna, gyllne char.

Dessa höjder fyllde Oreader,
Uti trädet stod Dryaden stum,
Och ur bäcken, krusad af Najader,
Uppsprang strömmens silfverskum.

Denna lager vinkande sågs tjusa,
Niobe satt tyst i stenen der,
Vassen hördes Syrinx' klagan susa,
Philomela sjöng i lunden här.
Denna bäck Demeters tårar förde,
Dock Persephone kom ej igen,
Och från kullen der man Cypris hörde
Fåfängt ropa till sin vän.

Ned till jorden såg man Gudar svinga,
Och olympisk höghet lägga af,
Pyrrhas sköna döttrar att betvinga
Tog Apollo till sin herdestaf.
Mellan menskor, Gudar och Heroer
Amor stiftade ett skönt förbund,
Honom menskor, Gudar och Heroer
Hyllade i Paphos' lund.

Ej försakelsens och ångrens smärta
Inför er att aldrig synda svor,
Lyckligt klappa skulle hvarje hjerta,
Och den lycklige var eder bror.
Blott det sköna kunde dyrkan vinna:
Ingen Gud för någon njutning vek,
Då den böds af Sångens Huld-Gudinna
Eller Graziens milda smek.

Edra tempel utaf marmor blänkte:
Isthmos' kämpar ibland hvirfveldamm
Många ärefäster eder skänkte,
Vagnar dundrade till målet fram.
Sköna och betydningsfulla dansar
Svängde kring ett doftande altar:
Eder tinning prydde segerkransar,
Kronor eder hjessa bar.

Af de der, som sina thyrser svinga
Och af detta stolta tigerspann,
Faun och Satyr, som så lustigt springa,
Fröjdebringarns ankomst gissas kan.
Tumlande Mänaders yra skara
Prisar dansande hans drufvas must:
Gudens röda kind tycks mäktig vara
Att till bägaren ge lust.

Ingen torr gestalt med håligt öga
Skräckfull än vid någon dödsbädd stod:
Anden tog en kyss — och från det höga
Sänktes lifvets bloss mot Stygens flod.
I Tartaren Minos vågskåln förde,
Fast han fordom sjelf en dödlig var:
Thrakerns klagan Eumeniden rörde,
Som sitt offer återbar.

I Elysien anden fick tillbaka
Hvad han här på jorden kärast fann:
Trogen kärlek återsåg sin maka;
Hjelten der sitt kampspel ställde an.

Orphei lyra samma tjusning tände,
I Alcestis armar sönk Admet:
Pylades Orestes åter kände,
Sina pilar Philoktet.

Uppå dygdens mödosamma bana
Högre lön var segrarns djerfva hopp,
Den, som storverk dristade att dana,
I triumf till himmelen steg opp.
Sökte vän en vän i afgrundsnatten,
Gudaskaran honom gynnsam var.
Seglarn lystes genom dunkla vatten
Af Olympens tvillingpar.

Sköna verld! Hvar är du? Vänden åter,
J naturens glada blomstringsår!
Sångens trollverld stundom blicka låter
Fram af eder blott ett flyktigt spår.
Fälten tråna tomma och förödde,
Ingen Gudom i min väg jag har;
Af den bild, som full af känsla glödde,
Blotta skuggan finnes qvar.

Alla dessa blommor måste falla,
Härjade af Nordans grymma fart:
För att rikta *en* ibland dem alla,
Gudarne från jorden flydde snart.
Sorgsen spejar jag kring stjernebågen,
Dig, Selene, finner jag ej mer:
Ropar jag kring skogen eller vågen, —
Eko tomma svar mig ger.

Sjelf naturn i glädjen, som hon tänder,
Känsla saknar för sin herrlighet, —
Om den dolda kraften, hvilkens händer
Ordna henne, ej det minsta vet.
Skaparns ära rörer henne föga;
Pendeluret lik, hon går sin gång,
Slafviskt fjettrad af det tunga, tröga,
Och af reglors grymma tvång.

Att i morgon åter nyfödd lefva,
Gräfver hon sin egen graf i dag,
Månarna i långsam krets sig vefva,
Evigt lika, efter gifven lag.
Gudarne ur tiden vända åter;
Ty den verld behöfver dem ej mer,
Som af egen svängningskraft sig låter
Hindras från att störta ner.

Hem de flydde ifrån våra zoner:
Med dem flyktadt ock det sköna var,
Flydda lifvets färger, lifvets toner:
Meningslöst, ett genljud blott är qvar.
Gudarne till Pindens höjder sväfva,
Räddade ur tidens grymma svall;
Tiden måste allt det sköna qväfva,
Som i Sången lefva skall.

KORSETS TRO.

Ja! Fallna äro Hellas' marmorsalar,
Dess Gudabilder intet öga ser;
Ej lyran höres uti Tempes dalar,
Och Nymfers dans på Paphos ses ej mer,
I gamla böcker endast minnet talar
Om fordoms glans, som hastigt sjunkit ner;
Så plägar det med vårens blomma vara,
Att så som hon har kommit skall hon fara.

Ej evigt vara kan det jordiskt sköna,
Som här i tiden fästadt haft sitt allt;
Om ingen anda der sig låter röna,
För evigt blifver marmorhjertat kallt.
Låt lagern fritt Appollos hjessa kröna:
Han faller dock, som Ödet det befallt.
Det båtar ej att vid förlusten klaga,
Hvad Tiden gifvit, kan han återtaga.

Så stolt bland Gudar, uti tempellunden,
Med njutnings-mättadt bröst Hellenen gick.
Den egna jorden bar så många under,
Ej stod till annat land hans hug och blick;

Han lefde herrligt på de korta stunder,
Han till en högtid utaf Ödet fick.
Han purprades af solens gyllne lågor,
Och badade i nöjets varma vågor.

Men när det led till aftonen af dagen,
När solen sjunken var och skuggan lång,
Då gick han der af njutningen bedragen,
Bland stumma gudar, med osäker gång:
Matt återglänste tynande behagen
Af gudadrömmen och af lyrans sång.
Så i den kalla natt, då månan lyser.
Fast höljd af ljus, går vandraren och fryser.

När Ödet böd: »lägg, kämpe, ned din glafven!»
Han tvekande och halft förtörnad stod.
Mot Elysén på andra sidan grafven
Han såg med liknöjdhet och ovisst mod.
Hvad lönte mödan färdas öfver hafven,
Med andra trängas invid Stygens flod,
Då uti Hellas lifvets fulla blomma
Var lika skön som dit han skulle komma?

Snart utaf rosen föllo purpurbladen
Och naken stod med törnet stengeln qvar.
De nya slägten kommo: bilderraden
Nu såg försvinna sina gyllne dar;
Ty templen blefvo tomma, slaf blef staden,
Och ingen offer mer åt Gudar bar:
Ett utlänskt våld det sköna Hellas lydde,
Och frihetens och sångens anda flydde.

En morgonstund vid östra himlaranden
En stjerna tändes, tindrande och skön:
Dess sken sig spridde öfver mörka landen,
För tviflets tider herrlighetens lön;
Bestrålade af klara, milda branden,
De herdar sjöngo gladt sin morgonbön.
Ett Gudabarn i arma krubban lades,
Och många under om det barnet sades.

Och *Jesus* var dess namn, som Skriften säger, —
Guds Son, som födder blef af jungfru ren,
Och der det låg på halmens enkla läger,
I himmelsk glans det lilla barnet sken:
Och sade: »oskuld vishet öfverväger,
»Mer än guld ett hjerta utan men.
»Var uti tro och enfald barnets like,
»Så får du komma i min faders rike.»

Det barnet växte till i kraft och styrka,
Och lifvets ord ifrån dess läppar flöt;
Fast mången ville mot dess läror yrka,
Och hatet mordiska förbunden slöt,
Så kom det mycket folk att Jesum dyrka,
Och mången tår uppå hans hand sig göt;
Men Jesus sade: »Fadrens är den läran:
»Ej mig, men Fadren gif allena äran!»

Sist korsbetyngd till Golgatha han skrider:
Der rinner Lammets helga, dyra blod.
För verldens synder hån och spott han lider,
Mot nesan tålig och mot ondskan god.

I döden sjelf mot dödens makt han strider,
Och ingen bättre någon kamp bestod.
Allt blef fullkomnadt. Upp den Gode blickar,
Och så i Fadrens sköt sin anda skickar.

Invid hans graf två hvita Englar vakta;
Och kommer dit en främling någon gång,
Så lyfta de på griftestenen sakta,
Och säga: »Herrans slummer var ej lång,
»Och alla, som uppå hans läror akta, —
»Som, fastän verlden är dem ond och vrång,
»Dock trogne blifva uti alla öden, —
»Få evigt lif och seger uti döden.»

Kom ock en Pilgrim, efter långa åren,
Till helga griften ifrån fjerran land:
En törnekrona prydde mörka håren,
Och slocknad var hans ungdoms rosenbrand.
Han blickade mot höjden genom tåren,
Och längtade till lifvets ljusa strand.
Djupt cederkorset honom nederböjde;
Men själen fri i sången dock sig höjde:

Re'n multna kläder mina,
Min mantel är förnött,
Gif, Herre, nåden dina
Att vandrarn ej blir trött!
Långt är till helga grafven,
Och tung blir vandringsstafven.

Till våra Fäders hinner
Ej vår eländes tid:
Den verlden öfvervinner,
Får slumra sött i frid.
Att korset tåligt draga
Månd Herren väl behaga.

Fast ringa vill jag akta
De timliga besvär:
Och endast eftertrakta
Hvad ofvan jorden är.
Väl dem, som troget strida,
Och evig fröjd förbida!

Min Frälserman jag söker:
Jag vandrat många år,
Och tron sig jemt föröker,
Ju mer min kraft förgår.
I frestelsernas vånda
Jag kunnat väl bestånda.

De sköna rosenängar
Och gyllne frukters glans,
De mjuka hvilosängar,
Och fagra tärnors dans,
Jag ofta har försakat,
Guds öga mig bevakat.

I skogar, berg och öcken
Jag ofta haft min stig,

Och uti nattens töcken
Jag ej förvillat mig.
Derföre pris och ära
Ske dig, o Fader kära!

Snart det till grafven lider:
Ty korset blifver lätt.
Ej mera såret svider.
O Herre! Ser jag rätt?
Jag fäller vandringsstafven;
Ty här är helga grafven.

Och vandrarn sätter sig på griften neder;
Sitt sista mål den trogne hunnit har.
Han sitter vakande och stilla beder;
En dufva mildt uppöfver honom far,
Och himmelsk glans omkring hans anlet breder.
Så slumrar han, ty mycket trött han var,
De hvita Englar lycka till hans öga,
Och fly med själen till det blåa höga.

FÅGLARNAS LYCKA.

All vinden dör:
Ej löf sig rör
I lindarnas kronor.
Bofinkarnas honor,
När hanarne spela,
Husmoderligt dela
Guldflugor och frön
Åt ungarna qvicka,
Och honung att dricka
En skatt, dem bespard
Till aftonvard.
Men fadren sig svingar
Kring almarnas toppar,
Han rör sina vingar
Och jublande hoppar
Från gren och till gren.
Hans sång är så ren,
Hans lif så behagligt;
Ja! nattligt och dagligt
Hans lif är en dröm,
Som aldrig försvinner:
Hans sång är en ström,

Som aldrig förrinner,
Förr'n allt är förbi.
Se'n trött han sig svingat,
Och sången förklingat,
Se'n himmelskt han lefvat,
Ej trälat och trefvat
I stoftet, som vi —
Mer stilla och fri
Han slumrar, än vi.

O Fågel! som spelar,
Om ock du förfelar
En ton någon gång,
Du icke fördömmes.
Man njuter din sång
Och felet förglömmes.
Naturen och Gud
Ej strängt recensera;
Ty icke blott ljud,
Men ock något mera
I sången de höra,
Som når deras öra.
De skåda så väl
I sångarens själ.
De se, när han gifver
Det offer, han har,
Att innanför blifver
Det skönaste qvar.

J, tonernas englar,
som glädtiga svingen

Kring blommornas stenglar,
Som sjungen och springen,
Och flygen och glimmen
I aftonens glans,
I lekande dans,
Och lyckliga simmen
På vågornas yta:
Jag ville väl byta
Med eder min lott.
O vore jag blott
En trast uti linden,
En lärka i vinden,
Det — eller en svan
På böljornas ban.
Då skulle jag sjunga,
Vid dagens förlopp,
Med renare sinne
Och klarare tunga,
Med ljufvare minne
Och friskare hopp.

LORD BYRON

PÅ

DELPHIS RUINER.

(Morgonrodnan förgyller toppen af Parnassus. Byron sitter på en störtad kolon af Appollos tempel.)

Heliga Hellas!
Aldrig en mensklig,
Blomstrande skönhet
Ännu förtjusat
Så mitt oroliga,
Stormiga hjerta —
Som du.
Heliga moder
Till mina dikters
Rikaste blommor,
Till mina handlingars
Ädlaste frukt!
Ljufligt jag drömde,
Tryckt till ditt sköte.
Dröm och natur,
Himmel och klippor,

Lagrar och sjöar:
Myrtnar och källor,
Allt — utom menskan —
Här är gudomligt.

Ve detta öga,
Att det log af hopp,
Att det läste med tjusning
Naturens blomstrande lögn
Om frihetens gyllene
Ålder i Hellas!
Slockna, o öga!
Minnets lampa
Har tiden blåst ut.
Flamman har lupit
Landsflyktig tillbaka
Åt höjden —
Eller åt djupet
Minnet, dufvet,
En rykande veke,
En glödande aska,
Darrar i dödskamp,
Sväfvar emellan
Mörker och ljus.

Förlamas, vanmäktiga hand!
Det svärd, du fattat,
Kan lefvande krossa;
Men väcka de döda
Det icke förmår.
Ej eld eller svärd

På förgängelsen biter.
Rosta, mitt svärd!
I Themistoclis graf.
Archipelag,
Sluka mitt guld!
Grönskande jord,
Famna mitt stoft!
Sorgliga häfd,
Tig med mitt namn!

J hjeltars Antipoder, nye Greker!
Jag vill förtälja eder, hvad J *voren*,
Jag vill förtälja eder, hvad J *ären*.

En yngling, Cadmus lik i hjertats värme,
Och Alcibiades i skönhet lik,
Med mod af Cæsar, namn af Alexander,
Stod upp på Greklands ärorika jord,
Der gudar ligga, slumrande, begrafna,
Och såg der Midnattsormen, som med svarta
Och svällda ringar famnade de nejder,
Der dagens renaste och skönsta stråle
Förr lika hemma som i himlen var.
Han Draken slog. Han sådde drakens tänder,
Och, vid ett trolldomsord ifrån hans läppar,
En här af kämpar, brinnande af mod,
Stod upp, en nyfödd bild af gamla tider,
Det var en helig skara. Fruktansvärd
Och hjelteskön den glimmade mot dagen.
Och se! dess leder draga sina svärd —
Månn mot sin ovän blott? — Nej, mot hvarannan.

De slöto sig intill hvarandras hjertan,
Att, som Vampyrer, suga blod derur.
De offrade åt dödens mörka makter
Ej enskildt hat, men fosterjordens väl,
All enighet och kärlek. Fältet höljdes
Af dam och blod, och luften återljöd
Af verop, som betydde segerrop,
Och himlens öga, blodrödt, gret af sorg,
Att se, hur de hvarannan vildt förgjorde.
Än klingar deras svärd mot bröders svärd,
Än lågar brodershat i deras hjertan,
Än fräta de hvarandras krafter opp,
Och skola oupphörligt sig förtära,
Till dess af härens många tusen kämpar
Allena Fem på jorden återstå.

Allena Fem.

(Solen går upp. Parnassens topp tindrar och hela nejden förklaras i ljus.)

Apollo, dagens gud!
Du, som dock *är*, fast dina tempel ramla;
Som sett all tid och lyst med himmelsk stråle
Hvar lifvets vexling här på jordens klot,
Upplys min prophetias dunkla bilder!
Se dessa *Fem*, som, efter stridens slut,
Oöfvervunna, stolta, utan fläck
Af annat blod än Ottomaners, stå
På fäders grafvar och på bröders lik —
De skola grunda *Thebes* fallna murar;

Corinth och *Argos, Sparta* och *Athen,*
Af deras kraft upplifvade, sig lyfta
Ur seklers grus, med nya tempels prakt,
Och Ärans lysande guldbröllopsfest
På samma gång som Segrens namnsdag fira.
De skola se, i morgonrodnans glans,
Constantinopels gyllene kupoler
Och ljusa spiror sig förföriskt vinka.
De skola se — och tjusas — se och fattas
Af ett gudomligt raseri, och vandra
I korståg dit, och rycka månens skifva
Ifrån Sophias helga kyrka ned,
Som Constantin, den förste, fordom grundat,
Der Constantin den störste bad om döden,
Och vid hvars fot han föll, den siste Greken,
På fosterlandets stora, sista dag.
Se, staden re'n eröfrad är. Den sista
Turbanen simmar tungt mot Asiens kust,
På blodig våg, som slukade den sista
Sultanen. Se! den härliga Sophia,
Afslöjad, dyrkad och bekransad står,
Och Ljusets söner re'n, ett nyfödt slägte,
Olympiskt fira, under lyrors klang,
Den första, heliga Olympiaden:
Och strålarna, som utur templen strömma,
I himmelsk endrägt ljufligt sammansmälta
Att flamma ut med obetvinglig makt,
Och bli ännu en gång en Sol för verlden.

O! den har lefvat re'n en evighet,
Som föddes blott att denna tanke tänka,

Och sedan dör. — O! Millioners lif
Är billigt pris för tankens verklighet!
(*han uppreser sig.*)
Ja! jag vill strida än för Greklands ära,
Än några friska lagerqvistar skära,
Och kyssa äran, som Parnassens vind,
Förälskad, kysser purpurblommans kind:
Omarma segern, såsom ordet tankan,
Som stoden famnas om af murgrönsrankan,
Och diktens rosor rundt omkring mig strö,
Och utaf lifvets råga drucken dö:
Som blixtens stråle grafven genomljunga
Och Hellas' segersång bland englar sjunga.

LYRKLANG TILL HULDA.

Morgon.

Det dagas. Uppå himlens spegel,
Befriad ifrån dimmans flor,
En skybåt nyss, med ljusa segel
Och gyllne kanter sirad, for.
Han seglade, tog in i hamnen
Vid himlens klara silfverrand:
Må så i ömma ~~liljefamnen~~
En hvila öppnas för min brand!

Nu står hon klar, den blåa ytan,
Och ingen molnfläck dunklar den.
De ljufva vågor stilla flyta,
Och spegla lifvets fröjd igen.
I Öster rosenflamman smeker
Med varma kyssar böljan blå;
Den unga morgon nyfödd leker
Och vill ur skumma vaggan gå.

I ljus min själ är jemt förklarad,
Som fästets hvalf en morgonstund,
För smärtans dystra moln bevarad,
Och för hvar dimmig aftonstund.

Din bild blott gryr i rosenlågor,
Af blommor krönt invid dess rand,
Och hoppet gjuts i purpurvågor
Med samklang mot dess blåa strand.

Och Sångens ljufva Engel svingar
Ur böljan upp med fröjd och mod:
Hans lyra skön i glansen klingar
Och tonen går på hoppets flod.
Han sväfvar kring sin systerengel
I troget älskande förbund,
Och morgonblomman från sin stengel
Ser upp med öppnad purpurmund.

O! blomma, Morgon, i mitt hjerta!
Låt sången evigt klinga der:
I lifvets glädje, lifvets smärta,
Den högsta njutning Dikten är.
Och när sig tidens morgon sänker
Och går till fosterlandet hem,
När ingen vårsol mera blänker —
O må jag kunna dikta dem!

Middag.

Säg mig, Sol, hvi vill du så
Glödande ned på mig stråla,
Och mitt bleka anlet måla?
Vill du väl min hylling få?

Tror du ej att jag är varm
Uti djupet af min barm? —
Varm jag är,
Fast ej kinden purpur bär.

Vet du hvarför jag är blek?
Röd jag var i barnayran;
Men när ynglingen fick lyran
Rodnaden från kinden vek.
Evig länktan i min blick
Jag för rosenfärgen fick:
Och alltse'n,
Sällan kommer han igen.

Ser du rosen, skön och grann,
Svällande af purpurmusten,
Full af gamman och af lusten;
Här hon sin fullkomning vann.
Se, hon njuter hvad hon har:
Ingen trånad henne drar
Till en fröjd
Som är öfver jorden höjd.

Liljan i sin bleka drägt,
Himlaandens rena slöja,
Ses sin blick mot hvalfvet höja,
Känner sig med ljuset slägt;
Ty hon fått försaka här;
Lycklig blott i sitt begär
Att en gång
Nå sin urbild, under sång.

Får hon af en ros en kyss,
Som mot hennes sköt sig smyger,
Mildt ett rosensken då flyger
Öfver kinden, hvit så nyss.
Lifsfullhet ett ögonblick
Speglar sig i hennes skick:
Men en dunst,
Som flyr bort med stundens gunst.

Stjerna! Åt din middagsglans
Med naturen jag mig gläder,
Hellre dock i skuggan träder,
Inom myrtenhäckens krans,
Der min Hulda nedsat sig,
Troget väntande på mig
Mellan blad,
Mellan blommor, mild och glad.

Dryck af källans silfvervåg,
Som vid häcken klar ses flöda,
Smultron, som dess läppar röda,
Bjuder hon min tända håg.
Ser du mellan blomgardin
Vänligt på de trogna in;
Nog det är:
Jag ej mer af dig begär.

Och då måltiden är slut,
Lutar hon sig sakta neder
Mot min skuldra sött, och beder
Om en ljuflig sångminut.

Dock en rosenkyss på stund
Måste öppna Skaldens mund:
Sången blir
Sedan lätt, som en zefir.

Och då far en purpurfläckt,
Lekande som vestanvinden,
Mild utöfver bleka kinden,
Utaf stundens fullhet väckt.
Middagssol! Du bränner så;
Men jag rodnar ej ändå:
Kärlek blott
Lifvets purpurpensel fått.

Afton

Mins du den qväll, då uti kronlyst sal,
Bland stolta Riddares och tärnors tal,
Du till dig drog mitt hjerta och min blick,
Och helst med dig jag uti dansen gick.
Mins du den qväll? —
Nog mins jag den: —
Min första kärlek kallar jag den än.

Mins du den qväll, då du din harpa tog,
Och på dess strängar ljufva samklang slog,
Och harpan ljöd om Necken och hans brud,
Och jag stod lyssnande till dina ljud?
Mins du den qväll?
Nog mins jag den: —
För örat sväfva harpans toner än.

Mins du den qväll, då i syrenens häck,
Utaf din broder danad, rik och täck,
Om »klippans konung» och om »gossens död»
För dig min dunkla sångarstämma ljöd?
Mins du den qväll? —
Nog mins jag den: —
Dess dystra aning jemt mig följer än.

Mins du den qväll, då under poppelns hvalf
Invid ditt bröst mitt varma hjerta skalf:
Då stjernans och din englasysters blick
Min sällhet blott förstulet skåda fick.
Mins du den qväll? —
Nog mins jag den: —
I Edens glans för sinnet står han än.

Vet du den qväll, då i din hvita famn
För hoppets aning öppnar sig en hamn:
Då jag får kyssa dig i brudgumsskrud,
Och borgens vakter helsa dig som brud?
Vet du den qväll?
Nog vet jag den: —
I englars land du Hulda får igen.

Natt.

Och jag såg en syn. Utöfver tiden
Var jag flyttad i en högre rymd:
Fjerran, fjerran dunklets verld var skriden,
Luften ren, af inga dunster skymd.

Jordens blåa klot ibland de andra
Verldar såg jag nedan för mig vandra.
Blott i sången kände jag mig än,
Och var ren och lätt och frí som den.

Herrlig satt jag i de ljusa trakter,
Omkringgjuten utaf purpurglans,
Ofvan summo hvita englamakter,
Förande en strålfull stjernekrans.
Trånfullt stod mot ljusets Far mitt öga:
Han i solgestallt besken det höga:
Verldar bugade sig för dess thron,
Under klang af lifvets fröjdeton.

»Helig! Helig! Helig! ljöd den sången:
Solen log dervid med mildt behag,
Och min själ af intet jordiskt fången
Trängtade emot dess klara dag:
Och då kom du, Hulda! Som en engel,
Gyllne harpan på en blomsterstengel
Du i svanehvita handen höll, —
Och emot mitt varma sköte föll.

Ren och skön som Edens kyska lilja,
Speglad uti Pisons silfvervåg,
Skön och ljuf, som Raphaels Cecilia,
Stilla du invid mitt hjerta låg,
Och din kyss, den röda, himlaburna —
Glödgad nektar utur Hebes urna —
Göts i klara vågor ur ditt bröst,
Och jag drack dess salighet och tröst.

Darrande min hand grep harpans strängar,
Och din röst ledsagade dess ljud,
Rundt kring himlens stjernbekrönta ängar
Sam vår klang och smälte hop hos Gud.
Och Seraferna med gyllne vingar,
Som Heleners flock kring blomman svingar,
Viftade mot harpans guld sin glöd,
Som vid fläkten herrligare ljöd.

Mot mitt bröst, det ljusets mantel täckte,
Harpan hvilade och andan sög:
Hulda! I de kyssar du mig räckte
Allt ditt väsen uti mig förflög;
Och — som bäcken i en annan rinner,
Båda se'n till hafvet tåga af, —
Så ditt lif med mitt i harpan brinner.
O! Hur klar och klangrik blef vår graf!

Sväfvande i strängaspelets boning
Blef en ljuflig, stilla ström vår själ:
Hoppet bjöd för fängelset försoning,
Och vi hörde himlens sånger väl.
Blott om slumrens sköna slut en aning
Och om morgons glans i solens land,
Flöt i stilla pulsslag all vår daning,
Sakta klingande vid harpans rand.

En Cherub tog harpan. Skön som dagen
Slog han nu på strängarna med makt,
Och vid första himlaljufva slagen
Brast den boja, som oss underlagt.

Glänsande, som englar, upp vi flögo,
Utur ljusets rosor nektar sögo,
Och i klara ringar upp till Gud
Svingade vid Cherubsharpans ljud.

Hulda! Liksom jag i dagens timmar
Går så salig i din kärleks band,
Så om natten ock din stjerna glimmar,
Och mig lyser in i drömmens land:
Och då fjerrans dunkla moln dig döljer,
Tankan blott din englaskapnad följer:
Hvad mig verkligheten grymt betar,
Jag i drömmen vid mitt hjerta har.

När en gång mitt öga stilla blundar
För den jordiska naturens lopp,
När den sista bäddens hvila stundar,
Och min svaga lifskraft löses opp:
Kom och tryck en kyss på bleka munnen!
Följ mig, följ mig! Segrens palm är vunnen!
Våra andar, — här en enda blott, —
Må gemensamt vinna himlens lott.

IDEALET.

Ljuf är den sång, från *Tassos* lyra klingar,
En skön duett af Konsten och Natur'n:
Och *Shakspeare* verlden till beundran tvingar,
Högt lyftad på sin tragiska cothurn.
Det är en helig fest för själ och öra,
Det är så herrligt och så rikt att höra
De stora Skalder sina harpor slå;
Dock vet jag något skönare ändå.

När Skalden, ur sin diktnings drömmar vaknad,
Slår upp sin blick, och in i lifvet ser,
Och finner — ej de drömda bilders saknad —
Men hvad han skönast tänkt och drömt — och mer;
Ja! när han der i verkligheten finner
Hvad, en gång funnet, aldrig mer försvinner:
Af Idealet sjelf en synlig bild,
Som bär, i hjertat och i anletsdragen,
En stråle af de himmelska behagen,
Som blixtens träffande, som solens mild:
Och när han hör, hur tjusande den talar,
Lik vestanflägten i Arcadiens dalar:
Och han den röst, som från dess läppar går,
Så högt beundrar och så djupt förstår —

Då är hans dröm ej mer en fåfäng yra,
Då är hans tvifvel och hans qval förbi:
Då lägger Skalden ned sin gyllne lyra,
Och lyssnar stum till Skaparns Poësi.

TILL TEGNÉR *).

När glad i morgonstunden
Ur vaggan Våren går,
Du träder ut ur *Lunden*,
Der näktergalen slår.
Välkommen, Sångarhjelte!
Till Fyrisflodens strand,
I Arons skrud och bälte,
Och med hans staf i hand.

Med själ och ögas spaning
Vi väntade Tegnér.
Ljuf var oss hoppets aning;
Att äga Dig är mer.
Som Herde vi Dig vörda,
Som Skald vår fröjd Du är,
Och hjertan kan Du skörda,
Liksom Du lagrar skär.

När Ordets dufva smeker
Den stolta Sångens svan,

*) Af Smålands Nation i Upsala, Vårtermin 1824.

Din stämma ömt beveker, —
Att tjusa är hon van.
Hos Dig vi hemta vilja
Vår kärleks ljufsta lön:
Den högsta sannings lilja
Och Diktens tusenskön.

Snart ur vår krets Du ilar
Till våra fäders bygd,
Och verkar mer än hvilar
I Dina lagrars skygd.
Till Dig, Tiarens ära!
Vi samlas dit en gång,
Att ledas af Din lära,
Beundrande Din sång.

FARVÄL!

Mins du, i midnattsstunden,
Du slöts intill mitt bröst,
När, djupt i myrtenlunden,
Vi lyssnade till näktergalens röst!

Och mins du, hur på vågen
Jag såg din ljufva bild,
Då, högt från stjernebågen,
Sig nattens drottning speglade så mild?

När våra händer trycktes
I stilla, menlös ro,
En engel du mig tycktes,
En engel, ja! i skönhet och i tro.

Din trohets ord förklingar:
Det flyr dit vinden far.
En engel utan vingar,
Nu står du med din tomma fägring qvar.

Farväl! Vi ses ej åter —
Med mig är det förbi;

Den sista tår, jag gråter,
Skall åt ditt minne än ett offer bli.

Hör! Lyrans toner strömma
Till dig ännu en gång.
Ack! snart skall du förglömma,
Liksom min kärlek, så min afskedssång.

DEN SKÖNA VINTERDAGEN.

Stockholm som förklaradt strålar:
Lifvets kalk af fröjd är full.
Torn och slott och spiror målar
Snön med silfver, sol'n med gull.
Bjellrors klang man hör från alla kanter:
Marken gnistrar af demanter.
Morgonljusets gyllne svall
Brytes skönt mot snöns kristall.

Kungaslottet, krönt af dagen,
O! hur stort, hur skönt det är!
Uti pannan gudadragen
Af sin skapare det bär.
Morgondimman, af en Genius buren,
Öfver glindrande naturen
Rodnar utaf fröjd allt mer och mer,
Då så mycken herrlighet hon ser.

Blankt beväpnad krigarskara
Vandrar på sitt Martisfält:
Kyrkor och palatser svara
Hornens toner, friskt och gällt.

Fritt, legioner! kunnen J regera;
Konstens tempel nu ej mera
Sina torn och dômer reser opp
Mellan Herrskarns ögä och hans tropp.

Rom! din vår, din evigt gröna,
Evigt blomsterprydda jord
Jag försakar för den sköna
Vinterdagen i vår Nord.
Väl, i ett olympiskt, yppigt hvimmel
Stråla stjernor från din himmel; —
Här i Norden jord och himmel stå
Lika stjernbeströdda, båda två.

En förförisk glädjeflicka,
Med en drufvoqvist i hand,
Bjudande att le och dricka,
Är naturn i Söderns land.
Här i Norden ingen vällust blandas
I den rena luft, vi andas.
Mera oskuld här naturen har;
Hon förtjusar blott, men ej bedrar.

Lik en mö, som i sin hvita slöja
Döljer sina växande behag,
Af hvars bild vi ana, men ej röja
Anletets och formens engladrag,
Vintern är i Norden. Snart den byter
Sin gestalt, och slöjan sakta flyter,
Lik en flod, ifrån dess skullra ner.
Se, hur klart dess blåa ögon stråla!

Se, hvad rosor hennes kinder måla:
Det är *Våren*, Våren, som du ser.

Sommarn är en mognad Vår,
Som ur vårens knoppar blommar:
Hösten är en mognad Sommar,
Som sin frukt af blomster får,
Och som tyst till hvila går,
Svept i *Vinterns* stjerneslöja —
För att åter nyfödd höja,
Såsom *Vår*, sitt hufvud opp,
Blomsterkrönt och full af hopp.

Friska Vinter! vänligt vårda
Veka plantan af mitt lif!
Lös min plågas band, det hårda,
Och din munterhet mig gif!
Sköna Vår! Låt mig få blicka
På din fägring än en gång,
Än din skål i lunden dricka,
Helga dig äunu en sång!

BARNDOMEN.

(*Till min Syster.*)

Mins du än, hur på den gröna ängen
Carl och *Lina* gingo hand i hand?
Och om qvälln, då pappa rörde strängen,
Hur vi dansade så sött ibland?
Purpurkinden uti middagsbranden
Glödde täflande med solens färg.
Då vi byggde våra hus i sanden
På ett åldrigt lönnbeskuggadt berg.

Höljd i glans låg verlden för vårt öga
Och vår hembygd hela verlden var:
Smög en blick förtroligt till det höga,
Under stjernors dans till ljusets Far,
Högt då klappade de späda hjertan
Utaf längtan att få skåda Gud,
Troget anad, hittills ej i smärtan,
Blott i åskans dön och Pappas bud.

Då vid brasans sken, i vinterqvällen,
Tyst vi lyssnade till sagans ljud
Om de Jättar, barn af marmorhällen,
Och om Féers dyra perleskrud;

Och när *Stora Gäddans* hjeltar trädde
Ut på banan med de blanka svärd,
Hjelm och pansar, — o, hur jag mig glädde!
Och i blinken så var sagan lärd.

Då, om Juleafton, tregrensljuset
Med vår längtan lika eldigt brann,
Mammas julklapp oss i glädjeruset
Af en anad öfverraskning fann;
Då med minnet glädjens dag vi slöto
Och med hopp begynte den igen,
Ostörd sällhet i förening njöto, —
Denna tid, min syster, mins du den?

Mins du den? O ja! Ett ljufligt minne,
Ilande med tidens fart sin kos,
Kan ännu, uti vårt rörda sinne,
Tala sagospråk och stundom tros.
Af den sällhet, som den gyllne tiden
I vår famn så rik och ymnig bar,
Se'n med årens lopp den är förliden,
Kärleken vi endast äge qvar.

SICILIANSKA SÅNGER.

I.

Jag är en fremling i naturens rike,
Men tryckes hårdast af naturens lag.
Jag står allen: jag äger ingen like;
Den armaste är ej så arm som jag.
Jag äger ej en gång mitt eget hjerta;
Ty du, Förtrollerska! det röfvat har.
Blott en olidlig, outsäglig smärta
Än sitter i mitt hjertas ställe qvar.
Du är dock kall som is, med dubbelt hjerta:
Jag, utan hjerta, är blott eld och smärta.

II.

Du, som de gröna fälten genomlöper,
Så irrande, så glindrande och tyst,
Som med din bölja alla blommor döper,
Dem vestanvinden nyss till lif har kysst!
Du silfverbäck! Låt dina vågor rinna
En liten omväg blott, dit jag begär.
Smyg dig så sakta till min älskarinna,
Till henne hviska, klagande, så här:
»Så grymt din hårdhet Fillis' hjerta sårar,
»Att jag blef född till verlden af hans tårar.»

III.

En dag jag Amor mötte. Sorg och häpnad,
Svartsjukans qval jag läste i hans blick.
Han liksom smög sig fram, och obeväpnad,
Emot sin vana, lilla Guden gick.
Väl på hans skullra än ett koger hängde;
Men det var tomt. Jag sporde honom då:
»Hvem har afväpnat dig?» Men Amor blängde
Så snedt på mig, och svarade mig så:
»Min båge, Fillis! stal din älskarinna;
»Du i ditt bröst kan mina pilar finna.»

IV.

Min Dafne, lyftad på sin skönhets vingar,
Bestormade en gång all himlens här.
Hon vann. Hon sina segertecken bringar
Till jorden ner, och dem som prydnad bär.
Uti sin blick hon solens strålar binder:
På hennes panna blänker dagens sken,
Och morgonrodnan ler på hennes kinder,
Så varm och blygsam, oskuldsfull och ren.
Men Natten tog hon icke, tänker mången; —
Jo! Natten ligger i dess lockar fången.

V.

Mitt ena öga såsom Nilen strömmar,
Mitt andra öga flödar såsom Po.
Du ensam dock för mina qval ej ömmar:
Du står med torra ögon och ser på.

O! när jag, tärd af lång förväntan, frågar,
Om jag får komma, gladt du svarar: ja!
Du synes född att tjusa och bedra:
Du kallast är, då jag som hetast lågar.
Du säger *ja!* men *när* du säger ej,
Och då är *Ja* detsamma som ett *Nej!*

VI.

Jag såg en gång uti en myrtenlund
Begrafvas tvenne sköna, trogna tärnor.
Jag såg en hjort, som jagade en hund:
Jag såg en blind, som täljde himlens stjernor
En mulen dag, då solen blänkte klar,
Ett skepp jag såg, som timradt var af sippor.
Med ormars fötter skeppet lastadt var,
och samm på spetsarne af tvenne klippor.
Så sannt det är, som jag berättar dig,
Så sannt är äfven, att du älskar mig,

VII.

Pygmalion älskade en marmorstod,
Han knäföll vid dess fot: dess kind han smekte.
Med sina tårar han en Gud bevekte,
Och bilden, vid hans kyss, fick lif och blod.
Ack! ingen i naturens vida rike
Ännu så lycklig som Pygmalion fanns.
Jag är i kärlek väl Pygmalions like,
Men ack! mitt öde huru olikt hans!
Då utaf kärlek jag i tårar flyter,
Min älskade i marmor sig förbyter.

VIII.

Om du för rikedom mig älskar, Clara!
O! älska mig då ej; jag har ej gull.
Låt Peruanar'n då din kärlek vara;
Hans grufva är af gyllne skatter full.
Om du för styrka älskar mig, o Clara!
Hör upp att älska mig; ej stark jag är.
För Milo då ditt hjertas eld förklara,
Som lejon slår och bufflars bördor bär.
Om du för skönhet älskar mig, min Clara!
O! älska icke mig; jag är ej skön.
Låt Phöebus då ditt hjertas gunstling vara,
Och låt hans kärlek få i din sin lön.
Om du för kärlek älskar mig, då bör jag
Din älskling vara; ty af kärlek dör jag.

IX.

Mitt hopp är ute. Mitt begär är grafven;
Ty mer än grafven är mig lifvet kallt.
Jag vore hellre lefvande begrafven
Än evigt följd af dödens skräckgestalt.
Af bittra tårar mina ögon strömma,
Af sorg att de ej kunna gråta nog.
Jag gråter; men att smärtans källa tömma
Ej mina tårars strida svall förslog.
Att jag är död, men lefver, vill jag gråta,
Och derföre, att inga tårar båta.

X

Liksom i mulen natt, då stormen rasar,
En sjöman, sväfvande i hafvets famn,

För himleus blixt, för hafvets afgrund fasar,
Och blek och mållös suckar efter hamn;
Men när igen den milda solen låter
Sitt öga glänsa fram, och sjön blir blå,
Han glömmer allt, han spänner seglen åter,
Och manar stormen ut på nytt ändå: —
Så på min kärleks haf med mig det händer;
Jag lider skeppsbrott — men jag återvänder.

Anmärkning.

Såsom en profbit af Sicilianska språket och af förebilderna till nyss föregående Tio smådikter, meddelas här det VIII:de af dessa stycken i original:

Si m'ami pri ricchizza, non m'amari,
Ama lu Turcu, ch' haju la vena d'oru.
Si m'ami pri fortizza, non m'amari,
Ama Miluni, chi sbranau lu Toru.
Si m'ami pri biddizza, non m'amari,
Ama lu Suli, ch' haju la chioma d'oru.
Ma si tu m'ami pri forza d'amari,
Amami, Gioja mia, ch'amannu ju moru.

TILL EBBA,

den 16 *Nov.* 1829.

Födelsedagen är skön. Som våren kommer han åter
Endast en gång hvart år, rodnande, blomsterbekrönt.
Minnet, det heliga Minnet, i dag som *Barndomens* Engel
Står vid din sida och ler: hviskar dig tyst hvad du *var:*
Öfverlemnar dig rörd åt *Hoppet*, *Ungdomens* Engel;
Hoppet dig tager emot, hviskar dig tyst hvad du *blir*.
»*Blif*,» så hviskar det dig, och hör, så hviska de dyra
Fader och Moder i skyn: »*Blif hvad du varit och är*.»
Hör, så suckar den kärliga mor, som himlen dig gifvit,
När han den första tog icke ifrån *Dig*, men till *Sig*.
Ja! så önska dig Syster och Bror, förvandter och alla,
Alla, som känna din själ: »Blif hvad du varit och är.»
Ingen dock är så ren, att han ej kan renare blifva,
Och det fullkomligas mål Englarne söka ännu.
Blif hvad du är och mera dertill! Allt närmre och högre
Lyft dig i Sångens ljud, lyft dig i bönen till Gud!
Stig med hvar födelsedag ett trappsteg högre till Lifvets
Öppnade tempel och stig en gång förklarad derin.
O att det ljufvaste fölle dig till, som verlden kan skänka!
Allt hvad dig himlen kan ge, lade han ned i din barm.
Frö't till allt ädelt och skönt — och se det har blifvit
en blomma;

Blomman är yppig och skön, blygsam, oskyldig och ren.
Himlen har fostrat den sjelf. Nu ger han blott Värmen
och Ljuset:
Att hon må blomstra i frid, mogna till rikaste frukt.
Blifve dig lifvet så varmt och ljust, som dagen om
Sommarn!
Frisk såsom Vårens vind, skönt som ditt *Sextonde år!*

SVENSK ARTILLERIST-SÅNG.

Som Söner af det gamla Norden
Vi stolta kalla oss dess värn.
Och derför kännes väl kring jorden
Vår trohet, liksom Sveriges jern.
En fredlig sång vi gerna sjunga;
Men i den heta stridens stund,
Vi sjunga bäst med eldens tunga,
Som flammar ur kanonens mund.

Till oväns fall, för sveriges ära
Vi brösta upp och brösta af.
Dit dundervagnarna oss bära,
Der gräfves fienden en graf.
Men heter det: Prolonge tillbaka!
Vi vika icke långt ändå;
Vi skjuta än, att bergen braka,
Och Segren ler och hör derpå.

När stridens röda bölja svallar,
Och dånet flyr från häll till häll,
Då blir hvart skott från oss, som knallar,
En sång åt *Ehr'nsvärd* och *Cardell.*

Vi skapades att luften rensa,
Att hålla vakt kring Nordens pol:
Och skönast våra hjelmar glänsa,
Bestrålade af bragdens sol.

Vi för vårt trogna vapen brinna,
Som älskar'n brinner för sin mö.
Men icke nog, att seger vinna;
En krigare vet ock att dö.
I ärans värf vi stupa gerna
Med brännar'n och vårt svärd i hand.
Vi dö dock, under segrens stjerna,
För Carl och Oscar och vårt Land.

VID EN CANARI-FÅGELS DÖD.

Så farväl! farväl! — med sången
Är det alldeles förbi.
Blott en tryckning — lilla fången
Blef ur fångenskapet fri.
Men din frihet blef din smärta:
Säkert önskar månget hjerta,
Hellre än att vara fritt,
Sådant fängelse som ditt.

Sångens konst kan klippan röra,
Fältets tigrar, skogens löf,
Döden ej; han kan ej höra
Några toner: han är döf.
Hårda äro ödets lagar;
Paradisiskt njutna dagar
Af en stols-fot släcktes ut —
Ljuflig lefnad! gruffligt slut!

Allt träaktigt vill förfölja
Phantasi'ns och Sångens son:
En poetisk lefnads bölja
Grumlas af en kastad spån.

Fins ej rökverk till att skörda,
Ingen ära, till att mörda,
Slår man utan krus ihjäl
Sångaren — och dermed väl.

Slumra sött i jorden inne,
Fastän du ej tempel får.
Ljuft är hvarje saknan's minne,
Vore det ock blott en tår.
Tempel byggas för de höga;
Ur din Ägarinnas öga,
Tacksam för den fröjd du gaf,
Föll en tår uppå din graf.

Lily! dröm då, att du ilar
Qvittrande på Palmas strand,
Eller hellre! att du hvilar
På din Ägarinnas hand.
Gröna myrtnar, blåa sjöar,
Leende Canariöar,
Samt en maka, skön och öm,
Sväfve för dig i din dröm!

SKALDENS BLOMMA.

En blomma Skalden har:
Så skön och underbar
Är ingen annan blomma.
Hon blommar ej på grönan äng;
Hon står på ingen blomster-säng,
  Ej vid en källas rand:
Långt bort hon är i längtans blåa land.

När hösten vingen rör
Och rosorna förstör,
Står likväl Skaldens blomma.
Som hon ej är i purpur grann,
Den köld och frost förderfva kan,
  Hon trotsar tidens elf:
Hon evig är och mild som skalden sjelf.

Hon är ej gul, ej blå;
Men högtidsklädd ändå,
Och hvitare än liljan.
En himmelsk doft i kalken är,
Fast ingen fjäril suger der: —
  Den trogne Skalden blott
Har löftet än om hennes kyssar fått.

Ej blommans namn han vet;
Men hennes hemlighet
Är aningens fullbordan.
»Du pilgrim! under lifvets lopp,
»Blif fast i kärlek, tro och hopp,
»Så får du blommans tröst,»
En rosenengel skref uti hans bröst.

När Skalden harpan slår,
Till blomman tonen går
På längtans ljusa vingar:
I fridens verld han blickar då,
Och önskar hän till blomman gå. —
Han kommer ock en gång:
Hans väg till himmelen är klang och sång.

Och när han hädan går,
Han blomman träffa får,
Som han så ofta drömde.
Då binds den bleka liljekrans
Utöfver bleka kinder hans,
I sista sömnens blund:
Och döden för mot *blommans kalk hans mund.*

JOHAN BANÉRS STRIDS-SÅNG.

Jag reser mig upp ur min yppiga frid,
Och ilar härut till den blodiga strid; —
Så handla som njuta jag kan.
Väl tömde jag nöjenas bägare här;
Men räcker mig döden sin bägare der,
Jag tömmer ock den, som en man.

Var klart, mitt öga! var kallt, mitt blod!
Soldater! bevisen ert urgamla mod!
Friskt upp! låt det manligen gå!
Ty slagtningens innersta djup vill jag se:
Af fältet jag hvarje vår ovän vill ge
Tre alnar att falla uppå.

Kung Gustaf den Store ej förer oss mer;
Men ned från sin himmel han vakande ser
På striden. Han ser hur vi slåss.
Än herrskar i verlden hans mäktiga själ,
Och segrar som fordom. Än menar han väl
Med fäderneslandet och oss.

Hans minne vi fira vid kulors musik:
Hans grafvård vi bygga af fienders lik,
I brinnande stormning och slag.
Hvar fiende, fälld af vårt hämnande svärd,
Ej mer än ett hår af hans hufvud är värd. —
Vi fälla dess flera i dag.

Flyg, fana! flyg ut under himmelens sky!
Framåt må du sväfva; du kan icke fly —
Flyg högt, att dig krigaren ser!
Låt lysa i solen de kronor du bär —
Vår borg och vårt konungarike du är,
Högt strålande Svea Banér!

MINNE AF DEN 18 APRIL 1830.

Till Julia.

Himmelfrieden trinke aus dem Ordenkelche des grossen Menschen, unter dessen Gedanken keine Wolke und kein Seufser war. O der Gedanke, den du jetzt mit so fester Andacht anschauest, müsse immer leuchtender und unbeweglich wie eine Sonne werden, und immer ein warmes Abendlicht über die müde Seele werfen.

JEAN PAUL.

Ur Jakobs tempel ljödo orgelns toner,
Och mot Allfaders thron de lyftes opp,
Som högre står än alla jordens throner,
Och endast nås af Kärlek, Tro och Hopp.
Jag ville ock ett festens vittne vara,
Och så, bland folkets andaktsfulla skara,
Jag ensam stod, och tyst förtjuste mig
Af tanken blott på himlen och på Dig.

Vid altarfoten knä de unga böjde —
Omkring Försonarns kors en blomsterkrans —
Den fromme Lärarn vigda kalken höjde,
Och ljuset spred från Tabors höjd sin glans.

Messias sjelf, uppå sitt ljusa, fria
Förklaringsberg, med Mose och Elia,
Skref in i lifvets bok de renas namn,
Och gömde deras suckar i sin famn.

Det var en helig stund. Väl månget minne,
Som rosendoft på sina vingar för,
När solen sänks och aftonen är inne,
Som dagens fjäril sjunker hop och dör.
Men *denna* stundens minne blef dig gifvet
För timman ej och dagen, men för lifvet.
När lifvets dag i natt förbyter sig,
Som morgonrodnad än det möter dig.

Allt himmelskt evigt är, och allt det sköna
En himmelsk gloria kring sin tinning bär.
Det ädla blott förmår sig sjelf belöna,
Och Oskuld blott sin egen prydnad är.
När menskans hjerta sig vid Dygden viger,
Och som en bön mot öppna himlen stiger,
Då först får lifvet lif — och endast då
Lär hon det Skönas gåta rätt förstå.

Försoningsläran är den högsta lära:
Hvad menskan tror, är mer än hvad hon vet.
Försaka, Älska, Tro — se der vår ära!
Vår sanna stolthet är vår ödmjukhet.
Att sträfva till fullkomlighetens krona,
Att viljans drift med pligtens bud försona
I helig handling och i bönens ljud, —
Är att försona menniskan med Gud.

Det vet du, Julia! — Skönt med hoppets strålar,
Mot himlens blåa, solbeglänsta grund,
Du nu din lefnads glada tafla målar;
Du är dig sjelf betrodd från denna stund.
När löftets ord vid altaret du sade,
Gud i din egen hand ditt öde lade.
Du har din regel tydd i ordets röst:
Din lycka blommar i ditt eget bröst.

Du möter verlden. Ack! dess åsyn väcker
Begär och fröjd; i ljus han smyckar sig.
Lik vårens engel dig en krans han räcker,
Och ropar: »Kom och låt mig kröna dig!»
Men välj bland blommorna, välj ut allena
De skönaste, de enklaste, de rena:
En lilja och en Rosenknopp, och sist —
Att sammanbinda dem — en Myrtenqvist!

Må dessa trenne, rikt och enigt, pryda,
Som sinnebilder, Julias lefnadslopp!
Krön dig med dem, behåll dem! De betyda
Din Blygsamhet, din Oskuld och ditt Hopp.
De skola blomstra, när de andra alla.
Som verlden bjuder, blekna och förfalla.
De skola blomstra i en evig vår,
När tidens rosenprakt i stoft förgår.

Sannt är ej allt, hvad verldens tunga talar,
Och ormen hväser under rosors krans:
Och allt, som sjunger, är ej näktergalar,
Och allt, som glimmar, har ej inre glans;

Men Minnets svar på Hoppets fromma fråga,
Det ljuger ej. Blott hjertats varma låga
Har inre glans. I lifvets dunkla dal
Guds stämma är den enda näktergal.

Skönt lifvet är. Det härliga, det höga
Jag min beundran och mitt minne ger;
Men fridens blick ur oskulds klara öga,
Den sköna själens spegel, är dock mer.
En himmelsk själ — i Södern och i Norden —
Är dock af allt det skönaste på jorden:
Och känslans röst, på melodier rik,
Jag kallar lifvets skönaste musik.

Ja! mer än Söderns himlaglans berusar,
Och mer än dess natur hänrycker mig,
Mig denna själens friska skönhet tjusar,
Som glänser fram, fast den ej visar sig;
Som aldrig bränner, men dock evigt brinner,
Som aldrig strider, men dock öfvervinner,
Ljuf som en lycklig Pilgrims morgonbön
I blomsterdoftet vid Gandolfersjön.

Och denna fägring, denna Vestas flamma
I hjertats tempel, Julia! den är din.
Bevara den! Blif, som du var, densamma,
Blif mer och nya, milda segrar vinn!
Din Tro, din Oskuld, dina stilla dygder,
Som Englar ifrån Ljusets fosterbygder,
Kringsväfve troget, i en himmelsk dag,
Din bildnings oförgängliga behag!

När nu en älskad Far, en älskad Moder,
Och trenne Bröder sluta sig kring dig,
O! unna dina bröders äldre broder
I deras krets att blygsamt blanda sig!
Och när du Sångar'n och hans öden glömmer,
Han gläds, om Sången du i hjertat gömmer;
Ty ej för verldens pris har sången gått
Utur hans bröst, men för ditt hjerta blott.

UNGDOMEN.

Sång till en Favoritvals af Leidesdorf,

(*Tillegnad J. Z.*)

Lifvet förgår som en flod. På dess bölja
Åldrarne fly eller dränka sig der.
Alla dess svall och dess störtningar följa:
Föras och veta ej rätt hvart det bär.
Ungdomen står, som en blomma, och tjusar
Stilla på stranden, som först henne bar:
Böjer sig undan för böljan, som brusar,
Speglar sig tyst i den våg, som är klar.

Kärlcken purprar dess doftande krona,
Grönt är, som Hoppet, dess yppiga blad.
Stormarne mildt hennes varelse skona:
Lycklig hon är; hon är frisk, hon är glad.
Men, om hon rycks af en hvirfvel från stranden,
Sjunker hon icke, hon gungar derpå:
Vaggas af vestan till skönare landen,
Sväfvar på djupet och blommar ändå.

Härligt är endast det unga och rena:
Skönaste fröjden är Oskuldens fröjd.
Ungdomens oskuld eröfrar allena
Lifvets förklarade, strålande höjd.
Ljufvaste drömmen om sällhet och ära,
Kronan af lifvet, o Ungdom är du.
Lycklig är den, som i åldren kan bära
Glad dina törnfria rosor ännu.

TILL

FRIHERRINNAN

LOUISE HAMILTON.

(*I ett exemplar af "Hesperiderna"*).

"*Hesperiens barn*" de nämnas, dessa alla:
Ej nämnas blott; de äro det också.
Som andra blommor vissna de och falla,
Men fröjda sig åt sin minut ändå.
De prisas och de tadlas — så är seden —
Men fly till Vänskapens och Fridens eden;
Der gömmas de i Minnets hulda famn.
Hvad båtar väl att Pindens lagrar skära?
Blott Vänners bifall var min högsta ära:
O! må *det* bli en gloria kring mitt namn!

Förvara dessa små till Skaldens minne,
När, kanske snart, till annan kust han far!
Han tager med sig då ett tacksamt sinne,
Och glömmer ej, hur säll bland Er han var.
I lifvets stormar, i dess mulna dagar

De gladas hågkomst än hans själ behagar:
Han fröjdas än af deras milda glans.
Han Minnets blommor vill tillsamman binda,
Och, fast och trogen, deras rankor linda,
Till skygd, till tröst, kring lifvets törnekrans.

Till

FRIHERRE

CARL HAMILTON.

När dagens festlighet hvart hjerta bjuder
Att rent och enkelt tala ut sin fröjd,
En ton också från lyrans strängar ljuder,
Fast han ej når den tysta känslans höjd.
Här dricks en skål för ärorika åren,
För ungdomssinnet under silfverhåren,
För godsets Far, *Carl Didrik Hamilton.*
Hans namn är kärt och dyrt i dessa bygder:
Liksom hans vapensköld, hans hjertas dygder
I arf bli tagne af hans ende Son.

Gläds, ädle Herre! Fåfängt ej försvunnit
Din mandoms år. Din ålders dag är skön.
I mödan Du din lefnads ära funnit,
Och Folkets kärlek är din högsta lön.
Lef länge än! Njut många ljufva stunder
I skuggan än af dina egna lunder,
I minnet af det goda, som Du gjort!
Gläds med ditt folk, åt fältens rika gröda,
Åt Odlarns flit och åt hans lönta möda!
Vid hvarje hydda står Din äreport!

Dock Folkets röst, här mer än Sångens tunga,
Förtäljt hvad Du och hvad Din maka är.
Dess fria hurrarop vältaligt sjunga
Hvad dagens sköna högtid innebär.
Naturens fägring, liksom festens, tjusar,
Och sommarns friska vind om glädje susar,
Och solen strålar öfver blomstrens glans.
Hon fröjdas ock, den höga himlaflamman,
När vördnad, vänskap, tacksamhet tillsamman
Omkring Din tinning fläta dagens krans.

PILGRIMEN.

Friskt mod! Utöfver berg och sjö!
För korsets tro är ljuft att dö.
Får jag blott se den helga graf,
Fritt briste se'n min vandringsstaf!

Den natt är kall och öknen lång;
Men tron är varm och fri min sång,
Och Stjernan uti Österland
Ledsagar mig till lifvets strand.

Väl den, som ser den stjernan klar,
Och kärlek uti bröstet har,
Han kallar faran himmelsk lott
Och vägens törnen rosor blott.

Fast törnet foten smärta gör,
Och mödan kindens färg förstör,
En gång, när han vid målet står,
Han segrens liljekrona får.

Friskt mod! Utöfver berg och sjö!
För korsets tro är ljuft att dö.
Får jag blott se den helga graf,
Fritt briste se'n min vandringsstaf!

HYMN

TILL

JESUS PÅ TABOR.

Lyft ögat opp, låt sömnen fara,
Och se framför dig, fromma skara!
Hvad ljus på Tabors berg uppstår.
Bryt qvistar ned af dalens palmer,
Slå upp Kung Davids höga psalmer,
Och sjung en chor, då du framgår.
O, hvad du strålar skönt,
Du berg, af cedrar krönt!
Guds Engels flägt med snöhvit glans
Begjuter löfvens gröna krans.

Det är väl ingen flock af svanor,
Som sänker sig från rymdens banor?
Nej, ingen svana är så ren.
Det är ej månen, som på bergen
Ur hornen häller silfverfärgen —
Blott skugga varder solens sken.
Det Jesus Christus är,
Guds ende Son står här.
Guds folk! böj dig till jorden ner,
Det är Guds härlighet du ser.

Guds Son sin helga famn utbreder,
Och beder — och när Jesus beder,
En himmel blifver bönens lön.
Den sänker sig kring hans lekamen
Från Fadren sänd, ett heligt amen
På Sonens andaktsfulla bön.
Si, Herren Gud i dag
Till dig har godt behag.
Hell Brudgum, både först och sist.
Hvad Du är skön, o Jesu Christ!

Med sina taflor uti handen
Den gamle Moses står på randen
Af den upplysta silfverskyn.
Bredvid Elias sakta sväfvar
Förutan eldvagn. Han ej bäfvar;
Men håller handen för sin syn.
Högt Jesu strålar slå
Mot Mosis taflor blå,
Och lagens hjerta, fast af sten,
Försmälts i Jesu kärleks sken.

Och tre Apostlar, Jesu vänner,
Dem Herrans öga ser och känner,
Treenigt böja sina knän.
Uppå Johannis ljusa panna
Ses nådens milda solsken stanna,
Han sjunker uti kärlek hän.
Den visaste han var;
Ty mest han älskat har.
Han var i verlden Jesu hopp,
Hans älskling, lärans förstlingsknopp.

När Gud på Sinai gaf lagen,
Betäckte moln den klara dagen,
Vid åskans dunder jorden skalf.
På Tabor inga åskor höras,
Blott englavingar stilla röras,
Och ljust är himlens blåa hvalf.
Förr ljöd Guds vredes råd,
Men Jesu namn är Nåd.
Förfärlig skallar vredens röst;
Tyst kärlek slår i Jesu bröst.

Si, blommor kransa törnestafven,
Si, Gud sår liljor öfver grafven
På sin förklarings Sabbaths dag.
Till dag han qväll och morgon enar.
Hvad Oljoblad på lifvets grenar
Slå ut och vinka oss i dag!
Kläd dig i bröllopsskrud,
Om du vill nalkas Gud!
Vill du bli ren, du syndens man!
Två dig i eld och ljus som han.

Gack hem igen, göm i ditt hjerta,
Till läkedom mot jordens smärta,
Förklaringssynens salighet.
När Gud dig ropar, löser blunden,
Var bröllopsklädd; ty dagen, stunden
När Herren kommer, du ej vet.
Han kommer, Jesus Christ,
Det vete vi förvisst.
Till dess, i lifvets väl och ve,
Må vi allena Jesum se.

SÅNG

PÅ

OSCARS-DAGEN 1832.

Vid Marieberg.

Väl Göthen i stormande ledungsfärd
Drog vida kring land och på hafven;
Dock var det ej endast hans blixtrande svärd,
Som gjort honom ryktets lofsånger värd,
Och lade hans ovän i grafven.
Ett ädlare värn i sitt bröst han fann:
Det var Göthens *Ande*, som segrarna vann.

En hjelte att fiendens leder slå
Är Thor med sin väldiga hammar;
Dock föga de dundrande slagen förmå,
Om ej utur Odens öga, det blå,
Den ledande visheten flammar.
Den skönaste kransen att prydas med,
Det är Lagern, skuren på Kunskapens träd.

Vi samlat oss här, i förtrolig rund,
Att lära hvad kriget betyder.
Det lär man ej först uti drabbningens stund;

Ty Vetandet blott är all handlings grund
För den som befaller och lyder.
En styr våra banor mot ärans famn:
Det är OSCAR: Skål för Hans älskade namn!

Att lefva och dö för Fädrens land
Är vår och hvar krigares lära.
För urgamla Norden, med svärdet i hand,
Och lysta af Minnets strålande brand
Vi verka, och hoppas på ära.
Och lönen för den, som i hög blir lagd,
Det är OSCARS blick på hans sista bragd.

CARL JOHAN än vakar på Sveas stol,
Och huldt omhägnar oss friden;
Lätt stormen dock väcks vid den nordliga pol:
Vi lägrat oss här, under fridens sol,
Att göra oss redo till striden.
Hvem för oss till seger, i stridens dån? —
Det är OSCAR, Fingals härlige Son.

EDWY PÅ ELGIVAS GRAF *).

En Scen ur Fanatismens stora Tragedie.

(En ödslig skogspark nära Glocesters kloster. Det är natt och åskväder.)

EDWY, (*insvept i en mantel, med en cittra under armen, framkommer mellan träden, och stannar vid en grafsten.*)

Det är då sannt, att jag är utan krona,
Att från min faders thron jag störtad är:
Ja! detta dok är nu min hufvudbona';
Och vandringsstafven jag som spira bär.
I dystra öknars famn jag mig fördjupat,
Och ifrån konung ned till intet stupat.
Men — den, som *intet* är på jorden mer,
Kan trösta sig; han intet mer behöfver:
För honom hvart behof, hvar sorg gått öfver,
Och intet honom rör af allt, som sker.
Som konung dock jag slott och hof behöfde,
Och tjenare, som väckte mig och söfde,
En guldbroderad mantel, spira, svärd
Och af Drabanter se'n en liten verld.

*) Ämnet är hemtadt ur Humes History of England, 1:sta Delen.

Men då jag ville sjelf mitt land regera,
Och, ensam konung, icke tålde flera,
Uppreste Fanatismens Prester sig,
Utsände bullor, bannets blixtar rörde,
Med lejda tungor allt mitt folk förförde,
Att djupt förnedra och förskjuta mig.

Behöfver jag då intet nu? låt se —
Jo! jag behöfver bröd ännu — och vatten,
Och mörker, mörker, svart som Stygska natten,
Att intet menskligt öga mig må se,
Och ingen mensklig hand mig döden ge.

Jag är då *något*. Hvad det låter kallt,
Och rysligt tomt, då man har varit allt!
Jag är den sämsta uslings sämsta like,
En Crœsus utan skatter, utan rike,
Som tiggarn rik och såsom slafven fri —
Hvar skall min graf och *hvad* mitt öde bli?

O natt! du mörka natt! du liknar mig:
Du sorgklädd är och du är utan stjernor:
Du är en afsatt Drottning utan tärnor;
För denna likhet vill jag älska dig.
De svarta molnen våld på *dig* föröfvat,
Din krona, månen, från din panna röfvat;
Och Vaticanens dystra sändebud
Beröfvat *mig* min konungsliga skrud.
Uti ditt sällskap vill jag här mig sätta
På denna sten, och för mig sjelf berätta
En saga om kung Edwys lefnadsdar,

Han, som så säll och så olycklig var.
Främst vill jag dock den skönsta blomman välja,
Och om min lycka först ett ord förtälja,
Så kort och ljuf som lärkans morgonsång:
Se'n om min ensamhet i kungaborgen,
Om min Elgivas död, om sorgen — sorgen,
Som döden grym, som evigheten lång:

(*han nedsätter sig på grafstenen, slår accorder på cittran och sjunger.*)

Vid sång af näktergalen,
I månans milda sken,
I blomsterprydda salen
Elgiva satt allen.
Uti dess öga blänkte
En tår, som perlan klar,
Då hon på Edwy tänkte,
Som nu en konung var.

»Nu skall han mig förgäta
»Uti sin kronas glans,
»Och af cypresser fläta
»Får jag en sorgens krans.
»Farväl! Vi äro skilda:
»Jag lyder ödets lag:»
Så klagade den milda;
Dess klagan hörde jag.

Ty nu jag trädde sakta
I min Elgivas borg.
Jag gläddes att betrakta

Den sköna i sin sorg.
Mer skön hon var i tåren,
Än på sin blomsterbädd
En lilja är om våren,
I daggjuveler klädd.

Men vid de sista orden
Stod jag ej längre mot.
Jag kom, och sönk till jorden
Vid min Elgivas fot.
Jag sade: »Spar din smärta:
»Dig vänta ljufva band:
»Du länge ägt mitt hjerta,
»Tag äfven här min hand.»

Så fram min hälsning sväfvar,
Och handen henne räcks:
Hon för sin tjusning bäfvar,
Och för sin fröjd förskräcks.
Hon svarar: »O hvad smärta!
»Oss fjettra grymma band.
»Jag, som har fått ditt hjerta,
»Kan aldrig få din hand.

»Ännu det aldrig hände,
»Mot lagarnas förbud,
»Att en så nära frände
»Blef Englands kungabrud.
»Mins *Dunstan* väl, den lede,
»Som bannets stråle för:
»Förrän jag tål hans vrede,
»Jag i ett kloster dör.»

Jag svarte: »Gud och Folken
»Nog vaka öfver mig.
»Mot sveket eller dolken
»Skall *jag* beskydda dig.
»O hvad jag röres föga
»Af små Prelaters harm.
»Se! jag har eld i öga,
»Och mod uti min barm.

»Vi lefva för hvarannan,
»Vi äro oss en verld.
»Bär du din krans kring pannan;
»Jag för i hand mitt svärd.
»En qvinna kan försaka,
»Men mannen trotsa kan:
»*Hans* mildhet är hans maka,
»Och *hennes* kraft är han.»

Det lät i hennes öra
Som en prophetisk röst.
Nu vill hon mig tillhöra,
Och sjunker till mitt bröst.
Ett hjerta blir af tvenne,
Och fruktans röst är stum:
Emellan mig och henne
Får ingen smärta rum.

Hon brölloppspellen buren
Af hvita englar såg:
Mig tycktes, all naturen
För mina fötter låg.
Min själ sig uppåt höjde

Som örnen mot det blå,
Och första gång jag röjde
Att jag var konung då.

Som brud och brudgum stodo
Vi snart i templets fred,
Och Erke-Biskop Odo
Beseglade vår ed.
Men mulen var hans panna,
Och hotande hans staf:
Han syntes oss förbanna,
Då signelsen han gaf.

(Stormen och åskvädret tilltaga.)

Och liksom sångens toner dö på heden,
Så tynade min glädje bort och dog,
Och från den stund jag svurit bröllopseden,
Ett töcken kring min varelse sig drog.
Det vilda hat Prelaterne mig svurit,
Och länge gömdt i lömska hjertan burit,
Blef af min kärlek först i låga tändt,
Och först emot Elgivas hjerta vändt.
Min kärlek var ett brott, de stolte sade, —
O kärlek! då din krans på mig du lade,
Hvad jag var säll! — gudomligt ljufva brott!
Jag ångrar ej att hafva dig begått.
Försötma tonerna uppå min tunga,
Att jag i nattens famn, på öde rum,
Må än en gång om mina öden sjunga,
Och se'n för alltid bli som grafven stum.

(Han sjunger.)

I Londons borg, af lampor klar,
Hölls spel och riddarslag.
Jag mins, min kröningsdag det var,
Men blef min sorgedag.

Kring slottet, som vid larmet skalf,
Bevingad glädjen flög.
Men jag ur salens pelarhvalf,
Som ur en skärseld, smög.

Ju längre jag från bullret kom,
Ju mera lade sig
De stormupprörda känslor, som
I bröstet höllo krig.

Och när jag till Elgiva kom
Vid månljus midnattstid,
Då vände alla sorger om:
Då fick mitt hjerta frid.

Hon lutad mot min skullra låg,
Och hennes hand i min.
Den ene blott den andra såg,
Och tänkte: jag är din.

Min bästa, skönsta krona var
Den maka, som jag fått.
Det rike, der jag spiran bar
Var hennes kärlek blott.

Den ljufva stunden, himlens lån,
Snart af en bitter störs;

Af raska menskosteg ett dån
I hvälfda gången hörs.

Den höga dörren ryckes opp,
In Biskop Dunstan går,
Kringhvärfd af svarta munkars tropp,
Med törnbekransadt hår.

Som ulfven, törstig efter blod,
Och som en afgrundshamn,
Han sliter med förbittradt mod
Min maka ur min famn.

Och säger: »Ve din kropps behag, —
»Förtjuserska, o ve!
»Ve dig och ditt, och ve den dag,
»Hvars ljus du först fick se!»

Elgiva, svimmande och blek,
På Dunstans vink bars ut,
Och jag, mot tios kraft för vek,
Neddignade till slut.

Hon fördes då, så har man sagt,
Så har jag hört med sorg,
Af bödlarna till Glo'sters trakt,
Till en förfallen borg.

Och der förhärjade en sax
Dess långa, ljusa hår,
Som lian säden, då dess ax
I gyllne mognad står.

Med eld de brände hennes kind,
Af rosor nyss så full:
De gjorde henne lytt och blind,
För Edwys kärlek skull.

Emellan hennes englabild,
Den skönsta jorden bar,
Och dess ruin, som fasan vild,
En natt allena var.

Vid denna tidning gränslös harm
Uti mitt hjerta for:
Jag lyfte upp beväpnad arm
Mot himmelen, och svor:

Jag svor att hämnas: uppfylld blef
Min ed, min hämdelust.
Jag Dunstan bort i landsflykt dref:
Han for till fjerran kust.

Men Fanatismen, ilskans tolk,
Grep gammal liksom ung,
Och högt förbannade mitt folk
Sin gudförgätna kung.

Jag slets från thronen, der min far
Fick dö; men Dunstan — han,
Som skändat allt hvad heligt var,
Ett helgons dyrkan vann.

Min broder nu min purpur bär,
Ett blodigt ödets lån,

Min trogna maka mördad är,
Och jag är verldens hån.

O Edgar! lyd ditt hjertas lag,
Men sjelf ditt öde styr!
Blif mild som jag, men ej som jag
En konungslig martyr.

Elgivas öga! släckt du är,
Dock än du tjusar mig.
Hvad var den glans, som solen bär,
Emot en blick af dig?

Elgivas hjerta! du är kallt,
Men klappar än för mig.
Hvad var mig krona, lif och allt
Emot en suck från dig?

(*Stark åska med täta blixtar.*)

Mig uppenbara blixtens ljusa pilar
Att på en enkel grafvård här jag hvilar.
Du lycklige! som bor i jordens famn,
Vid åskans ljus jag läsa vill ditt namn.
Finns intet namn, vill jag ett sådant skrifva —
— — — — — — —
Hvad ser jag? Gud! — *Elgiva* — o Elgiva!
Din ande kanske lyssnat till min sång:
Kom, kom! och låt mig se dig än en gång.

(*En blixt slår ned och dödar honom.*)

ABDALLAH.

I sin mjuka divan satt *Abdallah*,
Rökte, lugn och nöjd, sin morgonpipa
Till den goda, varma Mocca-koppen.
Kring det öppna fönstret smög sig rankan,
Flägtade, af drufvor tyngd, för vinden,
Och Bosforens blåa vågor glänste
I den nyss uppståndna solens sken.
Är han ensam, gubben, med sin pipa,
Ensam vid sin kopp, i morgonstunden?
Tron J väl, att med den glada minen,
Med den fröjd, som strålar ur hans blickar —
Tron J väl, att gubben är allena?

Nej! der sitter något vid hans sida,
Något ljuft och skönt, som gläder gubben.
Det *Zuleima* är, Circassiens blomma,
Som i går han köpt för guld och perlor
Af en Judisk krämare från Smyrna.
Hon är mycket skönare än allt,
Som Abdallahs öga sett i verlden.
Sorgsen blickar hon och läppjar långsamt
Ur sin fyllda Mocca-kopp och tiger.

Men Abdallah språkar, och han säger:
»O Zuleima! skönaste Zuleima!
Le, var glad, slå upp ditt mörka öga —
Säg mig, har du nånsin haft så roligt?» —
Och Zuleima suckar förr'n hon svarar:
»Inte har jag just så roligt nu.» —

»Inte? Otacksamma! Säg, Zuleima!
Säg, hvar var det roligare? Svara!»

»Vid Leontes', vid min älsklings sida
Var mig mycket ljufvare än här.
Han är ung och skön. Mitt hjertas kärlek
Har han fått och äger den ännu.» —

Paff! nu blåste gamle Musulmannen
Ut ett rökmoln, som i digra kretsar
Virade sig in i flickans lockar.
»När jag köpte dig för guld och perlor,
Så var ock din kärlek med i köpet,
Och den tillhör mig.» —

»Välan! så tag den,
Tag den, rike, mäktige Abdallah!
Om du kan. Mig arma har du köpt
För en verld af skatter; men min kärlek
Hade jag skänkt bort förut!» —

Abdallah
Blåste åter ut en sky af rök;
Satt så länge stilla, tyst och tänkte.

Derpå stod han upp. Då kysste han
Flickans alabasterhvita panna,
Sände henne till sin älskling åter,
Med en skatt, så stor som den, hon kostat.

Och han skref i brädden af Koranen
Dessa ord, till varning för sin son:
»Mycket har jag ägt: köpt har jag mycket!
Köpte äfven jordens skönsta flicka;
Men det bästa, hennes hjertas kärlek
Var dock borta, förr'n jag henne vann.
Köp ej tärnor, yngling! du blir narrad;
Ty det bästa, skönsta, deras kärlek
Du med allt ditt guld ej köpa kan.»

MELPOMENE TILL SVEA.

Härstammande från re'n förgätna tider,
Jag mina tempel rest hos många folk,
Och vid det sken, som Diktens lampa sprider,
Trädt upp som Minnenas och Hoppets tolk.
Väl bär jag inga gyllne blomsterkorgar,
Ej flyger kring mig skälmska löjens tropp —
Jag rullar tyst Historiens taflor opp,
Som glänsa evigt, under seklers lopp,
Likt hägringar af stolta kungaborgar,
När dundrets moln i vester nedergå,
Och haf och himmel lika blåa stå.

Min blick är alfvarsam. På mina kinder
Ej skämtet firar någon rosenfest.
Af dödens liljor är den krans, jag binder:
I mina lunder gror Cypressen bäst.
Dock älskades jag högt på Gange's stränder,
Der Fantasi'n strör ut, med fulla händer,
Vidunderlig, men praktfull rikedom,
Och i sin skapelse sjelf Skaparn härmar,
Der under molnfri sol Naturen svärmar,
Der allt är ungdom, intet ålderdom.
Ja! sjelf det gladaste bland folken, Greken,
Som gick med fröjd till striden, som till leken,

Och från all fåfäng sorg höll hjertat fritt:
Som kanske njutit mer af Skönhetsflamman
Än alla jordens folk ännu tillsamman,
Bland tusen tempel helst besökte mitt.
Till Melpomenes boning såg man strömma
Fältherrar, Statsmän, Greklands ungdomstropp,
Att ögonblickets njutningar förglömma,
Och till det Evigt Stora lyftas opp.

Der detta tempel stod, en murgrön breder
Sin ranka ut, ruiners trogna vän,
Och, se'n dess fall, århundraden gått neder,
Men börja kanske snart gå upp igen.
Till Dig, o Svea! sågs jag äfven komma,
Och förde med mig en och annan blomma,
Dem Skaparsnillen, ur en bördig jord,
Framkallade med kraften af sitt ord.
Terpsichore, jag sett det, har dig fägnat
Med sina dansar: du din hyllning egnat
Thalias spel, och högre älskat det
Än Melpomenes stolta majestät.
Ja! älska dem! förtjusas, när de spela;
Men låt ock mig din kärleks offer dela!

Jag bjuder dig på höga Sorgespel,
Der svagheten betalar sina fel,
Der fröjden vinner och der sorgen tappar;
När häftigast af sorg ett hjerta klappar,
Då är det närmast sin förklarings mål,
Och sväfvar upp, som Phœnix, från sitt bål.
All död är icke död. Dö kunna trälar;

Men för de rika och de starka själar,
När glöden slocknar uti hjertats ugn,
Är döden blott en hädangång till lugn,
Ett ord, som deras lefnad skall förklara,
Och gåtans natt med morgonrodnad svara.

Se *Wallenstein* — Han står som lifvets ek,
Och trotsar åskor, trotsar stormens lek;
Men när de komma, ödets timmermänner,
Och börja hugga, och hans blick dem känner, —
Månn' han då drar sitt svärd och strider? — Nej!
Den väldiga gestalten rör sig ej.
Han stilla står — han faller och han tiger,
Och anden som en blixt åt höjden stiger,
Att se'n historiens starka thordön må
Med hans bedrifter rundt kring verlden gå. —
Af *Julias* och *Romeos* olycksöden
Upplösningen är mest på sötma rik;
Ett himmelskt slut-adagio spelar döden
Till deras kärleks tjusande musik.
Hon vigs vid hans och *Han* vid hennes hjerta,
Och Grafkapellet blir en bröllopssal:
Den enda, som der dör, är deras smärta,
Blott *hon* förgifs ur kärlekens pokal.
Minuters qval en evighet betalar:
Som en duett af trogna näktergalar
I myrtenlunden vid Sorrentos hamn,
För efterverlden klinga deras namn. —
Se *Hamlet* — Han, som vandrar, blek som månen,
I nattens svarta moln till högtidsskrud,
Emellan fadrens skugga och sin brud,
Nu öm som maken, hämndfull nu som sonen,

Blir han väl lycklig, eller blir han stor,
Förr'n han i grafven och i minnet bor?
Se, för *Ophelia* och för *Maria*
Har döden intet timglas, ingen lia;
Blott för Maria stjernekronans glans
Och för Ophelia en vallmokrans. —
När åter *Machbeth*, som med tigersinne,
Förqväfvande välgerningarnas minne,
Uppå sin kung, som sofver, mord begått,
Och tappert emot ångrens svärd bestått,
Dock slutligen, i trots af sina eder,
För hämndens hugg till jorden störtar neder,
Hvem *gläds* ej då, att döden finnes till,
Och att han grym kan vara, när han vill?

En del af detta har du redan skådat:
Den gryningen en högre dag bebådat;
Allt, hvad jag skönast äger, ger jag dig,
Om du med kärlek blott belönar mig.
Ett praktfullt tempel här, som mig behagar,
Jag äger, re'n från din Periclis dagar,
Ett härligt Diktens och Musikens hem,
Och Mimer, som ej slafviskt efterapa
De bilder mina älsklingsskalder skapa,
Men underbart förvandla sig i dem.
Och Han, som förer scenens blomsterspira,
Med kraft och ordning Skådebanan styr,
Och ingen möda för dess lyftning skyr,
Som van, att smakfullt konstens kransar vira,
Vid blommans granskning icke spörja lär,
Hvarfrån hon kommer, men hur skön hon är:

Han skall från mig ej sina blickar vända,
Och på mitt altar mången låga tända,
Uti hvars glans jag ljuft må fröjda mig,
Och konstens vänner kunna värma sig.

Se upp på mig. Är jag då så förfärlig?
För mina hvita kinder skyr du mig?
Är ej min pannas strålegloria härlig?
O Svea! säg! är jag för hög för dig?
Du älskar ju fornverldens mannasinnen,
Och du tillbeder dina stora minnen,
Ifrån ditt ursprung säll af allt, hvad stort
Du sjelf bedrifvit eller andra gjort.
Apollos lagerträd, Minervas fanor
Fullskrefna äro utaf Svenska namn,
Och Segrens örnar jemte Sångens Svanor
Växt upp tillsammans i din friska famn.
Djerfs ock att Melpomenes tjusning lära!
Förskjut mig ej; jag bjuder dig på ära.
Låt mig få vistas på din lugna strand,
Du, Europas lyckligaste land!

KÄRLEKEN.

(Fritt efter Italienskan.)

Du Gosse med vingar,
Tyrann öfver hjertan,
Som glädjen betvingar
Och glädes åt smärtan!
O! lät jag mig binda
Och följde dig, blinda!
Jag blindare vore,
Mer barnslig än du.
Förrädare store
Och smickrare lilla!
Den boja, du gifvit,
I stycken jag rifvit.
Förbi är min villa;
Jag känner dig nu.

Med leende hjerta
Kring jorden du sprider
Din glädje, din smärta,
Din frid, dina strider.
Men hycklad är friden,
Och verklig är striden,
Och glädjen försvinner;

Men smärtan blir qvar.
Hur listigt du spinner
Försåtliga väfven!
Och när du det blinda
Förståndet vill binda,
Till bundsförvandt äfven
Du skönheten tar.

Med ord du begåfvar:
Ditt löfte är ränker.
Du rosor oss lofvar
Och törnen oss skänker.
I nöjenas låga
Du blandar din plåga:
Framför dig går Längtan
Och Ledsnad bakom.
Ack! fåfänga trängtan!
När tankarna vakna,
Ur slumringen ryckta,
Då vilja de flykta;
Men styrka de sakna:
De vända ej om.

Min seger jag vunnit,
Min boja jag krossat.
Ve friden, jag funnit!
Ve den, mig förlossat!
Med jublande tunga
Begynte jag sjunga:
»Min frihet — hur ljuflig,
Hur präktig är den!» —

Jag dåre! nu gruflig
Min frihet jag finner.
I kölden jag ryser:
O Gud! hvad jag fryser!
Nej! hellre jag brinner
Och älskar igen.

EN FALLEN ENGEL.

Han låg på sitt knä, den förförde,
Vid porten af Gudomens hus.
Matt syskonens sånger han hörde,
Såg icke de saligas ljus.
Förr skinande vingen var mulen,
Och själen så kall och så kulen.
En nedbrunnen fackla han bar:
Ett töcken hans gloria var.

Han sade: »Min afton är inne;
Min natt blir evinnerligt lång.
Min fackla jag har och mitt minne,
Men vågar ej minnas en gång.
Hvi dröjer du, englarnas Christe?
Gif åter den klarhet, jag miste:
Kom, andas en flägt på min skrud:
Försona mig åter med Gud!

Den Evige ser och förlåter;
Min blick jag ej lyfta förmår.
Mig syskonen ropa: kom åter!

Hvad våller, att icke jag går?
Min klädnad är dunkel och fläckad:
Jag vill ej bland rena bli gäckad:
Låt sitta mig, syskon! jag ber; —
Hvad hafver jag arma med er?»

Då såg han, i gryningens timma,
Vår sol ur sin slummer uppstå:
Såg nyfödda strålarna glimma
Mot hafvets förbländande blå. —
»Skön morgon der nere J hafven:
Mig tjusar den grönskande grafven.
Mig fattar ett brinnande mod,
Att bada i solskenets flod.»

Sin frändskap med jorden han röjde:
Han gret efter menniskonamn.
Och solen — och solen sig höjde,
Slöt jorden i glödande famn. —
»Jag kommer, jag kommer på stunden:
Tag mot mig i blomstrande lunden!»
Nu vingarna spända han höll;
Han kunde ej flyga — han föll.

EN DRÖM OM NAPOLEON.

*(Tillegnad G. P. *)*

Vid midnattsklockans slag sig sömnens Genius sänkte
Till jorden på sin char, styrd af en gyllne töm.
Hans vinge klar och ren i månens strålar blänkte,
Och uppå vingen satt en liten nyfödd Dröm;
    Och Drömmen smög sig stilla i min hjerna,
    Först tindrande som nattens minsta stjerna,
    Men växte till i klarhet och blef stor
    Som firmamentets största meteor.

Mig tycktes att jag gick i Prins Baciocchis salar
Uti Bologna. Rikt palatset upplyst var;
Men allt var tyst: en chor af Minnets näktergalar
Långt bort i en cypress söng sitt orakelsvar.
    Då nalkades en Hjeltevålnad sakta;
    Knappt tordes jag hans drag, hans drägt betrakta.
    Serafer strödde rosor i hans fjät,
    Och på hans panna glänste majestät.

Det var Napoleon. Väl var han blek som döden,
Och syntes alfvarsam, men med ett mildt behag,
Och denna själens eld, som trotsar alla öden,
Spreds som en glorias sken omkring hans anletsdrag.

*) Då Förf. råkat att i hans hus sönderslå en Napoleonsbild.

Den Jofursblixt, som styrde legioner,
Och vände upp och ned på jordens throner,
Brann i hans öga med olympisk glans:
Hans Kejsarkrona var en lagerkrans.

»Är du densamme, säg!» så lugnt till mig han sade,
»Som sjöng om *Moskaus brand*, som skref min *Monolog*.
»Och Sångens offerkrans uppå min urna lade,
»Som sköljs, på klippig strand, af oceanens våg?»
Jag häpnade — och började att stamma:
»Ja! Kejsarkonung! ja! jag är densamma,
»Som, se'n du föll, dig Sångens hyllning bar,
Fast Sången ej sin urbild hunnit har.»

»Din tunga klingar sött» — så Skuggan tog till ordet —
»Din hand gör helgerån — hvad har i går du gjort?
»Stod ej, som en Penat, min bild i går på bordet
»I gästfrihetens hus och glädjens älsklingsort?
»Der — inför Skönhetens, Behagens öga
»Herr Sångare! Du hedrade dig föga;
»Du hufvudet af mig förrädiskt stal,
»Förvägne Terrorist, Barbar! Vandal!

»Det är då icke nog, att man mitt namn fördömmer,
»Att hyr-Poeters skrän mig stör i grafvens famn,
»Att man mitt stoft beler och mina bragder glömmer,
»Allt massakreras skall, så snart det bär mitt namn,
»I huslighetens tempel jag mig döljer;
»Men äfven der mig tidens agg förföljer —
»Du ock har tidens sed; men akta dig!
»Betäck ditt anlet! Sjung ej mer om mig!»

»O Hjelte! vredgas ej!» Så ropte jag med smärta —
»Väl bör jag plikta dyrt med sång, med bläck och gråt;
»Väl handen brottslig var, men ej mitt arma hjerta,
»Som klappar hvar minut: Förlåt! förlåt! förlåt!
»Men förr'n jag med min lyra och min tunga
»Hör opp att Dig och Dina verk besjunga,
»Förr offrar jag min hand åt lågans brand —
»Och lyckligtvis! det var min venstra hand.»

Då log Napoleon, och så han talte åter
Med mildrad stämma re'n och blicken af en Gud:
»Välan! så sjung och skrif som förr — jag dig förlåter:
»Jag allt förstumma kan, blott icke Diktens ljud;
»Men du bör bilda blott och ej förstöra:
»Lägg ej din hand, der hon ej har att göra,
»Och framför allt det rådet mins, min Son!
»Bär aldrig händer på Napoleon.»

Så sagdt, Napoleon försvann och drömmen flydde:
Jag slog mitt öga upp, då dagens stråle grydde.
Här sänder jag min Dröm. Så enkel drömmen är,
Den mig en gynnsam vink om tillgift innebär.
Jag hoppas, Sångens Vän, den Ädle mildt förlåter
Hvad Sångar'n slog itu, men ej kan laga åter,
Och jag betalar här — (Så är Poeters fall)
Med uselt pappersmynt en hjelte af kristall.

OFFER

ÅT

G. ADLERBETHS SKUGGA.

Jag vandrar tyst till höga ättegrafven,
Och frågar tvekande: »hvem jordas här?
»Och hvilkens är den brutna vandringsstafven,
»Som utaf bleka liljor sirad är?
»Skall denna lagerkrans ock bli begrafven
»Som grönskande den svarta kistan bär?»
»Jo!» svarades, »Vår *Gudmund* död är vorden,»
Och aldrig glömmer jag de dystra orden.

Och jag gick dädan. Det var sorgens timma,
Som slog med midnattsslag uti mitt bröst,
Och mörk var qvällen: ingen stjernestrimma
Rann upp och vinkade mitt hjerta tröst.
Jag ville ej min lyras ljud förnimma,
Hon låg så stum, och stum var ock min röst: —
Och tårars flor kringslöt mitt sinnes dager,
Och klagan hviskade min första lager.

Om vid din urna unga skalden qvider,
Du gode ande, tillgif honom det,
Och om han önskar åter dessa tider,
Då du din milda stämma höra lät.

Förgäfves ej mitt rörda hjerta svider,
Och ej förgäfves jag din död begrät.
Det släckta hoppet och det tända minnet, —
De fordra offer utaf ungdomssinnet.

En gång jag kom till diktens rosenängar,
En munter gosse ur min barndoms land;
Jag gick så fri bland gyllne blomstersängar
Med krans kring hjessan, lyran i min hand.
Jag knäppte stundom på dess klara strängar,
Och själens längtan tände kindens brand.
Den unga rosen kysste jag förtroligt:
Allt var så herrligt, tyckte jag, och roligt.

Jag sjöng och gladdes i de ljufva trakter,
Och bröt mig mången fager rosenknopp,
Vid hvarje stängel stodo englar vakter
I liljeskrud och leende i hopp;
Och dessa goda, oskuldsfulla makter
Ej störde mig uti mitt sälla lopp.
De kunde älska blott och blommor gifva: —
»O!» ropte jag »hos eder vill jag blifva.»

Dock längre fram en inre drift mig förde,
Och mot en herrlig palmlund bar min gång.
En ljuflig strängaklang derur jag hörde,
Och ljudet af en gammal hjeltesång.
De kända tonerna mitt hjerta rörde,
Jag tyckte att jag hört dem mången gång.
Och länge stod jag utaf vördnad bunden,
Förrän jag ingick i den helga lunden.

Der ligga grifter ifrån fordna tider,
En mörk cypress beskuggar hvar och en, —
En krans af blommor der sin vällukt sprider,
Som hvirflar upp mot himlen offer-ren, —
Och lagerns krona prunkande sig vrider!
Som minnesskrift utöfver gömda ben.
Och att den lagern blommar, är ej under:
De gamla skalder hvila der inunder.

Uppå en graf, som seklers saknad tydde,
Det satt en gammal man med silfverhår,
En krans af ekelöf hans tinning prydde,
Och ögats eld förrådde ej hans år.
Den höga lyran väl hans händer lydde,
Han sjöng om hjeltar, kärlek och om vår,
Och under sångens korta mellanskiften
Ett ljufligt bifall susade ur griften.

»Välkommen yngling! uti Sångens dalar!»
Så ljöd den mannens milda röst till mig —
»Förstår du språket, som en forntid talar,
»Så må du här vid palmen sätta dig.
»Den fordna sången trånaden hugsvalar,
»Ur den en evig ungdom speglar sig.
»Bland dessa lagrar må du troget leta,
»Om du vill diktens hemligheter veta.

»Nog har jag sjungit. Snart min fackla släckes,
»Och handen darrar, då jag strängen slår.
»Min ungdomskraft ej mera återväckes,
»Och snart mitt stoft till mina fäder går.

»Dig, unga gosse, gyllne lyran räckes,
»En herrlig blomsterväg dig förestår:
»Och då mitt hufvud uti jorden hvilar,
»*Ditt* nya namn på ryktets vingar ilar.»

Så slöt han mig intill sitt bröst, och rörde
Välsignande mitt hufvud med sin hand;
Och sedan kärleksfull omkring mig förde
I diktens sköna, underliga land.
Så många läror af hans mun jag hörde,
Som i mitt hjerta närde sångens brand.
Och ofta gick jag att den gamle råka:
Det var så ljufligt att med honom språka.

Och när jag plåckat någon älsklingsblomma
På vandringen i sångens rosenlund,
Det var min fröjd att till hans möte komma
Och höra hjertligt bifall af hans mund;
Men voro också mina händer tomma,
På njutning rik blef dock vår samtalsstund.
Då jag kom hem var sol'n i hafvet skriden,
Förrän jag märkt att dagen var förliden.

En dag han tyst sitt öga sammanlade,
Liksom till bön sitt hufvud böjde ner:
Då gick han hän att hvila, som han sade,
Och lyrans toner hördes icke mer.
Sin önskan då den gode vunnit hade,
Och nu han sångens urbild högre ser;
Men mig, men mig, vill saknaden betunga,
Och på hans graf får jag min klagan sjunga.

Haf tack, du goda skugga, för de stunder
Mig unnades att dig besöka få,
För dina läror i de helga lunder,
Der jag fick ofta vid din sida gå,
Och der jag lärde skaldelifvets under
Och att min egen varelse förstå.
Din hulda kärlek skall jag aldrig glömma;
Men i ett troget bröst ditt minne gömma.

DEN BLINDE SÅNGAREN.

Gubben.

Sol går ned och rosen bleknar,
Dagakarlens styrka veknar.
Herden glad från bergen ilar,
Och sin hjord till hyddan för.
Naturen, menskan hvila bör;
Men gamla sångarn aldrig hvilar;
Han har ej ro förrän han dör.

Dottren.

Stundom, fri från sorgens pilar,
Du vid harpans hjerta hvilar.
Sångens gudom öfvervinner
Lifvets qval och menskors harm.
Naturens bädd är god och varm;
Om ingen vänlig härd du finner,
Slumra på din dotters arm.

Gubben.

Mörker höljer sångarns öga.
Själen blott ser mot det höga:

Hoppas intet mer på jorden
Än en svepning och en graf.
Och när han stilla somnar af,
Dö harpans ljud, förstummas orden,
Hvaraf hans hjerta genljud gaf.

Dottren.

Hoppet än, med klara strålar,
Skönt din aftonhimmel målar.
Dottrens hand, hon är ditt öga,
Hennes kärlek lyser dig.
När jordens töcken sänker sig,
Och blicken öppnas i det höga,
Gode fader! bed för mig!

Båda.

Gubben.

Kom, min dotter, låt oss vandra!
Ännu följa vi hvarandra;
Snart är jag ett stoft i mullen,
Du en blomma deruppå.
När solen sänks i böljan blå,
Skall du en dödssång, der vid kullen,
På den gamles harpa slå.

Dottren.

Kom, min fader! låt oss vandra!
Ännu följa vi hvarandra;
Är din graf beredd i mullen,
Snart jag vissnar deruppå.
När solen sänks i böljan blå,
Skall jag en dödssång, der vid kullen,
På den gamles harpa slå.

LAZARONEN.

Buon giorno, mio Signor!
Gosse! var flink och skynda dig till din år.
Fort hit en karafin
Af gyllne capri-vin,
Dito en frisk apelsin!

Stick ut, låt båten gå!
Ror jag ej hårdt, så kilar han nog ändå.
Spänn hvita seglet opp!
Ja, seglet högst i topp,
Vingen på seglarens hopp!

Det blåser lustig vind:
Hejsan! vår båt skall löpa som skogens hind.
Se, böljans man är grön:
Vi flyga fram till ön.
Skön blir min roddarelön.

Men se, hvad kommer der?
Svart som en korp det blixtrande molnet är.
Som blod är himlens rand,
Och skymd är Ischias strand:
Fåglarna flyga mot land.

Hu! vi få storm i dag.
Segle hvem vill! jag refvar mitt segel, jag.
Det går en gruflig sjö:
Jag har mig fäst en mö,
Vill ej i vågorna dö.

Hör, redan åskan går.
Vänta, Signor! tills Ave Maria slår. —
Du vreda haf, farväl!
Jag drunknar ej, min själ!
Hellre jag svälter ihjäl.

Jag slumrar i min båt;
Corpo di Bacco! kudden är redan våt.
Åh, det gör ingen ting;
Jag sveper manteln kring:
Sömn är en kostelig ting.

Säg, svor han, gosse? — ja;
Ha ha ha ha! det rör mig ej — ha ha ha!
Än en carlin är qvar:
Jag än min flicka har,
Om hon mig inte bedrar.

Och vill hon mig bedra,
Ha ha ha ha! jag tar mig en ann, ha ha!
Har jag blott vin och bröd,
En tärna rosenröd,
Lefver jag väl till min död.

God natt, båd' våg och vind!
Kyssen hvarann; jag kysser min Rosas kind.
Jag ser, hur hvar tar sin;
Men ingen tar bort min —
Dermed så somnar jag in.

MORGONEN.

(Efter Mainvielle-Fodor.)

O! kom att hafvet skåda
I gyllne morgonstund!
Se, hur i lugnadt sund
Små strålar glimma,
Se fiskarna, som hoppa
Och liksom vinka dig:
»Spänn nätet, fånga mig!»
Se, hur de stimma!

Kom, ty den första strålen
Har blomman gett sin kyss,
Och med dess guld jag nyss
Såg böljan blandas.
Re'n spänner rosenvingen
De små Zephirers kung,
Så glädtig och så ung;
För dig han andas.

Hvad lif på strand och bölja!
En ser jag ro hitåt

I lätt bevimplad båt:
En annan fara.
Ack! om min Rosa ville
Här vid min sida stå,
Hur lyckligt skulle då
Mitt fiske vara!

AFTONEN.

Välkommen, välkommen, du klara,
Du stilla och ljufliga Qväll!
Nu låter jag sorgerna fara;
Du gör mig så trygg och så säll.

En engel, på glänsande vingar,
Du sväfvar från himlarna ner.
Du frid åt de lefvande bringar,
Och svalka åt jorden du ger.

Du står mellan Dagen och Natten
Och talar försoningens ord:
Och skönt på de speglande vatten
Försmälter du himmel och jord.

Ditt guld öfver ekarnas toppar
Och blånande bergen du sår.
Mildt läskar du blommornas knoppar
Med daggens balsamiska tår.

Och fåglarna, glada och fria,
Dem hoppet än aldrig bedrog,
De sjunga sitt Ave Maria
I dal och på berg och i skog.

Hvad gör det, att skymningen breder
Sitt flor? Han är tankarnas vän.
Hvad gör det, att solen gått neder?
Hon kommer i morgon igen.

På purprade molnet hon blänker:
Hon liknar den dödliges hopp;
Ty knappt hon i vester sig sänker,
Förrän hon i öster går opp.

Nu låta vi sorgerna fara;
Du hägnar vårt fredliga tjäll.
Välkommen, välkommen, du klara,
Du stilla och ljufliga Qväll!

TILL SÅNGENS URSPRUNG.

Dig, gode ande, ljusets rena källa,
Mitt varma hjerta egnar denna sång;
Ty klangrikt lät du Diktens vågor qvälla
Utur mitt bröst så stilla mången gång.
O! var jag värdig gyllne harpan föra,
Och något sinne med dess toner röra,
Så vet jag, att från dig min konst jag har,
Du skönhetens och harmoniens far!

Ej skåda dig blef gifvet stoftets söner:
Din klarhet ej för ögon öppnar sig;
I kärlek blott, i sånger och i böner
Den rena andans känsla hinner dig.
Så länge än min sångarharpa ljuder,
Och hjertat än af diktens värma sjuder,
Och du din gåfva icke tar igen,
Jag vet, du älskar unga skalden än.

En gång, en gång, om trogen jag förblifver
Och jag mitt ursprung ej förnekat har,
Din herrlighet för mig upplåten blifver,
Och dunkla aningen som solen klar.

Det finns ett land, der englarna dig prisa
I evighet, med himlens helga visa:
Der alla helgon sällhet du beskär:
Der får jag se dig, gode, som du är.

En fågel lik, i tysta myrtenlundar,
Jag trånande de svaga ljuden slår;
Vet ej, när min förvandlingstimma stundar;
Men mot det goda landet hoppet står.
Snart, sångare, när bullret dig förskräcker,
Du dina späda vingar sakta sträcker,
Och ilar, i den ljusa morgonstund,
Tillbaka till din sköna fosterlund.

Der skall du ej på qvisten ensam klaga;
Ty många fromma syskon har du der;
En engel skall dig i sitt sköte taga
Och alla lundens makter ha dig kär.
Väl är det stundom gladt kring verlden fara;
Men du skall finna: bäst är hemma vara; —
Och när du fosterlandet hunnit har,
Blir först din stämma klingande och klar.

Resan

till

Engelbrechts-Holmen.

SKALDEBREF

TILL

ADOLF TÖRNEROS.

RESAN
TILL
ENGELBRECHTSHOLMEN.

1.

Med stilla glädje har jag läst och njutit
Det bref, det kära bref, som *dufvoposten*
I dag med ljuflig flygt mig fört i hand.
Jag säger dufvoposten; ty en dufva,
(Så mild och skön som paradisets dufva,)
Som bär vår första moders dyra namn,
Förkunnade mig först, att jag var väntad
I salen af en törnros på ett bref,
Och med ett tillägg, icke mindre klangfullt:
»»*Alltid Uppriktig*» står det i sigillet.»

Nå väl! du har fördrifvit sommartiden
Uppå en *väggfri* bana, som du säger;
Du har förlustat dig på lifvets rosor,
Lekt med naturen och dock tänkt på mig,
I samma ställning, hvari nu jag sitter,
Med fönstret just till höger, som du säger,
Och med en bundt af papper vid min sida,
Med ryggen krökt och hufv'et fullt af tankar —

Nu länder dig till visdom, att mitt lif,
En del af lifvet nemligen, förflutit,
Ej på en *väggfri* blott, men *vägfri* bana:
På hafvets fält, på Hjelmarns öppna fält,
Som liknar mest af allt philosophien,
Der hvarje tänkare en väg sig plöjer,
En ny och härlig väg; men som dock flyter
Ihop igen, när plöjaren är borta,
Att den, som efterföljer, ser väl ytan
Stå spegelklar och djup och blå och ren,
Men ingen väg deri, som säkert leder
Till mensklighetens oupphunna mål.
Ej såsom Philosoph, som Viking blott,
Och kanske såsom Skald, har jag styrt ut
På Hjelmarns vågor, och ej lugnet sökt,
Men gynnsam vind, och ofta stormar funnit.

(Jag tror, det var) den tjuguåttonde
I Cæsars månad, lade sakta till
Vid bryggan här en vimpelsirad snäcka,
I hvilken fyra hjeltcämnen suto:
A, S, M, W, så voro deras namn.

M sade: »Fort, stig i, ty vinden bjuder
»Till lustig färd på hafvet.» Jag såg ut
Åt rymden: den var barsk, och hvita gäss
Af stormen skapade, i väldig gungning,
Kringjagade hvarannan utan ända.
»För denna vind till målet?» var min fråga —
»För den till Engelbrechts' berömda holme?» —
»Sen ut och lären att den vidrig är,

»Och att vi förr till hafvets botten segla
»Än dit vår önskan leder» inföll en,
Som, van att styret föra, visste väl
Hvad menskan tål och hvad som Necken tål,
Och hette P — (betyder Palinurus).
Förgäfves växlades der ord med ord;
För hvarje Bancodaler af *reson*,
Fick man igen femhundrasjuttisex
Små blanka runstycken af *sjömanseder*.
Och mängden gör'et: mängden här, som ofta,
Vann fältet. Jag (och Palinurus äfven)
Klef in i båten, varligt och försigtigt,
För att ej trampa sönder allt det glas,
Som, fullt af lifsens droppar, stod på botten.
Brun, fraggig porter, vin, så skönt och läckert,
Att flaskan rodnade, då hon berördes
Utaf dess saftiga och friska läppar, —
De lågo re'n tillreds, i rustning klädda,
Som små rekryter, ett beväringsmanskap,
En garnizon i hjeltemodets fästning.

Man lade ut — och stormen bredde ut
Sitt vingepar, och fläktade förfärligt.
Så spändt, som engelns kind på predikstolen
I Ripsa kyrka, stod vårt bleka segel,
Och böljorna som ormar räckte upp
Mångt bistert gap och lade sina halsar
Begärligt öfver bord, och slickade
På våra händer och, i trotts af motstånd,
Med långa, hala kroppar slunko in.
Rex Pergamenus Eumenes, (i verlden,)

Ej hade mer besvär att ösa ut
De ormar Hannibal, i stridens larm,
Lät slunga in uti hans skepp och skutor,
Än A. och jag uti vår jemna kamp
Med alla snikna vattendrakars ringlar.
Dock fördes snäckan framåt mellan klippor,
Och gungade förbi de gröna uddar,
Der träden häfde sig och träden skälfde,
Och löfven darrade för vindens gissel.

Snart rann en ström af drufvomust. Vi tömde
Friskt under sång och glam de fyllda glasen,
Och hjeltemodets ståtliga castell,
Der re'n den gamla garnizon var nära
Att utaf törst och svält capitulera,
Af denna ljufliga förstärkning stärkt,
Upphöjde åter segrens sänkta fana.

I sju, måhända åtta, mödans timmar
Drefs re'n vår snäcka fram för vind och våg.
Då, se, till höger syns ett åldrigt slott,
Hvitmenadt af en ny och liten tid,
Som likväl menar väl med allt det gamla.
Det är Göksholm — Göksholm! Omkring den tafla,
Som snillrik här naturen målat ut
Med sköna, rena färger, sveper minnet
Ett dystert moln. Måns Bengtsson Natt och Dag,
Så lömsk som Natten, då hon dräper Dagen,
Steg här om bord som skälm och kom igen
Att lägga här i land, som hvars mans niding.

Vi skynda fort förbi. Vi nalkas målet.
I stäfven står Herr M. och spanar grunden,
S. skär af kokta kycklingen ett lår
Med samma knif, som fått sitt svarta skaft
Ifrån de lunder der Petrarcha söng;
Ty mycket har han sett och vida farit,
Men tillstår dock, med munnen full af steken,
Att i Venedig, i Paris och Genf
Han sällan haft så lustigt som i dag.
P. styr af alla krafter. Jag, med ögat
Än hvilande på Riddarborgens tinnar,
Än riktadt åt den närbelägna udde,
Bakom hvars granar resans mål är doldt,
Betänker lifvets väl och ve och sjunger
Hvad förr jag söng: »Ett vet jag dock likväl,
»Som ingen urdarbrunn kan göra hvitt:
»Det bär i evighet sin dystra svärta;
»Det är och blifver ett *förrädiskt hjerta.*»

Nu sväfvar snäckan sakta fram i hvassen,
Och bortom öppna fjärdens storm och sqvalp,
Upprullar månens silfverglob ur djupet.
Välkommen, Cynthia! lys vårt äfventyr,
Upplys den lilla, minnesrika ön,
Som ligger här helt nära högra stranden,
Liksom en blomsterkorg och väntar oss
Med ljufligt lä, men grufligt svåra kuster!
»Rör årorna! Friskt mod! Aj fan! se der —
»Min tobakspung» — »Åh strunt! låt pungen ligga» —
Men ro! det tarfvas väl — »Sitt stilla, du!
»Båten lohallar —» Stopp! nu stå vi der;

En sandbank grep i kölen, eller kölen
Tog i en sandbank fast: nog af, vi sitta
Så illa fast, att ingen hjelp förmår
Att rycka lös den satans dumma satan,
Den af halffulla hjeltar fulla båten.

Men håll, min Sångmö! (ty så må du heta
Ännu så länge till dess, som Franzén,
Jag kan en Talmö hålla mig också,
En Vice-Musa, en prosaisk maitresse)
Håll upp! och hemta mod och krafter in,
Att värdigt nog den hjeltebragd besjunga
Som hjelten M i månens sken bedref.

2.

När redan på hvart anlet i vår snäcka
Gudinnan *Tvekan* satt som på en thron,
Och ingen visste *råd* än mindre *dåd,*
Uppreste sig, som sades, Riddarn M,
Slog sina armar ut, som tvenne vingar
På Öfver Selö djerfva väderqvarn,
Och tog ett skutt och stod i sjön till midjan.
Ej aktande den här af vattenormar,
Som i hans byxor slingrade sig in,
Då andra fradgades af ädel harm,
Att icke *först* hans kropp beröra kunna,
Tar han ett rep i förn, omvänder sig,
Och på sin breda atlasskullra lägger
Dess våta snodd — och se'n med hvita knogar

Och fingerändar röda som Auroras,
Han hela äfventyrarlasset drar
Allt närmare och närmare till målet.
Sandrefveln gnisslade vid hvarje tag,
Och, man kan tro, det knåkade i tåget.
Men jag, af sorglig aning fattad, högljudt bad:
»Jupiter Stator! Du som fordom stod
»Och stödde allt som hotade att ramla,
»Stöd nu vår hjeltes vador att han *står*,
»Och icke slinter i det lömska leret.»
Men knappast — (ve!) — min bön jag lyktat har!
Förr'n jag förmärkte, med en billig fasa,
Att, ifrån sjö som land, försvunne äro
De gamle stadige och starke Gudar;
Ty Riddarn M — just när det ordet »*leret*»
På mina läppar dog — i leret låg,
Och ej i leret blott, men ock i hafvet.
O! lik en hög och väldig nordisk tall,
Som brakande mot stormens vingar strider,
Men brakar af till slut, och susande
I hafvets djup från klipp-palatset faller,
Föll äfven nu vår dragares gestalt,
Och vid hans fall vi sågo hafvets vågor
Förskräckta draga sig dels ned i djupet,
Dels spritta skummande mot himlens höjd.
Men, icke lik en tall i fallet blott,
Han äfven snart flöt upp igen på ytan,
Som en Neptunus Anadyomenus,
Och vattnet dröp, om ej ifrån hans skägg,
Åtminstone ur Byxorna och håret,
När, återfödd ur vågens svala bad,
Mot månens strålar han hof upp sin panna.

En skälmsk gudinna finns, som heter *Löje;*
Qvick som en löja, men med vingar prydd,
Hon fladdrar jemt, när något lustigt händer,
Och kittlar listigt menskorna på munnen,
Att de må skratta flinkt åt det som sker.
Nu var visst händelsen bedröflig: men
Gudinnan *Löje*, som så stilla somnat
I en svärdslilja i ett ljufligt lä,
När natten började sin gång kring verlden,
Fick på sin näsa någon liten droppe
Af de yrvakna vågor, som ur Hjelmarn
Upprusade vid Vattumannens fall.
Vips flög hon opp, och, fruktande måhända
Att hon försofvit någon lustighet,
I oträngt mål sin yra dans begynte
Kring alla läppar, som i båten funnos,
Så att de skrattade af hjertans grund.

Lugn satt bakut den vise *Palinurus*
Och vred och vred sitt roder, men förgäfves,
Och log, som andra, men med måtta dock;
Ty måttlig är den vise Palinurus.
Jag stod med möda qvar på slipprig botten,
Och som en galning häfde mig af fröjd,
Och trampade emellanåt förtvifladt
Den trogna pudelns ludna, våta fötter.
S. kafvade med årorna och tänkte
Kanske med saknad, men med glädtig min,
På *Lago maggiore* och dernäst
På den förtjusande *Isola bella.*
A. höll en pipa i den ena handen

Och med den andra stred han oförskräckt
Mot mina två prosaiska, smala ben:
En handfull folk, det är: fem starka fingrar
Som kämpar stredo för den trogna hunden,
Den der anfäktades af mina ben.
Men W. var tyst och sluten inom sig,
Och i den ena gipan af hans mun
Arbetade sig varmt ett tvunget *löje,*
Då i den andra satt en stum *förtviflan.*
Uti hans *hjerta* (hvar det riktigt satt
Hör icke hit) kringkrupo många dödar,
Och i hans *mage* idel *törst* och *hunger*
Certabant fortiter de principatu.

Men, märk! nu, medan hela kolonien
I snäckan dväljes, såsom nyss besöngs,
Är Riddarn M. i verksamhet å nyo.
För honom var en resa ned i djupet
Till en ny födelse ett kraftigt bad,
Och starkare än förr han drog det rep,
Hvarvid som arma syndare vi hängde.
Re'n står hans fot — ett märke af hans fot —
Uti den ljusa, lerbemängda sanden —
Han står allena på den sköna stranden
Af Engelbrechtssons blomsterfagra ö,
Och blickar stolt utåt den vida sjö.

Han halar till sig äfventyrarskutan
Allt mer, men färden blir alltmera trög,
Och stadnar slutligen på grund ohjelpligt,
Fem fulla alnar från vår sökta strand.

Då kastar Riddarn M. ifrån sig linan,
Som, Ariadnes snöre lik, oss ledt
I tusende krumbugter in i viken,
Och säger: »Hjelpe nu sig sjelf hvar en
»Af eder, bäst han kan. Jag har gjort mitt:»
Och dermed skakar han sin däfna kropp —
Det lät som hade sjelfva midgårdsormen,
Ur hafvets djup uppstigen, ruskat sig —
Och som ett regn nedgöt sig öfver oss
De floder, dem i luften ut han strödde.

Välan! nu väpne sig hvar man med mod
Att vada fram till närbelägna kusten!
Nog synes här en riddare i stäfven,
Som varligt lägger ut en manslång åra,
För att på den, som på en märr af trä
Helt ridderligt få rida fram till målet.
Förgäfves — åran rullar — han också,
Och redan står han som en stör i sjön,
Och känner sig med foten sakta för,
Och tar ett steg, tar två, tar tre, tar fyra,
Och är å laga ort. — Der springer en
Med tvenne skutt i land. Den trogna hunden
Snällt simmer fram och gnisslar, då han simmer,
Otålig att sin herres spår få följa.
Jag och min skugga, (som med hals och hufvud
Är åtta alnar lång) ej dröja mer
Att gå i sjön — jag, mera tung än skuggan,
I vattnet går, när hon går *utanpå* —
S. följer ock — men snäckan, lätt och fri,
Nu flyter upp på vattnets blåa glas,

Och gungar sakta fram mot gräsets bäddar,
Med Palinurus, hvilande i aktern.
Vår styrman reser sig ifrån sin stol,
Och med sitt gubernaculum i handen
Beträder tyst den minnesrika jorden.

3.

Och se! der stå vi nu i ljuft förbund
Förbrödrade af farorna och mödan,
Och blicka stumma genom löfvens hvalf,
Der inga fåglars jollerqvitter hördes,
Blott dystert sus af östra fjärdens vindar.
Vi vandra fram. Uppå en gräsfull plan
Står Monumentet, (skimrande i skenet
Af nattens öga,) med de gyllne runor,
Förkunnande hvars blod derunder flöt,
Af höga träd beskuggadt och bevaradt. —
Som nattens skuggor här beslöja vården,
Så lägger sig kring mannens rika bragder
De kalla åldrarnas fördömda natt;
Men såsom månen här emellan löfven
Upplyser monumentets runuppfyllda
Och skönsta sida med sin milda stråle,
Så tuktar minnets evigt rena ljus
Den natt af tid, som höljer hjeltens bragder,
Och tolkar gåtorna uti hans lif,
Och mildt förklarar hvad han gjort och lidit.

Det är så lugnt och tyst på *mörka* sidan
Af Minnets ö, men på den *ljusa* sidan
Går stormen fram med hjeltesteg. Och när
Han sätter skummig fot på gröna stranden,
För att sin holmgång fruktansvärd begynna,
Då brusar han, då frustar han med kraft
Som Widolf Midtomstången uti Sagan.
Ett ögonblick stå hjeltarne försänkte
I tyst åskådning. Men hvad skåda de?

De se på stormen. Han är skön att se.
En väldig jätte, håller han sitt hufvud
Vid östra skogens bryn, och sväfvar fram
Så majestätiskt gungande på vågen.
I silfverrustning blänker hans gestalt:
Hans blick är mörk: hans vingar äro moln,
Men ljusa skyar, i en luden krans,
Så ståtligt *gloriera* kring hans panna.
Han byter färg: beständigt ljus och skugga
(Som dag och natt) omskifta på hans drägt:
Och hotande han tågar fram mot ön,
Der Minnets lifvakt *), sirlig, stolt och frisk,
I vårens uniform, bereder sig
Att mota våldet med *ståndaktighet.*
O se! väl är han stark, väl är han tapper,
Med öfvermensklig styrka tar han tag
I unga fursteträdens månskens*kronor,*
Och skakar dem, att sjelfva jorden bäfvar,
Men kronorna behålla dock sin plats;

*) Träden.

Ty himlen sjelf har gifvit dem sitt säte,
Och *rötterna* stå djupt i jordens famn.
Hvar finns en storm, som i sitt vredesmod
Är himmelen och jorden öfvermäktig?

»O Engelbrecht! jag egnar dig en skål —
»En skål, men ej i vin, som yppigt porlar
»I gyllne eller silfverne pokaler —
»Jag egnar dig den tysta, klara tår,
»Som ur mitt öga ned på blomstren faller.
»Må någon månens stråle spegla sig
»Uti dess perla, i den tysta natten;
»När morgonsolen kommer i sin prakt,
»Skall hon förbränna henne, som de andra
»Daggperlorna, och ingen mensklig blick
»Upptäcka stället der hon nattligt glänste;
»Ty natten är för tårarna detsamma
»Som dagen är för glädjen. Månen är
»Den enda sol, som speglas helst i tårar.
»O! Engelbrecht! jag ropar dig vid namn!
»Din vålnad sväfvar fram på stormens vingar,
»Du andas i mitt hår, du rör min mun —
»Du fläktar bort den tår åt dig jag offrat.
»Jag sörjer dig ej mer. Jag vördar dig,
»Och i mitt bröst bestrålas skall ditt minne
»Ej blott af månen, men af hoppets sol.»

Så sade jag. Ett sorl förmärktes nu
Bakom mig, der jag stod — och stod och drömde;
Och när jag riktade min blick ditåt,

Förspordes ett *naturligt* spisqvarter,
Och ett naturligt *dryckeslag* tillika,
I hast framtrollade i gröna gräset.
En re'n halshuggen ölbutelj — o fasa!
Gick här ur hand i hand, och blodet sögs
Utur hans hals af oförtrutna läppar.
En svällande och frodig Nerkes-korf
Barbariskt styckades af knifvens jern,
Och hvarje del, än skälfvande, men kall,
Råbråkades af styfva oxeltänder
På samma plats der ett oskyldigt blod
Väl ej göts *ut* men *in* i tomma tunnor.

Horribile, ej *dictu* blott, men *visu!*
Och alldenstund jag utan vad var dömd
Att se den ryslighet, som här bedrefs,
Och ensam ej dess fart förhindra kunde,
Så fann jag mig på stund. Jag blundade,
Och åt och drack så tappert som de andra.

Och stormen tycktes lägga sig. »Gif akt!
»Nu är det tid att åter hafvet pröfva.
»Och om ej vädrens Gud förtörnad är,
»Så skall en härlig *medvind* seglen fylla,
»Och farten lustigt gå till hemmets strand:»
Så talade den vise Palinurus.

Med genomblöta ben, med blötta strupar,
Men oförkrossadt mod instego nu
De till mång äfventyr fördömda hjeltar;

Och snäckan Argo, en pungråtta lik,
Tog sina Sexmän åter i sin mage.
Och nu, en krabba lik, hon trefvar sig
Med fyra ben af trä omkring på sanden,
Och, såsom drägtig, i välsignadt tillstånd,
Hon släpar sig så tungt på buken fram,
Och skafver skinnet af sig här och der.

»Låt gå, låt gå! Snart hissas seglen opp;
»När snäckan hunnit fram i sundets mynning,
»Är vinden färdig att förfölja oss
»Och jaga oss i hamn och häl till hamnen.»
Så muntrade vi nu hvarandras mod,
Och rörde krabbans ben så gladt och fort,
Som vårens lärkor röra sina vingar.

På stranden, den vi lemnade till venster
Och foro tätt förbi, två granar stå,
Som trogna märken för de vilseförda
Och trötta seglare. Den nakna udden,
Som skiljer östra Hjelmarn från den vestra,
Sin enda prydnad lånar utaf dem.
Men midtemot, på andra sidan sundet,
Står manshög vass och hviskar, hviskar jemt
Om en och annan man med åsneöron.
I vassens famn sköt nu vår snäcka in,
Och i bakom skymundan der bereddes
Vår segeltross, och Skandinavisk flagg
Upphissades i himmelshöjd på masten.

4.

Re'n i den gröna vassens skugga höjdes
(Som sagdt) en Skandinavisk vimpel opp,
Och sjelfva *Tromp* i verlden fann sig ej
Så stolt och säll på Amiralsfregatten,
Som vi, den nya verldens djerfva *Trompar* *),
Uti vår Hjelmarskuta funno oss.

Välan! framåt! än komma friska vindar
Trumpetande, på sina vattenhingstar
I härlig ridt frambrusande i sundet:
Oss väntar en förtvifladt rolig färd.
Göksholm med sina mossbelupna murar
Oss dansa syns till möte: träden springa
Af alla krafter öfver berg och backar
Långbenta såsom strutsar oss förbi;
Men sjelfva låta vi oss väl bekomma
Och sitta leende i båtens famn,
Och låta, under nådigt bifallstecken,
Den stora, gröna, resliga arméen
På stränderna framför oss defilera.

Nu sade M: »Väl har min Norna skänkt
Mig mången lycklig stund på jordens rund,
Och mången klar och smaklig astrakan
Ibland de sura kartar utan tal,
Hvari hon nådigst låtit mig få bita;

---

*) Ordet kan antingen härledas från Amiral *Tromp*, eller från fransyska verbum *tromper*. I förra fallet betyder det *stora Sjöhjeltar*: i det senare: *äfventyrare, som fått långa näsor*.

Men aldrig än i tiden någon dödlig
Känt hälften af den fröjd, som *nu*, just *nu*
Bestormar mig med omotståndlig makt.
Ack! hvarför vräken J ej ner i djupet
Af bara glädje? Ha'n J någon gnista
Af ert förnuft igen? O! sägen mig!
Hvarför J re'n ej ären splitter galna?»
Vid dessa ord han svängde sig en bit
Mot himlen upp — men det var långt dit upp —
Och vännen föll, af vin och glädje rörd,
Som billigt var, på aktern ned i aktern.
Vi andra kloka, som i sjelfva verket
Dock voro dummare än han — (hoc est:
Han var, om konung Salomo ej ljuger,
Den klokaste och visaste af alla: *)
Vi logo så förnämt åt mannens joller,
Och riktade en trägen spejarblick
Mot himlens vestra rand, ditåt vi styrde.

Och si — vi sågo der en kolsvart vägg
Af moln, så tät, som om den huggen varit
Ur Plutos förmak i Tartarens djup.
Den steg och steg allt högre upp på himlen,
Och höljde mer och mer utaf den blå
Och ljusa taflan, der de bleka stjernor
I sparsamt tal och sömnig fägring suto.
Men molnet kom ej ensamt. Zephyr sjelf,
Ej den poetiska och lätta Silfen
Med doft på vingen och med rosenläpp,
Men jettestor och gammal, tungt bevingad

*) Att vara tokig för rolighets skull, det är att vara klok.

Och med Siberiskt fårskinn kring sin våta
Och vida kappa — nordanvindens bror
Kom susande och brusande derjemte,
Och när han kom, uppslukade han strax
Den milda östanvind, som skickligt langat
Vår farkost ut på öppna fjärden re'n.
Som sagdt — vår östanvind han flux åt opp,
Och stinn af eget och sin broders väder,
Han flåsade med öppet gap emot oss,
Dref böljorna tillbaka mot vår stäf,
Slog segelstången hastigt öfver bord,
Gick dånande igenom strandens granar,
Och pep i vassen, häfde molnet fram —
Och tog sig så en stark motion på maten.

Förgäfves hoppet hviskade sin tröst
I våra öron: »Snart går stormen öfver:
Snart ilar molnet bort och månens klot
Belyser snart igen den klara vågen» —
Allt högre drog sig molnrideaun på hvalfvet
Och mörkrets jättekorp slog ut sin vinge
Kring haf och land. Ifrån dess stjert föll ner
I strida tårar ett olympiskt regn,
Som svalkade vår heta sjömansifver,
Och sänkte ned från kokningspunktens höjd
Till nära 0
Qvicksilfret i vår glädjes thermometer.

Tyst det på hafvet blef. Nu vinden teg,
Ej fåglars qvitter hördes mer från stranden,
Blott fulla, feta droppar, när de föllo,

Mot vågen klingade. — En ljusgrå dimma
Insvepte nejdens landskap i sitt flor,
Förkylde fröjden, och gaf lif åt blomman,
Som stilla stod på sina fäders strand,
Och, nästan stekt af dagens gyllne brand,
Af himlens tårar väntade sin lisa.

Hvarthän i natten? Ej vid dagens ljus
Har hafvet någon väg. När mörkret kommer,
Och menskan sitter i en bräcklig båt
Med himlens afgrund ofvanför sitt hufvud
Och djupets afgrund under sina fötter —
Ett yrfä är hon då, och intet mer.

Förbistringens, oredans element
Är *mörkret* i naturen och i lifvet:
Och vår förbistring icke mindre blef
Än deras, som uppbyggde Babels torn:
Quod in colloquio sit demonstrandum.

5.

M.

Nu kan hvar menska se, att här är mörkt,
Förtvifladt mörkt; ty så naturen fogat,
Att menskans lilla, klara ögonsten
Ej ser i mörkret, men dock mörkret ser.
Alltså jag ser, att här är mörkt, go' vänner!
Men himmel, strand och bölja ser jag ej.

S.

O! flöt jag nu uti en lätt gondol
På Brentavikens bölja, ljufligt gungad
Emot Venezias tornbeprydda strand,
Ej satt jag då i mörkret, om jag äfven
I midnattsstundens stilla tystnad for.
Allt är uti Italien så ljust,
Och allt är mörkt och dystert här i Norden.

P.

Må vara! visst är seglarns öde
På söderns vågor mera ljust än här.
Dock Nordens män, som vi och våra likar,
En smula ljus i själens djup ha fått,
Som ofta leder säkrare än ögats.
Derföre låtom ej vårt mod förfalla!

M.

Mod? hvem har sagt att här behöfves *mod?*
Jag gitter ej att lyfta locket af
Den kapsel i mitt hjertas arsenal,
Der modets safter troget inneslutas
För högre värf än dessa. — *Ljus* behöfves,
Att man må se hvar höger är, och venster.

W.

Sträck ut långfingret på din venstra hand
Och lägg din venstra arm rakt öfver bröstet!
Känn sedan efter med din högra hand
Hvart fingret pekar: det är höger.

M.

Snack!

Jag.

Så tändom våra själars lyktor opp,
Att vi en säker hemväg finna må.
Här nedanföre ligger ju Göksholm —
(Man såg det nyss), *der* ligger Ekeberg,
Ett i historien oförgätet ställe,
Der Gustafs brud sin förra fästman gömde
För friar-konungens svartsjuka blick.
Rakt fram är bäst att hålla.

P.

Träffadt! Bror!
Men hufvudsaken är att båten går,
Med någon fart, om han skall roder lyda:
Och för att båten fram på böljan få
En väderpust är alldeles nödvändig.
Här är ju lugnt.

A.

Ja! lugnt — nå! fan regera!

M.

Nå, vid min sabelbalja! det är lugnt —
Blås, Cajsa! —

Jag.

Det var härligt — intet väder!
Hvad kostligt fynd för våra munnars läder,
Vårt löje och vår harm! Ack! om jag såg

Mitt värda sällskaps grå fysionomier,
Min egen ej förglömd — O! fantasier!
Jag här halfsittande ej längre låg:
Jag reste mig förtjust och skref — i luften neder,
Min efterverld till fröjd, mig sjelf till evig heder.
Nej — skref i luften opp en hjeltedikt, så snygg,
Om sex lösdrifvare på flata böljans rygg,
Som om ett ingenting samspråkade förtroligt,
Som gjorde intet grand, och hade dock så roligt,
Som suto i en grupp, med handen stödd mot kind,
Och skulle segla hem, men hade ingen vind.

M. (som klifvit upp i stäfven
och kikar omkring)

Nu jag studerat ut, på hvilken trakt
Vi oss befinna. — *Jag* är karl ändå —
Jag språkar käckast — jag är lots på båten —
Jag drager herrarna, när båten fastnar,
Jag — —

P.

slår omkull mig, när som foten fastnar —
Pladask i sjön.

M.

Jag visar vägen, jag,
I tjocka mörkret, midt på sjön, i regnet.
Der ser jag sundets öppning — *der* är vester.
Ditåt vår kosa ställas bör — Se der!
Ett ljus — nej! fan! hvart tog nu ljuset vägen?

A.

Är sundet ditåt?

P.

Det är platt omöjligt,

W.

Du ser i syne, Bror!

Alla.

Ha, ha, ha, ha!

Så språkade, och mycket mera till,
Som ej så noga kan specificeras,
De genomvåta, seglande heroer,
Och hvar upplysning, som en enskild gaf,
Försvann i massan af det helas dimma,
Liksom ett stjernfall — (stjernfall är ett slem,
Som far i luften, när den mörk är vorden,
Och gör sig till och lyser och förvillar,
Får karakter af stjernfall — dör och glömmes.)
Så lyser ock det slemma bäst i mörkret:
Det trifves der, ser något ut och sväller
Och yfves och beter sig väldeligen.
Men ljusets stråle skjuter genom rymden,
Och morgonrodnan, med en himmelsk brand,
I skogens toppar sina facklor tänder,
Och solen, jordens Gud, i glans, i prakt
På dagens bana majestätisk träder —
Du lilla slem! — säg! hvad är nu ditt ljus?
Kom nu och lys — och yfs — hvart tog du vägen?

Men — apropos af ljus — bäst midt i mörkret
Och regnets täta dugg vi dufna suto

Kom riktigt fram ett ljus på venstra stranden,
Som blinkade vid vattnets lugna bryn
Så vänligt som en nederfallen stjerna,
Och stundom slockna tycktes, men igen
Med klarnad glans mer liflig återtändes.
I resbeskrifningar man ofta läser
Om den förtjusning, som bevingad flyger
Ifrån en sjömans hjerta till den andras,
Och från den andras till den tredjes, fjerdes
Et cetera, likt ett elektriskt slag,
När efter väl tilländalupen storm,
Och efter lidna, oerhörda mödor,
En utkik från sin mastkorg, högt i höjden,
Med englastämma evangeliskt ropar:
»Land! land!» — Allt folket blir ett enda echo,
Som ropar »land» och glädjen, utan hejd,
Far lika vild om bord, som stormen nyss.
Så ropade vår raska utkik nu
Med kraftig stämma »ljus! — Se ljus der borta» —
Ljus! ljus! Gott sey gelobt — Ah! Dieu merci! —
O favor degli Dei! —
»Friskt mod! J Bröder!
»Här gäller ro — Tag åran der — geschwindt!
»Att förrän skenet slocknar, vi må hinna
»Till land en gång — lik mycket hvilket land!»

Så sagdt och gjordt. M. satte sig att ro:
Och jag derhos. P. satt så trygg och styrde,
Med ögat riktadt på det fagra skenet,
Som snart med några små och glesa strålar
Belyste sparsamt hjeltarna i slupen.
Manhaftigt såg det ut. A. upprät stod

Uti en fotsid, mörkblå kappa höljd,
Af långa, ljusa, raka lockar prydd,
Af något mörkare moustacher sirad,
Och med en slokig mössa vildt betäckt.
S. längre karl, nu blek, liksom den förre,
Med staf i hand mot masten lutad stod,
Och W. till hälften kullstjelpt låg i stäfven,
Och kuttrade och gnällde litet smått,
Dertill förledd af vätan och af kylan,
Och öfver honom trogna hunden stod
Med höjda öron och med piggsvinsborst,
Ej utan knorr och murr betraktande
En syn på stranden, den vår sämre syn
Ännu ej nog skenbarligt skönja kunde.

6.

Men närmre skred vår farkost — skenet spred
Allt mera klarhet *på* oss och *omkring* oss.
Re'n syntes tydligt skogens jättar stå,
Och, som Starkottrar, lyfta try par armar
Mot himlen opp. Nu syntes stranden ock,
Och stenarna — och eldens flammor lekte
Så lustigt der — då följande begaf sig:

Hur vill man, midt i slutet af April,
Emellan jordens snöslask, himlens solsken
Och osmält is vid Skeppsbron, cetera,
Besjunga sommarns muntra Vikingsfärder
På blåa böljor under blåa himlen?
Dock — hör, min Musa! Drottning Disa lik,
Du måste dig ett nytt och eget åkdon

Förfärdiga till denna egna resa:
Ej släda och ej vagn — ty ingendera
I dag går an — ej heller mätartäfsa,
Ej heller skepp: ett konstigt mellanting
Emellan ångskepp, vagn och båt och kälke.
Lik godt! Skjut ut, låt gå!

Nu, skränet likt
Af skrämda kråkor, som från nysådd åker
Af satan in effigie, som bonden
Uppspetsar på en stör till deras fasa,
Uppskrämas, kraxa hest och fly och fly —
Och fälla ned ur luften ett och annat,
Så hördes nu från stranden, der vår båt
I lugna, våta skuggan smög sig in,
Ett gräsligt rop, och föttren togos till,
Och armar flaxade och grenar rördes.
Och ropet lät så här: »O! tjufvar! tjufvar!»
»Hjelp, hjelp! hitåt!» precist som i Othello
Herr Jago Pius och Rodrigo Dito
Till Herr Brabantio under natten ropa.

Så blef det tyst igen; nej, rättare:
Nu uppstod tystnad; strandens stilla eld,
Som just med mycket, mycket hufvudbry
Och runkande på hufvudet betänkte,
Om det var bäst att slockna eller brinna,
Än flämtade med liten lyktgubbslåga
Inunder grytan, som med sus och fräsning
Och plitter plotter knotade deröfver,
Att hon led brist på smörja för sin strupe.
Ty *sparsamt* föllo i dess öppna gap

De trinda tårar, som i *ymnighet*
Den pittoreska *röfvarskaran* blötte.

Re'n båten drogs i land och vid en slokig
Och tårfull pil bland vassens spjälor bands:
Och pudeln, gäspande och trött af färden,
Klef helt försigtigt ned ur båt i sjö —
Och utur sjö i land, så lätt som fågeln.
Och röfrarne, som jagat nattens häxor
Ifrån sin trolldomskittel, oförtöfvadt
Sig lägrade kring eldens högqvarter,
Hvar i sin egen attitude, förstås,
Hvar med sin egen min — förstås desslikes —
Och tåligt der förbidande sitt öde.
Men M. — det har jag glömt — högtidligt sporde
De flyende på följande maner:
»Finns någon by i detta grannskap?» Tyst
Var svaret som han fick: det hördes icke —
»Finns någon lada ej?» — Och med sitt »*Nej*»
Ett håligt svultet echo svarte hest
Den frågande corsarens hesa stämma:
Dock visste man, ej visst, om rösten var
En häxas eller jungfru echos. Nog!
Man blef ej klokare än förr man varit.
Och regnet sqvalade och vakan söng,
I kapp med skogens uggla, fula visor,
Och hunden morrade, och truppens ögon
Af vederqvickta eldens qvicka strålar
Till sömn och hvila kittlades förbannadt.
Men sofva duger ej i farans stund:
Ty satte vi oss upp kring offerflamman,
Och præses, M., den värsta af corsarer

Sig lägrade på byksån, full af trasor,
Af togan höljd, en äkta *Chevalier,*
Men — *de la triste figure.* Han lyfte stafven,
Och tystnad böd i brödernas församling,
Och tystnad blef.
Nu harklar talarn — tyst!
Han hostar tappen lös från språksamhetens
Och den välsignade vältalighetens
Fullproppade och mustuppfyllda tunna:
Nu rinner det — gif akt: den skopa har,
Och öra till att hälla i — han höre:

7.

»J, ädle gynnare och vattenbröder!
»Tvåbenade amfibier, våta tuppar,
»Roflystne hajar, tame crocodiler!
»Jag är er höfding, som J länge vetat,
»Jag har förstånd, som J förnimma skolen:
»Ett råd i nöden och en pik i halkan,
»Ett ljus i mörkret och en pels i kölden,
»De äro bättre än den menska tror,
»Som aldrig tänkt på nöd och köld och halka,
»Och icke ljus från mörker skilja lärt.
»Matt glimmar elden på den sanka stranden,
»Och gubben Frey deruppe, som på molnet
»(Och himlen är ett enda moln) så stilla
»Nu lurar midnatt, och så väldigt snarkar
»Att det ger echo mellan jordens berg,
»Det felet har i natt, att sina tårar
»Han icke återhålla kan. De flöda

»I ymnighet från gråa fästet neder,
»Och väta ned oss och befrukta landet.
»Hvad ofvanefter kommer, är oss godt,
»Och gudars minsta gåfva får ej ratas;
»Men ingen är af oss — ej jag en gång —
»Som icke hellre tackar pappa Freyer
»För sin välsignelse — i torra kläder,
»Vid brasans sken och under sotad ås.
»Hvad tyckes eder? Mån' ej tiden kräfver
»En coup de force — ett herculis-försök
»Att genom skog och öfver klippors branter
»Utspionera något godt fodral,
»En timrad kapprock, med ett ord: *ett hus*,
»Som ingång har, och en och annan bänk,
»Och kanske spisel och en säng derjemte?
»Stån upp, J kämpar! — Jag i spetsen går:
»W. följer mig som skuggan: N. som barnet
»Med handen klistrad fast vid mammas kjol,
»Som N går efter M i alfabetet.
»J öfrige! J stannen qvar vid stranden,
»Och vården troget, utan sömn förstås,
»Den helga elden, tills vi återkomma.»

Och nu begyntes der ett trefvande,
Ett hojtande och ett halloande,
Ett spjernande och dito svärjande,
Som i ett tynande diminuendo
Till våra öron utur skogen fördes.
Nog hörde öronen; men ögats vakter,
De rusiga och tunga ögonlocken,
Som varit uppe nära tjugu timmar,
Och längtade till hvila, stängde till,

Och det blef mörkt i öga och i hjerna;
Ty genom ögat går den stora vägen,
Via triumphans, via Appia,
Till själens ljuspalats, som Hjerna nämnes:
Och när ej ljusets stolta legioner,
De klara strålarna, som sändebud
Emellan verldens rymd och själens thron
Få vandra fritt och lysa, triumfera,
När porten slutes, blifver vägen mörk,
Och ljuspalatset ock sin glans förlorar.
Ty ljus och glans och fröjd inströmma ju
Från universum i ett dödligt hufvud,
Och bilderna af Gud uti naturen,
De bilda själen till en bild af Gud,
Och skapelsens oändligt rika strålar,
Som bryta sig i menskans öppna öga,
Blott penslar äro, hvarmed Summum Numen
Gudomligt sköna landskapstaflor målar
I djupet af en öppen menskosjäl.
Kort sagdt: — Vid foten af en lummig gran
Insomnade den helga eldens prester,
Och Palinurus sjelf, liksom hos Maro,
Oss föregick med muntrande exempel.
»Men *Ego* sof ej stort. Mot granens stam
»Han lutad satt och slumrade, men såg
»Igenom Freyers tårar utåt hafvet,
»Som grått och ludet hängde hop med himlen.
»En enslig Skräfva uppå långa vingar,
»Flög surrande förbi, och läderlappen,
»Som tätt vid vattenytan höll sin jagt,
»Och nöp så mången långskenbenad harkrank,
»Kring hvita, slappa seglet uti cirklar

Och bugter flaxade, och i ellipser.
Invid min fot låg pudeln, och det tycktes
Liksom han sof; men hvarje gång ett löf
Nedprasslade från närbelägna björkar,
Och hvarje gång en utaf elden villad
Och bländad uggelunge reste sig
Från grenen och i hirrning slog ett slag
Med vingen eller nacken mot en trädstam,
Han murrade — och så blef åter tyst.

Och tyst var allt. De tappre spejarbröder,
Som vandrat länge nog, och nog förgäfves,
Snart återkommo från sin färd; och vi,
Som anade att nejdens krono-länsman,
I spetsen för beväpnad bondeskara,
Med sexmän späckad och med fjerdingsmän,
Anlände för att röfvarbandet gripa,
Vi rusade ej upp, vi lågo stilla,
Och väntade, med återhållen anda,
Vårt ödes dom.
Anföraren, sjelf tredje,
Fann efterdömet värdt att väl begrunda,
Och för att fördomsfritt och utan fjäsk
Begrunda saken och bedömma sedan,
Så lutade de sina hufven samman
Vid nästa tall, och tänkte der så länge,
Så grundligt och så djupt —
att morgonsolen
Fann hela det begrundande Collegium
Med saken oafgjord, men dock förrättad,

Och alla stärkta af den opiidosis,
Som Morpheus, (den störste man som lefvat
Af huset *Medici*,) till läkedom
I tysthet gett oss in. »Hell, klara sol!
»Välkommen, dagens konung! Se på oss,
»Förirrade nattfjärilar, med huldhet;
»Låt oss ur nattens puppa veckla ut
»Vår andes vingar, lyfta dem till flygt
»Och i ditt ljus, det fröjdande, det varma,
»Som svan i vågen badar sig om våren,
»Till själ och kropp med lefnadslust oss bada!»

8.

Mild och förklarad och förklarande
Gick Phoebus upp på himlen; men hans härold,
Hans härolds (Auroras) härold, Zefyr,
Låg än och sof, den lättingen. *Naturen*,
Hvars kammartjenare den skälmen är,
Var vaken förr, stod upp, slog ögat upp,
Aflade raskt sin nattrock — Vestan sof —
Nu ropar hon; sin blåa mantel, hafvet,
Hon kastar kring sin skuldra; vestan sofver,
Som skulle krusa, skulle lägga vecken
På herrskarinnans himmelsblåa mantel
Och upptill fästa spetsarna och kråset,
Och väcka alla blommorna och djuren
Till gudstjenst i naturens stora kyrka.
Förgäfves hoppas vi, fullväxta barn,
Att vestan eller östan snart må komma
För att drapera manteln, att vi sedan

Må mellan vecken af vår mammas kjortel
Hemsmyga oss till Hjelmarns norra strand.
Ej vind der kom. Så blå, så blank och klar
Och slät låg hafvets yta. Skeppet Argo
Stack ut ändå med slappa, hvita segel,
Och vi, som vice kammartjenare,
Med årorna begynte sakta krusa
Nystrukna atlasmanteln åt naturen.
Och mellan nakna stränder, gröna uddar
Och en och annan tunnt beblommad äng,
Flöt skeppet fram, och för den ljusa spegeln
Den argonautska hopen gjorde makligt
Sin toilett och söng en stump ibland.
Så bar det af mot Sundby, S. och W.
Och N. uppträdde der å stenig strand,
För att mot solförgyllda Örebro
En morgonvandring derifrån begynna:
Det andra kostliga triumviratet, —
Med riddarn M. vid åran — satte af
Utöfver fjärden till Esplunda stranden,
Hvars höga poppel, lik ett vårdtorn står,
Och visar seglarn vägen. Re'n mot bryggan
Vår farkost näsan stöter. Palinurus
Och undertecknad klefvo djerft ur skutan,
Med kraftigt handslag tackade vår värd,
Vår sjövärd, riddar M., och vandrade
Till kaffekoppen och från den till sängen,
Hvarur vi stodo klockan 10 åter
Med bortdrömd trötthet och med styrka opp.

Men *då* ännu, när genom fönstret ut
En blick jag sände öfver Hjelmarns böljor,
Sågs skutan flankande vid *Åsnans* udde,
Och riddarn M. satt ej vid styret mer;
Han låg vidöppen, sofvande på bottnen,
Och näsan stack emot det varma blå,
Och vaggades så fram af stilla förlig
Mot middagstimman till sitt hem igen,
Det grefliga och löfbeprydda Myrö.

Men under hela sommarns blomsterlängd
Och under höstens gula, svala dagar,
Och månförsilfrade och tysta nätter,
En Saga gick på Mälarns södra strand
Ibland allmogens döttrar och dess söner,
Om bistra röfvare, som under natten
Lagt till vid Björkeholm, och der föröfvat
Gud vet allt hvad — och sagan lefver än,
Och höres än och tros af mången man,
Och skall måhända äfven öfverlefva
Den skrifna saga, som jag ristat här,
Om Engelbrechtska färdens äfventyr,
Quorum pars magna fui. Jag är matt,
Och bjuder Läsaren en rolig natt!

Runor

af

Norna-Gest.

V.

Frejers Ax.

Silfverklara himmelstårar falla stridt på jorden ner:
Aftonsolen uti blommor och på blad dem tindra ser.
Gröna rågen ler på tegen. Lyssna, bonde! hör du ej,
Hur bland brodden Sädesknarren träget ropar: *Frej*
och *Frej?*
Frej skall komma, så han menar, med de sköna, rika ax,
Korn som äggegulor gula, som det honungsfulla vax.
Plöj och så och bed med glädje, gamle Frejer lefver än:
För hvar droppe svett du fäller, får du tunnor gull igen.
Ljufligare är att höra vindens spel i mogen säd,
Än att tunga hammarn höra gullmalm slå på smedjestäd.
Leta icke rikedomen djupt i grufvans berg och mull;
Under öppna, blåa himlen glänser Svea rikes gull.

II.

Urdarbrunnen.

Vid Tidens brunn står Nornan Urd och qväder
Om allt som *skett*, med outtröttlig flit.
I Urdarbrunnen, sade våra fäder,
Blef allting rent som snö, som sänktes dit.
Den kunde tvätta blodbestänkta kläder,
Och göra kolsvart korp som dufvan hvit.
Allt kan försonas, och den onda tiden
Förlåtes lätt, så snart han är förliden.

Hvad börda finns, som icke Tiden lättat?
I hvilket mörker har han ljus ej spridt?
Och hvilken hunger är, som han ej mättat?
Och hvilket stål, som han ej mjukt har smidt?
Men *ett* jag vet, som ingen Tid har tvättat,
Och ingen Urdarbrunn kan göra hvitt:
Det bär i evighet sin dystra svärta,
Det är — och blifver: *ett förrädiskt hjerta.*

Det renaste, som Urdarböljan tvager,
Det är en *trofast man* med evigt hopp.
Han sänks i Nornans brunn, så mild och fager
Liksom ett barn, och står som engel opp:
Och strålar *der* i oförgänglig dager,
Och gör som *minne* här nytt lefnadslopp.
Omgifven oss, J rena forntidsminnen,
Och skrifven runor djupt i folkens sinnen!

Þ.

Thorgny.

Ljud, sång! om Thorgny Lagman väl;
Om riket var han mån.
Han var en man till kropp och själ,
Det säger Sturleson.
Men tiden vändes opp och ner:
En sådan Lagman finns ej mer.

Hans silfverskägg flöt ned till knät,
Ett skägg, som väl förslog.
Ännu i Sverge, hjelpte det,
Snart funnos männer nog.
Den tolfte Carl var skägglös han;
Men var ändock en ståtlig man.

När Thorgny stod på tingets sten,
En vördad lagens tolk,
Hans stämma ljöd så klar och ren
För både Kung och Folk:
Ibland som vågens klang mot strand,
Som thordön på ett fjell ibland.

Han kraftfull var, men aldrig vild,
Gick ej tillbaks, men fram,

I lifvet som en Ljusalf mild,
I domen alfvarsam.
Det är en konst, som få förstå,
Att vara stark, men mild ändå.

Så hög och stor, som född till strid,
Sin styrka lugn han bar,
Och sent i åldrens vintertid
Den skönsta man han var.
Den, som är skön som gammal än,
Var i sin ungdom Balders vän.

Han slöt som Oden eller Frej
All kunskap i sin famn;
Allenast *ett* han kände ej,
Och *Fruktan* är dess namn.
Ty fruktan är ej fosterländsk;
Hon är för blek att vara Svensk.

Du, yngling! som så gerna vill
En gång bli Sverges man:
Der visdom hörs, lägg örat till,
Blif Thorgny, om du kan!
Men dignar du på ärans stråt,
Stor sak! du ville dock ditåt.

1.

Oscar.

Oscars namn en runa blir en gång,
Oscars minne blir en gång en sång:
Den skall sjungas högt af tusen slägter
Uti gröna kransar, hvita drägter.
Runan skrifs af Moder Sveas hand,
Och vårt Sverge heter Oscars land.

Flyg och spegla Dig, du stolta Svan!
I vår kärleks lugna ocean.
Vågar tidens storm sig upp till Norden,
Ynglingar, de tappraste på jorden,
Önska gerna dö, vid vapnens sång
Före Dig och *för Dig* på en gång.

R.

Ryssgraf.

Herr Otto gick tyst med sin son vid hand,
En knopp till en ridderlig blomma,
Och stannade stilla vid Mälarns strand:
Nu leka dess böljor så fromma.

Men bonden han söng och körde sin plog,
Och med söng vinden från norden.
Med följde, när billen i dagen han drog,
Förmultnade ben utur jorden.

Då talte till Otto hans blomstrande son,
Och ögonen stodo så spända:
»Hvar komma de multnade benen ifrån?
»De äro af björnar kanhända?»

»Ryssgraf!» sade fadren med strålande blick.
»Ryssgraf,» sade bonden vid plogen;
När dragaren tyst uti fåran gick,
Han söng att det ljöd uti skogen:

»När Ryssarne stego på stranden opp,
»Slog folket små snäckorna sönder;

»Då dräptes med bilor hvarenda kropp;
»Det gjorde de redliga bönder.

»Och skicka de flera hit upp i vik,
»Så slå vi dem samman och sönder.
»Skönt växer vår säd öfver oväns lik.
»Än lefva väl modiga bönder.»

Herr Otto såg ned på sitt unga blod,
Carls tårar begynte att rulla.
När hjertat är fullt utaf kärlek och mod,
Stå ögonen klara och fulla.

Och fadren med sonen i famnen står,
Han gläds åt det gryende modet:
»Son! faller din tår för ditt land i år.
»Åt året du vågar väl blodet.

»Svartalferna skratta vid nattens strand
»När fiender öfver oss falla;
»Men värja vi ärligt vårt fosterland,
»Då le de Einheriar alla.»

V.

Kungshatt.

En Konung i Sverge han flyr icke gerna,
Står stilla i spetsen som himmelens stjerna,
Och lyser och strider för hela sin här;
Ty håller ock Sverge sin Konung kär.

Men är han allen i förvillande skogen,
Och svärdet är brustet och hästen är trogen,
Och fienden efter i hamn och häl,
Då rider han undan. Deri gör han väl.

Den mordiska hopen med glimmande spetsar
Re'n drager sitt notvarp i tätaste kretsar,
Och ropar: »rid undan till hafsuddens kant;
»Vi taga dig väl uppå klippans brant.»

På klippan är Kungen, och hafvet inunder,
Och bakom är döden och trummornas dunder.
Han hör hur hon nalkas, den brusande jagt,
Guldsporren han frestar med väldig makt.

Men gångaren reser sig — djupet förskräcker —
Så rak som en karl, och sitt betsel han bräcker.

Han stryker tillbaka: den modiga Kung
Nedfäller sin hatt uppå blommande ljung.

Allt högre det trummar och sköldarna klinga;
Men Konungen klappar på rykande bringa
Sin fåle och säger: »Förråder du mig?
»Det gjorde du aldrig i storm och i krig.»

Och hästen förnimmer den vänliga handen,
Ser tvärt öfver viken den grönskande stranden,
Hör dånet bakom sig. Han störtar sig då,
Så modig och snöhvit, i böljorna blå.

O ve! det är Konungens yttersta timma —
Nej! Konungen lefver och hästen kan simma.
Han simmar så väl och så stolt som en svan,
Och vågorna leka med fladdrande man.

De kungliga fiskare, alla de hundra,
Stå skamliga qvar uppå berget och undra.
De tänkte så säkert få Konungen fatt;
Men fingo ej mera än Konungens hatt.

På klippan syns hatten i viken sig spegla,
Och alla ännu, som på Mälaren segla,
De helsa *Kungshatt*, och det säges med rätt,
Att Svearnas Konung ej gripes så lätt.

*.

Hjalmars Brud.

Hjalmar! hvarför skall du sofva?
Hjalmar! hvi är du så blek?
Ser du ej din brudgumsgåfva?
Rodnar ej vid brudens smek?
Torka blodet af ditt pansar,
Skänk en blick åt brudens hopp,
Lukta på de friska kransar,
Slå ditt öga opp!

Ingen kyss dig mer beveker,
Du är kall, så kall och död.
Suckars vind i håret leker,
Läppen blånar, förr så röd.
Gydja! lög du, när du lade
Runor, klädd i helgdomsskrud,
Såg till himlen upp och sade:
»Du blir Hjalmars brud?»

Ja! visst blir jag. Brölloppsflamman
Fladdrar het i brudens barm,
Döden viger oss tillsamman,
Bäddar brudsäng god och varm.

Gydja! lög du, när du lade
Glada runor, ack! om hvem?
Såg till himlen upp och sade:
»Hjalmar kommer hem?»

Ja! visst kom han. Milda Freja!
Thor är starkare än du.
Bad du Hjalmar faran väja,
Ropte guden: strid som sju!
»Mod och kärlek äro systrar,»
Hjalmars hjeltetanka var,
»Ve den till den andra lystrar,
»Och den första icke har!»

Molnen dundrade; men »unnan!»
Söng hans blåa svärd till dem.
Som en ljungeld for han sunnan,
Som ett stjernfall kom han hem.
Såren, segren kämpen hedra,
Seger blifve ock min sorg!
Ingen klagan skall förnedra
Hjalmars Ingeborg.

Hvarför skulle bruden klaga?
Skön som *hans* är *hennes* lott.
Kunna qvinnor vara svaga,
Då de älska hjeltar blott?
Lycklig jag för många andra!
Hjelteyngling, hjeltemö
Hand i hand i lifvet vandra;
Mun mot mun de dö.

Dyre Hjalmar! hjertat brister,
Som ditt stora hjerta brast.
Ögat sina strålar mister;
Tag mitt sista ögonkast!
Fader! gråt ej: ljus är stranden.
Ack! att dö en vällust är.
Tryck nu fast min ring på handen —
Hjalmar! — är du der?

1.

Norna Gest som Yngling.

Under himlen blå,
Uppå jorden grön,
Att sin harpa slå,
Det är Skaldens lön.

Att ur liljans kalk
Hemta perlor opp,
Att med bergens falk
Följa solens lopp,

Uti sjöns kristall
Skåda solens höjd,
Skåda solens fall,
Det är skaldens fröjd.

Skönt, när mön en gång
I en skuggrik lund
Sjunger skaldens sång
I en månskensstund;

När en yngling går
Till att strida ut,

Och hans hjerta slår,
Hvad jag söng förut.

Skönt att harpan slå,
Så att lifvets ring,
Fast han trögt vill gå,
Far så lätt omkring,

Som vid vestans ton
Lilla Elfvans dans
Uppå purpurskon
I en blomsterkrans.

Ack! hvad är en dag?
Jo, en solsång blott
Utaf skalders lag
I ett kungaslott.

Hvarje natt, hur skönt!
Är en spegelsjö,
Der af stjernor krönt
Ligger sångens ö.

Der ses månen stå
Som ett Liljulag
Mellan andra små
Stjernedikters drag.

Svepes himlens hus
Uti moln och damm,
Tager skalden ljus
Utur harpan fram.

Hela resan är
Blott en segersång,
Fastän hvart det bär
Ingen vet en gång.

Sjelfva dödens bild
För det glada folk
Är en gåtas tolk,
Och som lifvet mild.

Att af döden då,
Efter lyktad bön,
Nya vingar få:
Blifver Skaldens lön.

I.

Islands Minne.

»Island står i lågor. Fader, sofver du?
»Vakna, fader Sturle! Hekla brinner nu.
»Hela natten satt jag vid dess klara brand,
»Skref på permebladen med en flitig hand,
»Tills på purpurvingar kom en glödhet vind
»Flämtande, och lade sig uppå min kind:
»Svepte så en slöja kring mitt ögonpar,
»Att jag icke riktigt visste hvar jag var.
»Se, då kom en härlig konung fram till mig,
»Månskenslika kläder hade han på sig:
»Klar en eldröd krona på hans hjessa satt,
»Vänligt var hans anlet: rundt omkring var natt.
»När han stod mig nära, brände hett mitt bröst:
»Och som ljud af klockor hörde jag hans röst:

»»Yngling! ej förfäras. *Olof* är mitt namn,
»Ingialds Son — min boning är i Heklas famn.
»För min fromhet blef jag uti lågor bränd,
»Mycket har jag lidit, litet är jag känd.
»Men min *stam* i Sverige stolta spiror fört,
»Om min *ätt* i Norrige har du visor hört.
»Mellan tvenne eldar än i dag jag står:

»Sällan Konung Olof himlen skåda får.
»*Eld* är verldens varma, rena andedrägt;
»Men när köld är ofvan, ibland menskors slägt,
»Flyktar Eld med alla varma minnens här
»Djupt i jordens sköte och regerar der.
»Alla Nordens minnen och dess hjeltenamn
»Brinna härligt, yngling! med i Heklas famn.

»Ännu ingen Mimer med en väldig hand
»Täljde våra runor, löste våra band.
»Lossa vi dem stundom, flamma lågor opp,
»Strö vi ut i natten våra stjernors tropp,
»De till is förfrysa under himlens blå,
»Och vi, bundna flammor, ned tillbaka gå.
»Men när Siarn kommer med sitt ögas sken,
»Vis som gamle Oden, såsom Balder ren,
»Och hans harpa klingar, då förlossas vi,
»Och den höga elden far kring jorden fri.
»Sturleson! ditt hufvud jag välsignar nu.
»Upp! Statt upp och handla: Siaren är Du.»»

»Då han detta talat, syntes han ej mer.
»Purpurslöjan sänktes från mitt öga ner.
»Stark jag mig nu känner: munter är min själ;
»Ut skall jag och vandra. Fader min, far väl!
»Sverige skall jag skåda, Norrige far jag till;
»Ty de gamla minnen jag förlossa vill.»
Hur han dem förlossat, ha vi väl försport;
I Nordmänners hjertan lefver hvad han gjort;
Gamla Minnen älskas: nu är Elden fri,
Som en himlens ande — honom andas vi.

I.

Arnliot Gellina.

»Sol dör i vester,
»Guld vinner tärnor.
»Som bleka Prester
»J darren, stjernor!
»Eld jernet tuktar
»Och vatten glöd.
»Skam äran fruktar,
»Den fege död.

»Den vise vördar
»Blå ögons lagar,
»Det kärfva mördar
»Det skönas dagar,
»På Niords vrede
»Hans maka rår,
»Och Höder Lede
»Skön Balder slår.

»Att tro på andra
»Det båtar illa.
»Svagt är att vandra
»Som snäckan stilla,

»Och sloka vingen
»Vid lifvets elf:
»Jag tror på ingen,
»Blott på mig sjelf.

»Ty *mitt* är blodet,
»Och *min* är armen.
»Min Gud är modet
»I hjeltebarmen.
»I famn en qvinna
»Jag aldrig haft;
»Ty min gudinna
»Det är min kraft.

»Låt Nornan vefva!
»Jag spänner bälte.
»Ty sluta lefva
»Kan ej en hjelte.
»Mitt Walhall bär jag
»I eget bröst.
»Odödlig är jag
»Som Sagans röst.

»Hell! mod i barmen,
»Du är min stjerna;
»Hell! kraft i armen,
»Du är min tärna.
»Bli såren djupa,
»Blir eggen slö,
»Så kan jag stupa,
»Men aldrig dö.»

Så söng på Åreskutans hall,
Vid bäckars sorl, vid solens fall,
Som sågs på vapnen skina,
Ung Arnliot Gellina.
Och ingen fanns, som stod emot
Den unga Jämten Arnliot.

Stolt uti känslan af sin makt,
Skön i sin ungdoms fulla prakt,
Kring hela Manhems rike
Han aldrig såg sin like.
Nu vill han bort till Norrige gå,
Att för kung Olof segra få.

Han kom — och såg kung Olofs skick,
Såg elden i hans djupa blick,
Och på hans panna friden,
Som segrar öfver tiden.
Han böjde hufvud för en man,
Som större var och mer än han.

Och Olof Helge sade då:
»Hvem är din Gud? hvem tror du på?»
»Tills nu jag plägat dyrka
»Min egen makt och styrka.
»Men nu, o kung! i storm och ro
»Vill jag på dig allena tro.»

Kung Olof mälte: »Stoft är jag.
»Ditt mod är starkt; din tro är svag.
»Nej! kämpe, tro på Herran,
»Som råder när och fjerran,

»Som gifver de betryckta fred,
»Och slår de stolta hjertan ned.»

Så ville unge hjelten ha:
Han föll på knä och svarte: ja!
Djupt rördes han af orden,
Hans spjut sönk ned till jorden:
Och hjelmen vardt från hjessan löst,
Och Arnljot blef vattenöst.

När striden brann, var han ej sämst,
I kungaledet gick han främst,
Tog framtill alla såren —
Bars bleknad bort på båren.
Förfärlig var han, då han slog,
Och härlig var han, när han dog.

Den starke, då sig sjelf han tror,
Och i sin styrkas tempel bor,
I hvarje idrott färdig,
Är detta lifvet värdig.
Men blir han ock i fromhet lärd,
Då är han hjeltedöden värd.

1.

Solen i Lappland.

Högt uppe i Nord
Bland klipporna blommar
Den skönaste sommar,
Som finnes på jord.
Hvad jag skulle sjunga
Dig, Sol, om jag stod
På Luppio klippa
Vid Tengeli flod!

En dag är förbi:
Du mildare blänker,
Mot bergen dig sänker.
Det veta ju vi,
Att Solen begrafves
När dagen är all,
Och natten är grafven,
Så dunkel och kall.

Hon står på ett fjell —
Tyst! Solen står stilla:
Ej foglarna drilla
I rodnande qväll.

Hon skulle gå neder
Från thronen, den blå.
Hon skulle ju sjunka,
Men stiger ändå.

Du evige Gud!
Sol'n skulle gå neder,
Och morgonen breder
Kring jorden sin skrud.
Nu fröjdas all verlden:
Hvad lifvet är gladt!
Välkommen, o morgon!
Det blef ingen natt.

Ur blommornas doft
Din skål vi nu dricke.
Ack! vore jag icke
En mull och ett stoft,
Så bad jag Allfader
Med brinnande ord:
»O låt mig få vara
»En sol upp i Nord!»

Lycksaliga lott!
Att lysa för jorden,
Och klarast i Norden,
En midsommar blott:
Att sitta på thronen,
O Sol! der du satt,
Och gifva en morgon
I stället för natt!

f.

'Tyrannen tog hvad tagas kan,
Men jag en törnekrona vann.

Erik Wasas Runa.

»Gif akt! hvem der? hu! sjön är grön och stjernorna de skälfva —
»Herr Erik! lägg dig ned och sof; ty nu är klockan elfva.»
Så talte Lifdrabanten till Kung Erik.

Men Erik gick så många steg som slag hans hjerta slog.
Uppå Gripsholm än ingen blund hans heta öga tog.
Tungt är att vara konung utan krona.

»Kom fram! jag vill betrakta dig, nu medan månen lyser:
»En kappa vill jag gifva dig; mig tyckes att du fryser.»
Så talte Lifdrabanten till Kung Erik.

Och Erik gick till gallret fram, och Lifdrabanten log.
Han sade: »Skägg har du fått nog, se'n Konung Erik dog,
»Och deraf kan du väfva dig en mantel.»

Nu hördes klockan ljuda tolf från höga fängseltornet,
Brandvakten tutade så doft tolf gånger uti hornet.
Drabanten gick — och vakten tog en annan.

Men Erik gick så många steg, som slag hans hjerta slog;
Och stegen stå i golfvet qvar, som kungafoten tog;
Men, Gud ske lof, hans hjerta har fått hvila.

»Kung Erik! slut ditt öga till; ty tolf har klockan slagit.
»Kung Erik! sof, Kung Erik! sof, fast de din krona tagit:»
Så talte Lifdrabanten till Kung Erik.

Slätt intet Erik aktade att klockan slagit tolf,
Men stadnade vid vaktens ord på maskestunget golf.
»Kung Erik» lät så lustigt i hans öra.

»Kung Erik! kom till gallret fram, ty månen skrider fjerran,
»Om det är du, så buga dig i stormen inför Herran:»
Så talte Lifdrabanten till Kung Erik.

Kung Erik böjde hufvud ned, slöt ögat till om tåren,
Och Lifdrabanten log så skön med silfverhjelm på håren;
Men Erik bad i stormen inför Herran.

Och Lifdrabanten krönte då hans hjessa med en krans,
Bland många brutna törnen der en härlig blomma fanns,
Och kransen kom med friden under stormen.

Kung Erik sönk på bädden ned och sof vid ljud af psalmer.
Nils Sture kom (så drömde han), och bar i handen palmer.
Och kysste Konungen med törnekronan.

Så är det sagdt, att samma natt Kung *Johans* öga stod
Så öppet, som hans port var stängd — och såg sitt eget blod;
Men hur det var, må Gud allena veta.

B.

Bjarkamal.

Hogne.

Sorle! vill du strida mer?

Sorle.

Än en gång med dig jag fäktar,
Ännu Norriges Lejon mäktar
Med sin blanka yxa klyfva
Trenne kronor, om ej fler.

Hogne.

Norrman! du kan dig ej resa,
Och jag kan ej döda dig.

Sorle.

Mer än död är bönen nesa;
Aldrig Sorle lifvet tigger;
Svärdet der vid tufvan ligger;
Hämta det och döda mig.

Hogne.

Väntar du?

Sorle.

Jag ligger stilla.
Härligt att sitt blod få spilla,
Som ett ärans stilla offer,
Trotsande ditt svärd och dig.

Hogne.

Stolt din själ med faran leker:
Mod mig mer än bön beveker.
Tag min hand! I kraft och kärlek
Vid min sida lef och väx!
Kan ditt lejon klyfva trenne
Kronor, se, då skola tvenne
Stora, starka syskon-lejon,
Om det gäller, klyfva sex.

Sorle.

Mer än fallet gjort mig smärta,
Rörer detta tal mitt hjerta.
Jag vill kalla dig min broder —
Här min hand, du Svenske man!

Våra händer sammanknytom,
Fridens hvita blomma brytom,
Hälften hvar, men dock den samma,
Just der stridens flamma brann!
Skönare än svärdets tunga
Om vår fejd skall Barden sjunga:
»Ingen öfvervann den andra;
»Men de vunno blott hvarann.»

F.

Lögarens Lugn.

Ljusblåa källa! glänsande sjö!
Dig mina händer blomsterbeströ.
Stormande lyfte du Vikingens sinne,
Vräkte hans skepp såsom Tiden ett Minne;
Gerna han hörde dig ryta.
Nu på din barm ej vaggas ett blad;
Nu är du lugn: jag är så glad,
Lycklig, och lugn som din yta.

Stilla mot Stockholm fartyget far:
Lyran jag knäpper: himlen är klar.
Sångarens fartyg går fram utan segel,
Liksom hans ande går rätt utan regel —
Morgonen vågar ej andas.
Liljan är styre: Elden är vind,
Stränderna le: varm är min kind:
Ljuden med genljuden blandas.

Sjö! blir min verld så stilla som du,
Blifver jag alltid glad såsom nu,

Då skall väl elden frakta mig öfver,
Lysa mig sjelf och en hvar som behöfver.
Men blifva vindarna yra,
Vågor slå opp, och åskan slår ner —
Mer då ej syns, höres ej mer
Sångarens eld och hans lyra.

Storm öfver hafvet, storm öfver jord —
Hvart taga vägen min röst och mitt ord?
Hvar skall jag gömma de himmelska lågor?
Sväljas ock de utaf verldshafvets vågor?
Slockna i vindarnas yra?
Ljusblåa himmel! skall jag förgås?
Nej! i ditt lugn lyser och slås
Sångarens eld och hans lyra.

Y.

Mannen i Rosengården.

Det var afton. Höljdt af kalla strålar
Hörningsholm uppå sin klippa låg.
Månens silfverflod i blomstrens skålar
Strömma ned Fru Baners öga såg;
Högst i loft vid öppna fönstret stilla
Tyst hon satt med Johan på sin arm.
Ömsom blickade åt sjön den lilla,
Ömsom låg vid modrens barm.

Sina milda ögon modren lycker;
»Mamma! sof ej; jag vill roa dig.
»Om jag ropte ut åt sjön, jag tycker,
»Att all verlden skulle höra mig.
»Uti rosengården se, hvad stjernor
»Tindra der!» »Herr Johan! tyst en stund!»
Hviskar Sigrid, en af slottets tärnor:
»Stör ej mammas korta blund.»

Johan ur sin moders arm sig vindar,
Och till fönstret smyger sig på tå.

Blickar kring sig, ser de höga lindar
I sin månskenskrona stolta stå.
Lilla hvita handen ut han räcker,
Gyllnelockigt hufvud tittar ner:
Som till flykt han båda benen sträcker,
Ropar till — och syns ej mer.

Sigrid först den lilla gossen saknar,
Af förtviflan fattad, ropar hon:
»Jesus! hjelp — Herr Johan» — Modren vaknar
Vid den skrämda tärnans jemmerton.
Händer vridas, suck på suck der susar,
Ingen vet för ångest hvad hon gör.
Modren ensam, blek, men rådig, rusar
Alla trapporna utför.

Hennes hår så vildt kring skullran flyter:
Dödar anar hon i hvarje träd.
Stängda trädgårdsporten upp hon bryter;
En förtviflad qvinna är ej späd.
Allt är tyst, och tystnaden bebådar
Lifvets slummer efter lifvets dans.
Men, se der! hon Johan återskådar,
Leende i blommors krans.

Modren gret, ej tårar blott, men frågor;
Hälften utan svar i födseln dog.
Vild var fröjden efter vilda plågor;
Men den lilla satt der lugn och log,
Log och sade: »Månens sken bedrog mig;

»Hur jag föll, det mins jag icke mer.
»Trädgårdsmästaren i fallet tog mig,
»Satte mig i gräset ner.»

Och der står hon med sin son i famnen,
Denna stund är värd en evighet.
Hör! der vexlas nu de skönsta namnen,
Som en dödlig tunga nämna vet.
Under modrens stilla tårefloder,
Dem dess älskling ser, men ej förstår,
Ljudet af: »min son! min son! — Min moder!»
Mellan bådas läppar går.

Trädgårdsmästarn visste, hvilken planta
Han ur dödens öppna urna drog.
Snart på ärans klippor, mera branta,
Såsom solros hon sitt fäste tog.
I den största Svea-Kungens lära
Johan Baner blef som yngling närd,
Bar och brukade, som man, med ära
Svea Rikes segersvärd.

𝔥.

Yr eller Yttersta Runan.

Jag runor ristat har om mina fäders tid,
Om deras råd och dåd, om deras lugn och strid.
Om Hoppet skref min hand en enda gyllne runa —
De helgas *Urd* och *Skuld* och *Brage* och *Iduna*.
Min sista Runesång på Ygdrasil jag skär
Åt Nornan *Varande* och åt den tid som är.

Allfader sitter tyst, högt ofvan stjernors fäste,
Den aldramildaste, den störste och den bäste:
En runa på sitt blad han skär för hvarje tid,
Emot den onda sträng och mot den fromma blid.
En Runa hette *Man:* hon sken på himlen präktig,
Om dagen såsom sol, i ljus och värme mäktig,
Om natten mild och sval, som Friggas stjernbild klar:
Ett slägte lyste hon, som rent och manligt var.
Lik en, som ur ett träd guldfrukter plockar neder,
Som tar ett barn emot, som hoppas och som beder,
Hon höjde, der hon stod, två ljusa armar opp,
Och hon betydde *Lugn* och *Styrka*, *Bön* och *Hopp*.
När *Gustaf Adolf* låg vid Lützen blek och fallen,
Då skalf hon första gång på ljusa Idavallen:

Då sönk dess högra arm, då grumlades dess sken;
Hon brann väl blodröd se'n, men aldrig mer så ren.

Nu fällde lifvet snart sin sköna stjernekrona,
Och äran blef för tung att ha till hufvudbona'.
När lifvet somnade, föll diademet af,
Och som ett stjernfall sönk i evighetens haf.
Men när dess tunga sömn till slut var öfvervunnen,
Det med förvåning fann, att kronan var försvunnen,
Liksom en dröm ännu det mindes hvad det haft,
Och rusade till strids och talade om kraft.
Mot Frihet, Ära, Tro man helga korståg förde,
Med rop om mensklighet dess helgedom förstörde.
Så spildes ära bort och blod som vatten rann,
Och mången miste dem; men ingen dödlig vann.
Till grannlåt smed man jern, som bars af tärnors skara,
Med silfver och med guld man värjde sig i fara.
Man talade förnuft i åldrens första vår,
Men reste sig ej upp för gubbens silfverhår.
Allfader detta såg: han tidens tecken kände,
Och upp och ned hans hand den gyllne runan vände.
Han sade allvarsam: »Nu varde *Yr* ditt namn!»
Och *Yr* vardt runans namn, och *Yr* vardt tidens namn.

Dock än ett återsken af Manna-Runan sträcker
Ut öfver Skandiens folk sitt *Lugn*, sin ena arm:
Den andra armen, *Kraft*, hon utåt Hellas räcker;
Der lifvets sol går opp så lågande och varm.
Vi höra svärdens klang och stormarna, som ila,
Och åskorna, som gå långt nedom våra fjell;

På våra fäders skörd af lagrar tryggt vi hvila,
Och hoppas att få se de gamla gudars qväll,
När Balder skall uppstå, de gyllne taflor hitta,
Och på Allfaders knä i gudafägring sitta.
Då skall han störta *Yr* i nattens kulor ned,
Och rista sjungande sin runa: *Evig Fred.*

Anmärkningar.

Urdarbrunnen.

Vid *Urds brunn* eller *Tidens källa* hade Nornorna sin sal, och tvenne svanor summo i dess vågor.

Oscar.

Af Runan *Os.*

Ryssgraf.

På Aspön i Mälaren bär en lång udde namn af *Ryssgraf.* Viken på ena sidan är så djup, att ett linieskepp der kan ligga för ankar.

Kungshatt.

En annan Mälare-tafla. Klippan, som ligger vid segelleden emellan Stockholm och Strengnäs, på en mils afstånd från den förra staden, prydes ännu i dag af en kopparhatt, uppsatt på en stång. Den mundtliga sagan, bland folket gängse, tillskrifver detta äfventyr *Erik Väderhatt*, och en sed råder bland de sjöfarande, att den som första gången seglar klippan förbi, skall göra det med blottadt hufvud.

Hjalmars Brud.

Se: Herwara-Sagan. *Hjalmar*, en af Sagornas härligaste hjeltar, var en kämpe vid Upsala-Konungen *Eriks* hof, och hans dotter *Ingeborgs* trolofvade brudgum. Då Hjalmar på Samsö fallit jemte sin motståndare Angantyr, lemnade han sin ring och

sin hälsning till Ingeborg åt vapenbrodren Orwar Odd, som hemförde dem, jemte den unga hjeltens lik, till Upsala. Ingeborg dog af sorg, säger Orwar Odds Saga.

Norna Gest som Yngling.

Norna Gest föddes på Gräninge gård. Vid hans vagga brunno tvenne ljus. Då inträdde trenne Nornor och spådde om den nyfödda. De två äldsta sade allt godt och lofvade honom mycken ära och fröjd. Men den yngsta Nornan, stött öfver de närvarandes förakt, blef vred. Hon må kallas *Skuld;* ty framtidens Norna är ömtålig. Hon sade: »Barnet skall ej längre lefva, än »det ljuset brinner, som nu står vid vaggan.» Då tog den äldsta Nornan ljuset, släckte det och gaf det åt modren att förvaras.

När *Norna Gest som yngling* tågade ut för att se verlden och öfva sin skaldekonst, *lade han ljuset i sin harpa,* och bar det med sig, på det att ingen skulle i otid tända det upp och komma ondt åstad. Så vandrade han genom många länder, stred och söng bland Sigurd Fofnisbanes kämpar, och var älskad och aktad, hvart han kom, för sin sång, sin styrka och sin fromhet.

Sist kom han till *Olof Trygwason* i Norrige. Der förtäljde han sina underbara öden, slog Gunnars slag, söng om Sigurd och Brynhilda, tog dop och christendom och var konungen kär.

En afton sade Konungen till Norna Gest: »Hvad månde det »lida med dig, om du tänder ditt ljus?» Då tog den gamle skalden ljuset ur harpan, och lät det brinna, och när ljuset var utbrunnet, afsomnade ock han. (Se: Norna Gests Saga.)

Liljulag är ett Isländskt sångslag.

Islands Minne.

Af Runan *Is.*

Olof Trätälja, Ingiald Illrådas son, var den siste Ynglinga-Konung i Sverige, och stamfader för Norrska konungahuset af samma ätt.

Arnliot Gellina.

Se Sturleson, Olof Haraldssons Saga, Kap. 227.

Bjarkamal.

Sångens ämne är hemtadt ur Sorles Saga (Kap. 25), som finnes införd i Björners Kämpadater. Under striden hade den Norrske kämpen fallit i en grop. Den Svenske var utan svärd, ty han hade redan förut bortkastat sitt, för att armbrottas med *Sorle.*

Lögarens Lugn.

Mälaren kallades i fordna tider *Lögaren.*

Runan heter *Laugur.*

Till

HUGO och LOUISE HAMILTON,

den 26 *Mars* 1831.

Väl tretton eller fjorton dagar
Förflutit, se'n jag såg Er sist:
Jag öfver ödets nycker klagar,
Men kan ej mer. Jag lider brist
På tid, och mycket jag behöfver:
Ja! knappt en timmes tid blir öfver,
Att riktigt grundligt tänka på
Hur skönt det är att hvila få.
Pro primo — under hela tiden,
Som är så plötsligen förliden,
Har skickelsen välsignat mig
Med idel baler och kalaser,
Der tankekraften dränker sig
I vin och svett och dam och fraser —
Men man har roligt — Gud bevars!
Och för det andra, guden *Mars*,
I kraft af embetsed och lagen,
Mig fjettrat hela förmiddagen,
Som ett beskäftigt tjenstehjon
Uti sin krigs-expedition —
Jag är på vakt — Gud sig förbarma —

Fast inga vapen kring mig larma,
Jag är på vakt — det grämer mej,
Och hvad jag vaktar — vet jag ej.
Nog af: jag ingen ro har funnit,
Och då jag ännu ej har hunnit
Att komma sjelf: jag skickar här
Ett skaldebref så dant det är:
Det diktadt är i midnattsstunden,
Då tanken, icke längre bunden
Af dagens sorl, sin kosa styr
Till kära nejder, dyra vänner —
Och ibland alla, dem han känner,
Till Eder helst och oftast flyr:
Och sångmön, som om dagen hvilar,
Med stumma lyran på sin arm,
Blir vaken först vid nattens barm,
Slår strängarna, och sången ilar
I rymden ut hvart helst det bär —
Hon sjunger nu i qväll så här:

Lyckliga och sälla makar!
Ej hvad menskan ljufvast smakar,
Ej er första kärleks kyss,
Ej hvad lyckans drömmar lofva
Är så härligt, som den gåfva
Himlen eder skänkte nyss.

Fadren går till makans möte,
Och, i barnet, i dess sköte
Kännande sin bild igen —
Får till hjertat begge trycka —

Ack! så ljuf är ingen lycka,
Ingen tafla skön som den.

Hvad gör då att dagen lider,
Och att vexlingar och tider
Tanklöst blanda ljuft och ledt?
Hon har honom: *han* har henne:
Engeln mellan dem gör trenne,
Och de trenne äro ett.

Sändt till Eder från det höga,
Ur den lilla Hugos öga
Himlens bifall helsar Er.
Och för dagarna, som komma,
Hoppets friska sköna blomma
Snart på sonens kinder ler.

Nornan vid hans vagga skrifver
Ned sitt löfte, att han blifver
Er och fosterlandet värd:
Att han skall en gång med ära
Fridens oljoqvistar bära
Eller stridens blanka svärd.

När på Morfars knä han sitter
Och af hopp och glädje spritter,
I sin oskuld läre han
Hvad det är att älskad vara,
Och mot dyra pligter svara
Såsom menniska och man.

Och då Farfar honom smeker,
När på Boo han ystert leker,
Under sommarhimlens glans,
Från den Gamles mun han lockar
Månget visdomsråd, och plockar,
Blommor till sin lefnads krans.

Och när lilla syster sedan — — —
Norna! tyst! du lyftat redan
Nog af framtidsslöjan opp.
För i dag din spådom sluta:
Ingen bör på en gång njuta
Hela vidden af sitt hopp.

Sälla Makar, ädla Vänner!
Hvad jag vid Er lycka känner,
Anen J; jag vet det bäst.
Nornan hviskat i mitt öra
Mer: en gång J fån det höra
Af Er trogne
Norna Gest.

Pilgrims-Sånger.

PILGRIMS-SÅNGER *).

I.

Till Naturen.

En *Morgon*, o Natur! är älsklingsriddarn
Uti ditt stora, underbara hof.
I gyllne drägt han reser sig i öster,
Och gör en stilla vandring kring ditt rike.
Han plockar perlor utur blomstrens skålar,
Och speglar sig i dina blåa sjöar,
Och när han lustigt badar sig deri,
Så krusas knappt af honom vattnets yta;
Ty morgonen, den leende, den milda,
Är lättare än alla dagens stunder.
Hvi är han då så lätt och glad? Jo! *Sömnen*,
Som, starkare än han, kan bära mer,
Tar, då de mötas, alla dagens tyngder
Ifrån hans hvita, vingbeprydda skullra.
Och när de, kyssande hvarannan, skiljas,
Bortflyger sömnen, tung, till Lethes flod,
Och dränker der bekymrens svåra börda.
Men morgonen, på rosenröda vingar,

*) Författade under en fotresa genom Skandinavien, sommaren 1824.

Far lätt och fri med ljus utöfver jorden,
Och gläder allt och gläder sig åt allt.
Hans lif är kort. En Phoenix är hans bild.

Ty när, lik Phoenix, han har lefvat ut
Sin stund, mer värd än vanlighetens sekler,
Så dör han ej, men han går opp i lågor.
Han genomglödgas af tyrannen Solen,
Hans vingar blifva eld och hvar han flyger,
Kringspridas heta flammor. Menskligheten
Drar sig i skuggan, fruktar för hans brand,
Och flämtar matt och kallar honom *Middag*.

Men liksom askan lägger sig på glöden,
När lågan re'n är borta, och man undrar
Hvart hon tog vägen, likså lägger sig
Snart mellan solens brand och menskans öga
En dimm-gardin. Man ser en skymt ännu
Af hennes glans, som rodnar mer och mer.
Det högsta ljus är hvitt som diamanten;
Ju svagare det är, dess mera rödt.
Nu qvicknar menskligheten åter vid,
Och rör sig litet i den milda svalkan,
Och dina berg och dina träd, Natur!
När solen mer ej menskans hufvud når,
Få gyllne slöjor eller purpurmantlar.
De dödlige, som mötande hvarann,
Gå af och till, de helsa nu: *God afton!*

Snart är ej skymning mer. Nu kommer mörker,
Och jorden, utan ljus och utan värme,

Re'n ligger der som ett förbrunnet kol:
Och stjernorna, de renaste atomer
Af verldens stora kol, framtindra klart
Som diamanter, kalla såsom de.
Och kommer Sömnen icke då, den milde,
Och står tillreds att taga bördan af,
Och frågas det i mörkret, qvalets syster,
»Hör, väktare! säg mig, hvad lider *Natten?*»
Då måste Morgonen sjelf tyngden bära;
Men till lastdragare är han ej född.
Han är en Ljusets engel. Ljuset är
Det heliga, det enda, han kan bära.

Hvar Morgon vill jag sjunga dig, Natur!
I solens sken hvar middag prisa dig,
Vid källans sorl, i dina lunders skugga,
Och hvarje Afton denna vandring minnas,
Och tacksam, somnande i nattens famn,
Om dig, din mildhet och din skönhet drömma.

II.

På Clar-Elfven.

(Den 4 Juli.)

Clara! din vrede förskräcker ej mig;
Just för ditt brusande älskar jag dig.
Sorlande lemnar du Norriges fjellar,
Rusar med dån utför stupande hällar,
Härmar med skummet på vågorna blå
Molnen, som hvita på himmelen gå.

Solen är skön, men dess flamma förtär;
En Salamander ej menniskan är.
Derföre älskar hon månen om natten,
Önskar om dagen skyar och vatten,
Grönskande skugga på blommande strand,
Sist ock en graf i sitt fädernesland.

Gunga vår båt som ett vaggande blad,
Lyckligt till Carlarnas leende stad!
Clara! ostyriga, blåögda flicka!
Snart uppå stranden din skål får jag dricka,
Prisande sjunga derföre ditt namn,
Att du ej tog mig som brudgum i famn.

III.

Ringerikes Jägare.

"Min Son! hvad föll för bågen i gyllne morgonstund?
Kanske en örn i luften, en dufva i grön lund?» —
»Jag sköt ej lif, min moder! men tanken flög så fort:
Jag skådade all verlden i Ringerikes port.

Mig var, som verldens spira i mina händer låg:
Klart glänste Tyrifjorden: på solen ned jag såg.
Hon gjorde väldig holmgång mot konung Halldans ö:
Då tycktes det mig bättre att lefva än att dö.

En svan jag såg uppsväfva från Halldan Svartes graf:
Det söng i hvarje fjäder, mot solen bar det af.
Hans vinge sken som silfver, hans bröst var hvitt som snö —
Då syntes det mig lika, att lefva och att dö.»

Så talte unga Sverre. Förr'n aftonrodnan kom,
Ett vikingskepp anlände; då vändes bladet om.
En sjökung steg ur båten, med blottadt svärd i hand:
Förr'n aftonstjernan tändes, stod Sundevold i brand.

Och innan daggen fälldes, for vikingskeppet af:|
Der satt ung Sverre fjettrad och såg sin lyckas graf.
Hans suck for utåt vågen och dog vid Halldans ö:
»Nu synes det mig sämre att lefva än att dö.»

IV.

Ringerikes Portar.

Morgonen, klädd i purpur och guld, ur porten i öster
Började re'n sin härliga gång på ljusblåa himlen.
Solen syntes ej än, men skickade vänliga strålar
Ut öfver vänliga jordens krets. Med klappande hjerta,
Fullt af den väntade njutningens hopp, jag vandrade långsamt
Fram öfver ödsliga heden. En hed är menniskolifvet,
Der hvart än ögat ser, ett berg sig reser i vägen;
Men hvar gång vi bestigit ett berg med härdande möda,
Öppnas ifrån dess spets en syn i ett blomstrande Eden,
Vattnadt af sorlande floder, och skuggadt af hviskande palmer.
Alltid ett berg är gränsen emellan *heden* och *Eden*.
Vägen dit neder är lätt och ljuf från spetsen af klippan.

Re'n jag står på en höjd i gapet af remnade fjellet,
Vågar ej lyfta mitt öga opp, af fruktan att stjäla
Bort en del af min njutning förut, och rifva i stycken
Skaparens eviga tafla. Men nu ledsagaren sade:
»Vandrare! skåda omkring dig, och se. Du är der du ville;
»Ringeriket är nedanför. Du står i dess portar.»
Och jag lyfte mitt öga opp. Jag såg, när det lyftes,

Ringeriket ej blott, men ett himmelrike på jorden.
Tyrifjorden, så lugn och blå som Nornornas källa,
Dimmlös låg, af naturen beredd till en glänsande spegel
För den ur morgonrådnadens famn uppstigande solen.
Grönskande öar och uddar i mängd betäckte dess yta,
(Blomsterkorgar, som ångade doft till drottningens möte).
Hvit som en svan, som stigit ur sjön och lagt sig i gräset,
Blickande upp mot himmelens hvalf, låg kyrkan i dalen,
Mildt beskuggad af björkarnas krans. Till höger hon syntes,
Christendomens heliga bild och kärlekens tempel.
Men till venster, på skogrik ö, i dystrare skugga,
Lemningen syns af en murad graf, och ofvan ett kummel,
Öfverst en tallkrönt klippa med ärr af åldrarnas runor.
Halldan Svartes är ön, och hans den vördade grafven,
Hedendomens grusade bild och Mandomens tempel.
Längre bort stå kedjor af berg, den lyckliga verldens
Skyddande gränser, och sist en rad af vördiga fjellar,
Hvita af ren och glänsande snö, som åldrige Vise,
Satte till vakt och värn omkring en blomstrande ungdom,
Eller en vintergata omkring en sommarens lustgård.
Men när den himmelska solen gick upp och kastade strålar,
Liksom ett gyllne, välsignadt regn, kring lägre naturen,
Och en enda af dem, som ej försmådde det ringa,
Speglade sig i mitt ögas blyga och rinnande tårar —
O då blefvo också de gamla, snöiga bergen
Likasom barn på nytt; de silfverfärgade håren
Bytte de ut, vid solens sken, mot gyllene lockar,
Allt var en enda sång, hvars toner, smälta tillsamman,
Knappt af örat hördes, men djupt förstodos af hjertat.
Allt var en dikt, och verkligt ändå. Den skådande yngling

Sökte en sång i sitt bröst, men fann der endast beundran.
När den Evige sjelf ur skapelsens härliga strängspel
Väcker en verld af heliga ljud, då gifvas ej andra
Toner på jorden mer, då tystna skalden och harpan.
Eljest blefve hans ord, jemfördt med den dristiga tanken,
(Likasom strängens klang emot den lågande känslan)
Endast en fallen engel emot den förklarade engeln.
Men när jag fjerran var från den oförgätliga synen,
Satte jag tyst mig ned och skref de målande orden.

V.

Djupadal.

Om dufvan har sin maka kysst
I löfvens sommarsal,
Du hörer kyssens ljud, så tyst
Är det i Djupadal.

Den strida forsen, nyss så vred,
Sin yra öfverger.
Han störtar djupt i jorden ned,
Och törs ej sorla mer.

Sätt dig i bokarnas beskärm,
Och utåt dälden se:
Invid Naturens bröst dig värm,
Och lär en tyst idé!

Om jag en örn väl vore — då
Till Hunneberg jag for,
Att morgonsolen skåda få,
Och blifva stormens bror.

Men om min bild förbytte sig
Uti en näktergal,
Då flög jag strax och satte mig
Och söng i Djupadal.

VI.

Hellefors.

Silfverfloder, höga lunder,
Blåa berg vid skogens bryn,
Tack för dessa rika stunder,
Och för mången vacker syn!
Doftande midsommarskransar,
Krokborns tempel och dess dansar!
Skalden eder öfverger,
Men skall ej förgäta er.

Ljuft förälskad i naturen,
På dess modersarmar buren,
Känner han sitt hjerta slå
Mer för menniskan ändå.
Blott till mensklighetens kyrka,
Der hon kan det högsta dyrka,
Enig uti verk och bön,
Blef naturen skapad skön.

Huru ljuft att skåda alla
Här som syskon klädda gå!
Hvilka lyda och befalla
Får ej tanken reda på.

Hvart i denna nejd vi blicke,
Ögat endast kärlek ser.
Kärleken befaller icke,
Men han önskar — och det sker.

J, som er tillsamman sluten
Här, i denna fridens bygd,
Och arbeten eller njuten
Under dessa skygd!
Af en dröm, hvars aning släcktes,
Ibland eder minnet väcktes
I sin fulla skönhet opp
Och förvandlades i hopp.

Dansa, glada ungdomsskara!
Håll din lek bland gröna träd.
Ute bör en folkfest vara;
Se, naturen leker med!
Elfven dansar, klädd i glitter,
Rosen gungar, knoppen spritter,
Löfven dallra af och an,
Ofta kyssande hvarann.

Icke inneslöt sig Greken
Inom fyra väggars tvång,
Då till dansen eller leken
Mildt han böds af spel och sång.
Solen sken uppå hans lansar,
Och på festens blomsterkransar,
Under öppen himmel, sken
Solen lika klar och ren.

Kunde ej, liksom de Gamla,
Fordom uppå Alphei strand,
Oss en Altislund församla
Till gemensam fröjd ibland?
O! hur tjusa mig de orden:
Ett Olympia i Norden!
Tanken blott en njutning ger;
Verkligheten vore mer.

Friska vindar skulle rensa
Själen från sitt kammarstoft:
Minnets blommor högre glänsa,
Och mångfaldiga sitt doft.
Himmelskt skulle lyran klinga:
Styrkan vunna kransar bringa,
Mera lysande än förr,
Fram till Segertemplets dörr.

Af sin föreställning gästen
Njutit här i smått en bild,
Från den *stora* Svenska festen
Mer i vidd än anda skild.
Ädle Man! som detta gjorde,
Sjelfva döden fjettras borde,
Att han kunde nå din famn
Lika litet som ditt namn.

VII.

Tycho Brahes Syn.

En gång — då midnattstimman ljöd högtidligt
Från uret i Uranieborg på höjden —
Omgifven af sin hedersvakt, den trogna
Och vördnadsfulla unga lärjungsskaran,
Gick Tycho Brahe upp till Stelleborg,
Der mången natt förut hans öga vakat,
Med själens tankar och med himlens stjernor.
Re'n stod han i rotundan. Genom fönstren,
Som ifrån hvalfvet ned till golfvet nådde,
Han såg den skönsta tafla i naturen.
Mildt logo Seelands löfbeprydda kuster:
De hvita husens mängd i Helsingör
Som tärnor, samlade på gröna ängen,
Framblinkade så klart i månens ljus.
Men som en jerngrå kämpe reste sig
Uppå sin holme fästet Kroneborg,
Och sände med en blixtfull knall ibland
En nattlig helsning till den Svenska sidan,
Der Helsingborg vid stranden stilla låg,
Beskyddadt af ett upplyst torn på berget.
Men söder ut sig höjde stolta spiror
Från kyrkorna i Danmarks hufvudstad:
Och som en enslig stråle lyste matt,

Men skönt, ett kors på Lundagårdens tempel,
Och på Landskronas murar syntes vakten
Gå af och an med blixtrande gevär.
Blå, utan moln, låg himlen hvälfd kring jorden,
Och millioner stjernor prydde hvalfvet,
Och millioner stjernors återsken,
Som silfverfiskar, glittrade och summo
I stilla, hvälfda vågor utan vindar,
Uti det spegelklara Öresund.
Men klarast månen sken. Som menskans öga
I stunden före dödens klarast glänser,
Så äfven han. Han skulle snart förmörkas.
Och att betrakta nu hans öfvergång
Från högsta ljus till högsta mörker, stodo
De stjernförfarne i sin höga borg.

Och Tycho Brahe tog sin tub i handen,
Och hvilande uppå en enkel bädd,
Emot hvars sköt han ej på trenne nätter
Sitt hufvud lutat — fäste han sin blick
På månens glob, och såg hur mörkrets härar
Inkräktade allt mer utaf dess yta:
Han märkte tiden, märkte skuggans form,
Som öfver spetsarna af månens berg
Och uti sänkningen af månens dalar,
Sköt fram och fram — till dess ej mer en rand
Af ljus blef qvar. Nu blef det mörkt på himlen,
Och mörkt på jorden: nu för Tychos blick
Ett dunkelt och chaotiskt hvimmel röjdes:
Hans öga, icke mer af ljuset lifvadt,
Slöts till, och tuben föll utur hans hand,
Och han uti en stilla slummers armar.

Då tycktes honom att han uppåt fördes
På ljusa vingar, mellan tvenne englar,
Som hette *Tanke* och som hette *Känsla*.
Ju högre upp han kom, dess mera ljust
Han fick, men äfven svårare att andas.
Men när de tvenne englarna till slut
Försvunno, och han fann sig helt allena
På en förskräcklig höjd, och såg omkring sig
Ett härligt verldssystem, som stilla stod,
Han häpnade af glädje och af fasa.
En röst till honom ropade: »Se upp,
»Du stjernors spejare, du jordens stoft
»Och himlens vise! Verldssystemet väntar:
»Sätt det i gång; du känner ju dess lagar.»

Då sade Tycho: »Sol! begynn din gång
»Kring jorden i en klar och afmätt cirkel.
»Du Måne! rör dig i en mindre ring
»Kring samma jord: Planeter, rören eder
»I stora cirklar omkring sol och jord;
»Jag är er herre; jag befaller eder.»
Men allt stod stilla: ingen enda stjerna,
Ej en atom förändrade sitt läge:
Och solen, skön, men hetare än elden,
Göt ut ett gyllne haf af blanka strålar;
I hvar sekund, som verldssystemet stod,
Hvar stråle mördade en verld af verldar.

Förskräckt den store Astronomen såg
Sin vanmakt och den rysliga förstöring,
Som var hans vanmakts verk. Hans hjerta brann
Af qval och fruktan, blygsel och af ånger.

För hvarje gång som en planet försmälte,
Och hvarje gång en månes kula sprang
Med återkastadt dån kring gränslös rymd,
Han led en dubbel död. — Nu föll en stråle
Till jorden ned, men långsamt. —
Stjernetydarn
Sönk ned på knä och bad: »Naturens Herre!
»Barmhertighet! O, jag är intet — intet —
»Barmhertighet för verldarna i rymden!
»Barmhertighet för jorden och för mig.»

Då slöt sig en regnbåge omkring solen,
Och i dess strålar gingo upp och neder
Snöhvita englar vänligt hand i hand.
Men utur solens medelpunkt blef synlig
En ljus gestalt, till bilden lik en yngling,
I fägring skönare än hvad Johannes
Som skönast känt och allt hvad Plato tänkt.
Till Stjerneskådarn, som med böjda knän
Afbidade sin sista dom och verldens,
Med himmelsk stämma talade han så:

»Befall ej solen gå: hon vandrar ej
»Omkring ett stoft, ett solgrand såsom jorden.
»Ej Sanningens och Ljusets höga sol
»Kring dina tankars medelpunkt sig vrider:
»Men, om du vis vill varda, menska! låt
»Ditt tanksystem kring sanningen sig hvälfva,
»Som verldarna omkring naturens sol,
»Till dess en gång de blifva ett med henne,
»Och allt blir Ljus och Frid.»
Vid dessa ord

En sång af englarna i rymden hördes,
Och alla himmelskropparne begynte
En skön, harmonisk gång kring solens glob:
Och allt försvann.

När nu den drömmande slog upp sitt öga,
Kom solen tågande ur österns port,
Och fåglar qvittrade i mullbärsträden,
Och hvita segel glänste uti sundet,
Af morgonvinden fyllda. Tycho Brahe
Stod hastigt upp: sitt anlet han betäckte,
Och tänkte djupt på verldarna och solen;
Men vid lärjungarna, som honom tjente,
Han denna dag ej talade ett ord.
När sedan ofta han, i milda samtal,
Förklarade för dem naturens under,
Och dem invigde i sin visdoms djup,
Han sade alltid: »Tron ej blott på mig:
»Jag är ej mästare: jag kan bedragas;
»Men pröfven sjelfve: pröfven eder sjelfva:
»Och den af eder alla ypperst är,
»Som minst af allt sin egen klokhet älskar,
»Men älskar Ljus och Sanning öfver allt.»

SÅNGEN OM HAGA.

Fragment.

Sköna, elyseiska Haga,
Dikt och ändå verklighet!
Fee-Slott i naturens saga,
Ensligt utan ödslighet!
Hvad jag gläds att slutas inne
I ditt sköte än en gång!
Gjut din stillhet i mitt sinne,
Och din skönhet i min sång!

Här Naturen uti Norden,
Född till målare i stort,
När han sänkte sig till jorden,
Skapade sin älsklingsort.
Här, omsväfvad af Behagen,
Byggde han sitt eget tjäll, —
Och så blef den första dagen
Utaf morgon och af qväll.

All sin pensels trolldom lade
Han i nejdens prydning ned:
Såg, att allt var godt och sade:
»Blomstra nu i evig fred!

»Öfver Nordens nejder alla
»Skall din fägring höja sig:
»Blomstra! *Haga* vill jag kalla
»Dig; ty du *behagar* mig.»

När, i drägt af purpurskyar,
Våren sänks från himlen blå,
Han sin skapelse förnyar,
Ny, men jemt sig lik ändå.
Aldrig ville han förråda
Konstens hemligheter än.
Tjust jag får hans tafla skåda,
Kan ej efterbilda den.

Det är Vår. Naturen sitter
På sin thron i Hagas lund,
Och de första fåglars qvitter
Firar lifvets sabbatsstund.
Gröna puppor, gröna knoppar
Svälla ut vid trastens drill:
Fjärilns lilla hjerta hoppar
Utaf fröjd att få bli till.

Rosen re'n på porten gläntar,
Doftande och purpurklädd:
På sin födelse hon väntar,
Rodnande och glad och rädd.
Snart en röst till *rosen* klingar:
»Se din brudgum der! Sprick ut!»
Och till *fjäriln:* »Du har vingar:
»Ser du bruden? Flyg och njut!»

Natten sina vingar breder,
Rullar täta dimmor opp.
Tyst hon sig till strid bereder
Emot dagen och dess tropp.
Men Aurora kogret fyller:
Re'n en rosenpil så klar
Flyger — sårar och förgyller
Nattens vingspets — och blir qvar.

Redan komma flera, flera;
Natten fäller blick och mod.
För den lyckan att regera
Pliktar hon med eget blod.
Och när solen hjessan höjer,
Med den gyllne kronan på,
Nattens drottning hjessan böjer:
Gråtande hon flyktar då.

Men naturen mäktigt bjuder
Frid emellan natt och dag.
»Kommen!» så dess stämma ljuder,
»Er förmälning firar jag.
»Yfs ej sol! utaf din lager —
»Natt! ej så förfärad blif!
»Sol! gif hit din ljusa dager —
»Dina skuggor, natt! mig gif!»

Nattens skuggor, dagens strålar
Tar naturen i sin hand,
Och med båda yppigt målar
Berg och lunder, sjö och strand.

Flytande Safir han tömmer
Öfver fältets blomstertrakt,
Men i parkens djup han gömmer
Dunklare smaragders prakt.

Lätt han låter skuggan hölja
Vikens lugna, blå kristall,
I hvars spegel, utan bölja,
Blicka neder björk och tall.
Längre ut, på krusig yta,
Gyllne strålar gjuter han:
Lekande der sammanflyta
Eld och vatten med hvarann.

Högt i ekens krona brinner
Solens äkta, gyllne ljus;
Månförsilfrad bäcken rinner
Lifligt fram med sång och brus.
Präktigt ljus och skugga blandas,
Värme, svalka likaså.
Det är natt, fast dagen randas,
Det är dag, och natt ändå.

»Ros, slå ut!» Och rosen smyger
Fram i dagen, full af doft.
»Fjäril, flyg!» Och fjäriln flyger,
Sirlig i sitt gyllne stoft.
Utaf ljus och kärlek drucken,
Ned i rosens famn han slår,
Som, ur gröna lindan sprucken,
Döptes nyss af daggens tår.

Hela skapelsen är färdig,
Står för menniskan beredd,
Sjelfva Paradiset värdig,
Och af englars afund sedd.
Mellan himlens rosenkransar,
Under tusen fåglars ton,
Bröllopssmyckadt lifvet dansar
Kring naturens kungathron.

— — — — — — — —

FARVÄL,

vid Husby Prostgård, den 23 *Aug.* 1831.

En vandringsman, som skådat Söderns länder,
Och der för konstens thron sin hyllning bar,
Kom hem igen, kom hit — han tryckte edra händer;
Då fann han verkligt att han hemma var.

Här tändes upp på nytt hans barndoms minne,
Han kände sig så lugn och fri och glad,
Han fann sig hemmastadd i djupet af sitt sinne,
Var så bekant med hvarje ros och blad.

De blåa sjöar linda så förtroligt
Sin arm kring gröna ekar och kring slott;
Allt var mig här så tryggt, så trefligt och så roligt,
Ty glädjen bor hos trefligheten blott.

Allt är sig likt: natur och frid och seder!
Och tiden här af inga skiften vet:
Den Gamles ande än bor skyddande bland eder,
Bland dygd och ära, fröjd och gästfrihet.

Farväl! jag vet, Er godhet mildt förlåter,
Att ej min sång mot hjertats röst förslår:

Och med det glada hopp, att snart få komma åter,
Jag ur er krets vid vännens sida går.

Och sitter någon se'n, en vinterqväll vid ljuset,
Och frågar: »Den, som skref det här, hvad hette han?»
Så svaren honom blott: »Det var en vän af huset.»
Ty något bättre namn jag mig ej önska kan.

Till

AURORA,

den 8 *April* 1838.

Behagen äro alltid milda —
Jag ock har skäl att räkna deruppå.
Fast tiden ej förslår att något konstverk bilda,
Jag låter dock min penna gå.
Se'n nu ett halfår väl förflutit,
Och mig besinningstid ej trutit,
I hopp att mig skall gifvas till
Hvad af försumlighet jag brutit —
Mitt gamla löfte nu, fast sent, jag hålla vill.

Jag ämnar något här berätta —
En spökhistoria kanske — nej!
Ack! Gud bevare oss från detta —
Jag skämtar nog ibland, men skrämma vill jag ej.
Det är en vigtig sak, om versen än blir vatten.
Var god och hör, och sedan döm!
Jag vill förtälja här en dröm,
Jag drömde honom den förflutna natten.

På Djurgål'n gick jag, tycktes mig,
En vacker sommarqväll, allena.
Min tysta tanka ville sig
Med menskosorlet ej så lätt förena.
Jag mötte damer, herrar med
Till öfverflöd: nog såg jag mera
Af Adams barn, än jag såg träd —
Ja! löfven voro knappast flera,
En ropade till mig: »Ack! det var väl
»Vi träffas à propos, ty vet, min själ
»Förgås, om ni ej skyndar er att skrifva
»Den vers, jag skall min morfar gifva
»På hans guldbröllopsdag.»
En annan skrek: »Jag väntat länge, jag
»På verserna i minnesboken:»
Får jag dig aldrig fast på kroken?
Den tredje hviskar ljuft: »Förgät ej mig!
»Skrif orden till min vackra visa.»
En fjerdes näsa rynkte sig;
Personen sade: »Jag er tacka bör och prisa
»För sången, som jag aldrig fick.»
Och en och fem dertill, ja, åtta, nio,
Och hundra visst, om icke hundratio
Mig hugnade med sådant pris.
Ett svettbad sköljde mig. Det värre var än ris
Att pinas så fördömdt — ännu jag plågan smakar,
Och lik en frossa än mig blotta minnet skakar.
Jag slet mig lös likväl. Sist i en stilla gång,
Bland blomsterdoft och fågelsång,
En tärna möter mig med öppna, rena blickar —
Hon helsar mildt och vänligt nickar,
Men talar ej ett ord om verser, som jag glömt,

Och ej om brutna löften heller.
Jag såg mig om, se'n hon gått bort:
Jag tänker efter: finner innan kort,
Att äfven der en gammal fordran gäller.
»Jag suckar: Stå i skuld, det är ett satans tyg,
»Reversers lösen är väl stundom dryg;
»Men hedersskulder hänga efter värre —
»De vare större eller smärre.
»Dock hon, som gick så tyst och utan knot förbi,
»Skall honorerad först — och det i morgon bli:
»De andra brummande må vänta.»

Jag vaknade, såg solen glänta
Emellan rullgardin. Och nattens syn försvann.
Väl drömmen enkel var — dock vet jag, han är sann.
Den unga Tärnans namn skall minnet ej förlora,
Förlåt — jag nämner det på detta blad —
Lef alltid lika frisk och glad!
Försmå ej Sångarns dröm, *Aurora!*

RICHARD II:s MONOLOG.

(Ur Richard II, af Shakspeare. Act V, Scen 4.)

(*Richard II*, konung af England, begick af ungdoms-oerfarenhet några betydliga fel såsom regent. *Bolingbroke*, som han dref i landsflykt, återkom med en krigshär och afsatte Richard, som sedan dog i fängelse för en mördares hand. Bolingbroke blef konung under namn af *Henrik IV*.)

Jag väl betänkt, hur jag jemföra må
Det fängelse, som hyser mig, med verlden;
Men då nu verlden folkrik är, och jag
Den enda varelse, som finns här inne,
Det går ej an. Dock lyster mig försöka.
Min hjerna vill jag kalla själens maka:
Min själ är fadren, och de tvenne föda
Ett slägte fram af afvelsamma tankar,
Och dessa samma tankar här befolka
Min lilla verld: de likna verldens folk
I sinnesart; ty ingen är förnöjd.
Det bättre slaget, *Tankarna på Gud*
Och det gudomliga, bemängda äro
Med tvifvelsmål, och ordet vederlägga
Med ordet sjelf.
Så här: »*O kommen, barn, till mig!*» och åter:

»Förr går kamelen genom nålens öga
»Än J till mig uti mitt rike kommen.»
De *ärelystna tankar* smida hop
Omöjliga förslag, som till exempel,
Hur dessa naglar kunna vägen öppna
Igenom klipporna uti min verld,
Det är: igenom tornets hårda murar;
Men då de ej förmå det, dö af harm.
De *tröstefulla tankar* smickra sig,
Att de ej ödets första slafvar äro,
Och ej de sista bli: som tjufven mildrar
Sin skam dermed, då han i halsjern står,
Att många stått och många skola stå der.
I denna visshet de en lindring finna,
Och kasta sina smärtors svåra tyngd
På deras skullror, som detsamma lidit.

Jag spelar mycket folk, i en person,
Och ingen nöjd. Jag stundom är en konung:
Då önskar jag en tiggare mig vara,
Som jag ock är. Men nöden öfvertalar
Mig snart att tro, att jag var mer som kung.
Då krönes jag igen - - men småningom
Af Bolingbroke jag ser mig afsatt vara,
Och blifver intet strax. Hvad helst jag är,
Jag sjelf och hvar och en, som dödlig är,
Af ingen ting förnöjs, förrän han blifver
Ett ingen ting.

(Musik höres utanföre)

Hvad? hör jag ej musik?
Allt i sin tid. Hvad ljuf musik är bitter

Då tiden, då förhållandet är stördt.
Så är det ock med menskolifvets toner.
— — — — — — — — —
— — — — — — — — —

Nu har mitt öra finhet nog att märka
Hvart tidens slag uppå en rubbad sträng;
Men då min tid var enlig med mitt tillstånd,
Mitt öra ej dess brytningar förnam.
Jag tid förnött: nu tiden mig förnöter;
Ty nu har tiden gjort mig till sitt Ur.
Minuter äro alla mina tankar:
Med suckar sina vaktrop de förkunna.
Mitt vakna öga är ett yttre ur,
Hvarpå som visare mitt finger pekar,
Och rensar det från tårar. O det ljud,
Som mig förkunnar huru tiden skrider,
Är hammaren, som slår med tusen marter
Uppå mitt hjerta, som är klockan sjelf.
Ja! suckar, tårar, klagorop och marter
Mig tälja timmar, qvarter och minuter.
Min tid för Bolingbroke af fröjder mätes,
Och jag — tyst, tyst! — Musiken gör mig galen.
O låt den icke ljuda mer: jag beder;
Ty om åt vanvett förr den återgifvit
Förståndets ljus — den nu gör kloka galna.
Men frid, välsignelse med honom vare
Som skänkt mig den; ty den betyder kärlek.
Och kärleken till Richard är ett under,
En rar klenod i hatets dystra verld.

MACBETHS MONOLOG.

(Ur Shakespeares Macbeth. Act. II, Scen 1.)

(Macbeth, en Engelsk härförare, har emottagit sin konung *Duncan* såsom gäst i sitt hus. Om natten, då konungen sofver, är han nu på vägen till dess rum, för att mörda honom, emedan häxorna spått, att han skulle bli konung, och hans vilda gemål upphettat hans inbillning med förföriska planer, och väckt på ett rysligt sätt hans slumrande ärelystnad).

Är det en dolk, som jag framför mig ser,
Med fästet mot min hand? Kom, låt mig ta dig.
Jag får dig ej, men jag dig ser likväl.
Kan du ej fattas, hemska syn! af känseln
Liksom af synen? eller är du blott
En själens dolk? en skapelse, som ljuger,
En dunst allenast från min heta hjerna?
Du synes mig dock så handgriplig vara,
Som den jag drager här.
Du visar mig den väg, som jag skall gå,
Och just ett sådant verktyg skall jag bruka.
Nu blifva mina ögon, eljest ypperst,
För mina andra sinnen narrar blott.

Jag ser dig än: uppå ditt blad och fäste
Blodsdroppar hänga. Nyss det var ej så.

Nej! der är intet blod; min plan är blodig,
Och derför narras ögat.

Halfva verlden
Nu synes död, och fasansfulla drömmar
Våldföra sömnen. Nu med trolldom firar
Den bleka Hecate sin offerfest,
Och mordet, väckt utaf sin utpost, vargen,
Hvars tjutning är hans vaktrop, sakta smyger,
Liksom Tarquinius, med långa steg
Till sin förrättning, lik en afgrundsande.
Du, fasta jord! hör icke mina steg,
Och ej hvad väg de gå, att sjelfva sanden
Ej ropa må om det jag förehafver;
Men tag förskräckelsen från tiden bort,
Hvari han svept sig nu.

Än lefver han —
Fort! ty min plan af orden svalkas kan.
(Det ringer i en klocka.)
Jag går — så sagdt och gjordt: mig klockan manar.
O Duncan! hör de toner ej, som klinga;
De dig till himmel eller afgrund bringa.
(Han störtar ut.)

ROMEOS och JULIAS SONETT.

(Ur Shakespeares Romeo och Julia. Act. I, Scen. 4.

Romeo, (sedan han tagit Julia i handen.)

Om med en oren hand, af kärlek dragen,
Jag denna helgedom ohelgat nyss,
Två rodnande Pilgrimer, så är lagen,
Två läppar bjuda såsom bot en kyss.

Julia.

Förtal emot din hand du ej må föra:
Hon öfvade en loflig andakt nyss.
Ett helgons hand Pilgrimens hand må röra,
Och hand i hand är ju Pilgrimers kyss.

Romeo.

Men ha de inga läppar då? låt höra.

Julia.

Jo visst, Pilgrim! dem nyttja de till bön.

Romeo.

Du heliga! låt våra läppar göra
Hvad handen gjort. Gif dem sin andakts lön.

Julia.

Ett helgon röres ej; du dig bedrager.

Romeo.

Rör dig då ej! Bönhörelsen jag tager.

(Han kysser henne.)

TORKEL KNUTSONS DÖDSFEST.

Prolog.

Riddarholms-Kyrkan,
den 6 Febr. 1317.

Choret är upplyst af färgade lampor, i form af en regnbåge. Kyrkan är mörk. På högra sidan om altaret synes *S:t Francisci* bild, på den venstra *Torkel Knutsons* enkla minnesvård. Bland det bedjande folket synas *Birger Pederson Brahe*, hans maka *Ingeborg Bengtsdotter* och deras dotter *Birgitta*, ett barn om tretton år. För altaret står Franciscaner-Prioren *Coelestin* i mess-skrud. Omkring honom, utom altarringen, sex hvitklädda Chorgossar.

Coelestin.

Kärlekens hjerta, Trons och Hoppets krona,
Du Nådens sol, Rättfärdighetens spira,
Barmhertighetens palm och straffets svärd!
Mitt stoft för Dig nedsänker sig i gruset,
Min ande hoppfull höjer sig till Dig.
Vänd Dig i dag, med vänligt tålamod,
Till landets fäder, döttrar och dess söner,

Hör talarns röst och din församlings böner!
Treenige! upptag ännu en gång,
Allfader! än en enda gång
Med välbehag menlösa läppars sång!

Sång af Chor-Gossarne.

Inga ljufva rökverk brinna
Uti ditt hus, men tårar rinna —
Det våller, Gud, den sorg Du gaf.
Brotten Nådens portar stänga:
Guds stjernor öfver Sverge hänga
Som bleka lampor i en graf.
Ej hymner höras här,
Dem sjunga Englars här,
Sjunge helgon!
Ej ärans mått
Blef stoftets lott.
Vi prise ej; vi bedje blott.

Trösta, Herre! fosterlandet:
Knyt till igen det brustna bandet
Emellan Dig och Kung och Folk.
Landsförvis den tomma flärden,
Förbanna hatets tungor, svärden,
Förslöa svekets lömska dolk!
O! lugna stormig tid.
Gif enighet och frid,
Fridens Fader!
Se till vår gråt,
Vår synd förlåt,
Och såsom fordom följ oss åt!

Coelestin.

Väl herrska andra herrar öfver oss,
Men vi, som helige Profeten säger,
Vi tänke blott på Herran och hans namn,
Der tankens forskning når sin trygga hamn,
Och känslans strid sin salighet, sin hvila.
Bedrägligt är det lugn, som tiden skänker,
Ett stormarnas och qvalens stillestånd,
Att hemta kraft till en förnyad kamp,
En dofhet dag, då åskorna sig samla —
Och ho är den Prophet, som oss förkunnar,
Hur länge än i detta arma land
De hålla tyst? O! fordom var vår Svea
Ett manligt Lejon, med *en* gyllne krona,
Som låg så fromt, men starkt, vid korsets fot,
I glansen af Sanct Petri höga krona.
Det låg, men sof ej: hvilade, men styrde.
Men slöto sig till slummer ock dess ögon,
Så ilade från Vaticanen ned
En nådens eller bannets klara stråle,
Som tände modet och gaf kraften sans.
Tre hufvuden har nu vårt rikes Lejon;
Men kronan är blott *en* och odelbar,
Derföre vill man henne sönderslita.
På ingen jordisk thron ännu har sutit
Treenighetens sälla majestät;
Treenigt blott är himlens herradöme.
O, denna kamp — ett rysligt brödrasplit —
Går som en vådeld öfver land och rike,
Och nöd och armod, stridens bleka döttrar,
Gå med förbannelser från dörr till dörr,

Och vredens svärd på aftonhimlen brinna,
Och strida floder utaf fasa stelna,
Och hämmas i sitt lopp; ja, Kyrkan sjelf,
Hon, Fridens Moder, mellan flammor står,
Och ropar sina ve och ve förgäfves.
Det syns som Petri nycklar ej förmådde
Mer läsa upp den slutna Nådens port.
Bedragoms icke af det lömska lugn,
Som smekt vårt hopp i dessa sista dagar,
Och prisom ej vår dygd och våra böner,
Att de Guds vredes hämnarsvärd försmält
Och plånat ut Rättfärdighetens dom.

(Han utsträcker sina händer emot
Torkel Knutsons monument.)

Ty se — jag ser, och hvad jag ser, förkunnar,
I templets famn en vålnad utan hvila,
I grafvens djup ett hjerta utan ro.
O se — jag ser, och hvad jag ser, förkunnar,
Att *Torkel Knutsons* ande går och vandrar
Kring fosterlandets bygder, och dess namn
Är *Hämnd* — och när det vilda namnet nämnes,
Så bäfva himlarna och jordens krets.
Blod sitter än på denna pansarskjorta,
Oskyldigt blod kan hända — det vet himlen —
Men det vet jag och hvarje redlig man,
Att orättvist det flöt för bödelssvärdet.
Och se — jag ser, och hvad jag ser, förkunnar,
Att denna hämnd, som sina offer söker,
skall finna dem. O! hvad du gör, gör snart,
Du fordom starke, vördnadsvärde Hjelte,
Nu blodiga och fruktansvärda Skugga!

Kräf ut din rätt på dem, som dig förföljde,
Gör dem till stoft, som dig i stoftet böjde,
Och när du hämnat dig och sänkt ditt svärd
I glömskans djupa flod, den tysta floden,
Som majestätisk följer tiden efter,
Och slukar ett århundrade i sönder,
Gack då med frid, och lyft så upp din hand,
Välsignande ditt gamla fosterland!

(Han nedfaller på knä och betäcker sitt ansigte.)

Sång af Tre Chor-Gossar.

Gudars Gud och kungars Konung,
Vredens härar undertryck!
Lindra du med Nådens honung
Straffets bittra isopsdryck!
Svärden såra,
Rista död i menskans hjerta;
Men med en odödlig smärta
Kan din vredes ljungeldsblick
Menskosjälar genombåra.
Ingen flög till stjernors möte
Undan den: i jordens sköte
Ingen honom undangick.

De Tre andra Chor-Gossarne.

Icke kan ormens
Giftiga tunga
Såra den unga
Liljan på marken;

Hon fruktar ej den.
Hväsa än stormens
Flygande drakar aldrig så vilda,
Kommer den milda
Dufvan till arken
Dock lyckligt igen.
Så när hämnden hviner
Öfver eldruiner,
Far dock blixtens flamma
Oskulden förbi.
Kärlek står, densamma,
Lika hvit och fri.

Alla.

Lugna, Fader! lifvets bölja,
Låt ej stridens örn förfölja,
Mördande, den rena, ljufva
Oskuldsfulla fridens dufva,
Som oliveqvisten bär!
Herre, Herre! skilj dem tvenne,
Störta honom, rädda henne:
Låt din dufva hvila här!

(Ett ögonblicks tyst, högtidlig andakt. Coelestin uppreser sig, gör korstecken öfver folket och går ut, åtföljd af Chorgossarne. Församlingen strömmar efter, så att slutligen ej flere i templet qvarstanna, än)

Birger Brahe, Ingeborg och Birgitta.

Birger.

Högtidlig ljöd den fromma mannens röst
Som domsbasunens stämma, och det syntes

Liksom en högre, omotståndlig makt
Dref prophetians ord ifrån hans läppar;
Ty sällan höres väl en andlig man
Så öppet hylla Torkel Knutsons minne.
Men hvad för Klerken i en andaktsstund
Hänryckningens ingifvelse förkunnar,
Det skådar Statens man med sitt förstånd.
Han läser i historiens öppna bok,
Som är rättfärdighetens höga dom
I rättegången mellan ljus och mörker:
»Att såsom brödrahatet är en eld,
»Som icke släcks af hela verldens vatten,
»Alltså den släckas må med blod.» Och åter
Uppå ett annat blad stå dessa ord:
»När tidehvarfvets luft af brottens ångor
»Blir alltför het, ohelsosam och tung,
»Så skapar den sin rening: hämndens åskor,
»Och åskorna, till tidehvarfvets skräck,
»Slå ned och drabba, enligt lagen, först
»Lystornen uti staten, maktens herrar,
»Emedan deras krönta hjessor stå
»Så nära himlens hvalf, emedan guldets
»Metall i kronan blixtens stråle lockar.
»Men renar icke denna rening nog,
»Och varnar denna varning ej tillfyllest,
»Så härje blixten hyddorna och fälten,
»Och göre så af folket och af landet
»Ett enda stort, förfärligt bränneoffer
»Åt mensklighetens enda sanna helgon,
»Som heter *Evig Rätt* och *Evig Lag*.»

Jag dyrkar detta helgon. Fridens blomma
Bär det i hand, och Ärans stjernebindel,
Med klart, men prunklöst och ofärgadt ljus,
Omgifver skönt dess marmorhvita panna.
I denna tid, liksom i fordomtimma,
Kan redligheten ej två herrar hylla
Och ännu mindre tre. Jag går, som förr,
Min lugna gång dit samvetet mig bjuder,
Och här i templet, invid denna graf,
Som gömmer Torkel Knutsons stora hjerta,
Som slog så mäktigt, likt Rättvisans ur,
Att kommande århundraden det höra,
Här vill jag, vördande, i stoftet bedja,
Att *Rätt* må ske, och sedan glad uppstå,
Att handla fritt och för det Rätta strida.

Ingeborg.

Jag vördar ock Rättvisans majestät,
Mer stort än ljuft och mera högt än skönt:
Men för dess åsyn blott mitt hjerta bäfvar,
Och, minnandes sin svaghet, egnar henne
Ej kärlekens, men fruktans hemska dyrkan.
Och hvem kan väl bestå inför den höga,
Oblidkeliga domen i dess blick?
Men är det i Försynens råd beslutet,
Att hämndens rätt skall bloda ned vårt land,
Och brodertvisten blott med död försonas,
Fall ned med mig, min dotter! bed med mig
Om nåd för den, som räddade vårt lif,
Den ädla, ridderliga hertig *Erik* —
Vårt lif, Birgitta! ty ännu jag bar

I modersskötet dig, när under färden
Emellan Calmars strand och Ölands kust
Mitt skepp, mot klipporna af vågen slungadt,
Förgicks, och döden räckte upp ur djupet
En iskall famn, att sina offer hemta.
Re'n fattade han mig — men se! då kom,
Landsflyktig sjelf och jagad ut i verlden
Af ödenas och hafvets dubbla storm,
Prins Erik, stark som segren, mild som friden,
Och vågade sitt lif, mer värdt än mitt,
Och kämpade om mig med dödens makter,
Och med ett högre bistånd kampen vann.
Jag dyrkar Nådens sköna, milda Engel,
Som icke sitter, högt bland stjernor, stilla,
Och vill, att allt skall höja sig till honom,
Men i en guldsky sänker sig, på hvita
Och solbelysta vingar, ur sitt Eden,
Med Österlandets stjerna på sitt änne,
Med tvenne dufvor slumrande på armen,
Ett himlens sändebud till jordens barn.
Här vid din fot, du helige Franciscus!
Du, Nådens och Förbarmandets Prophet,
Jag sjunker ned —
Och sänder upp min bön: om Nåd — om Nåd.

(*Birger Brahe* går fram och knäfaller vid Torkel Knutsons graf: *Ingeborg* knäböjer vid Sankt Francisci bild. Vid altarranden, midt emellan begge, vänd utåt templet, med upplyftadt bildkors, stannar)

Birgitta.

Ja! när *Rätt* med dödens svärd,
Uti dödlighetens verld,

Dödlighetens brott försonat,
Allt laggt ner och ingen skonat,
Sväfvar *Nåden* sakta neder,
Menskligheténs milda vän,
Leende sin famn utbreder,
Och gör lefvande igen.
Höga Rätt och milda Nåd!
När J sluten er tillsamman,
Tändes flamman
Af Guds kärleks visa råd.

ÖPPET BREF TILL FRÖKEN EVA.

En nerfsjuk, sysslolös Poet,
(Jag bör, för att mig sjelf ej sätta
I misskredit, jag vet väl hvar,
Här inom parenthes berätta
Att äfven Schiller nerfsjuk var;
Ehuru mycket deri fattas
Att man kan Schillers like skattas
Blott för den orsak skull att man
Är sjuk på samma sätt som han —)
Som sagdt — en sysslolös Poet,
Som ligger i sin enslighet
Med bokhyll'n midt framför sin näsa
Men ej får tänka eller läsa
Hvad alltid helst han tänkt och läst,
För att ej bli af Doctorn snäst:
Han sätter sig nu *opp*, ej *neder*,
Och skriftligen ödmjukast beder
Bibliotheksförvalterskan
Och själaspisutdelerskan,
Det är: den goda fröken Eva,
Att, som hans själ ock måste lefva,
Ur bokförrådet låna få
En bok, hvarmed han spisas må.

Fritt val af vidd och ämne lemnas:
Välkommen blir den bok mig ämnas,
Blott den ej har för mycken nerf,
Är måttligt rolig, måttligt kärf,
Och helst af den beskaffenheten
Och ljufveliga lättsmältheten,
Att utan alltför stor förlust
En hälft af innehållets must
Kan fastna qvar i Oscars näsa
När honom täckes för mig läsa.
Förlåt att jag härmed besvärar;
Men vilda fantasiers härar
Från alla håll bestorma mig,
Om tanken, som i hjernan brinner,
Ett yttre föremål ej finner,
Hvarvid han lugn kan fästa sig.

När mina svaghetssynder vika,
Och frisk och fri jag träda får
I poesiens gård, den rika
Produkten af en evig vår:
Der Tasso, Schiller, Shakespeare, Goethe
Vid en hesperisk majvinds sus,
Förföriskt komma mig till möte
Med sina skapelser af ljus,
Då skall den fröjd jag nu försakar,
Der jag vid midnattslampan vakar
Med mina tankars tropp i krig,
Än mer ambrosiskt smaka mig.
Då full af tacksamhet för all den vård jag njutit,
Vid minnet af den tid, som pinat och förflutit,

Då jag var grymma Nornors slaf,
Jag minnas skall den bok Er hand behagat sända,
Ja! jag skall kunna den från början och till ända,
Om ej för bokens skull kanhända,
Dock visst för Hennes, som den gaf.

TASSOS KLAGAN.

(Efter Byron.)

I.

O! långa år! hvem hjelper Sångens son,
Att på sin örnvingprydda skullra bära
En centnertyngd af sorg, befläckad ära,
Pådiktad galenskap och spott och hån,
Den lömska kräfta, jag i själen känner,
Och vistelsen i de förrycktas hus,
Den vilda törsten efter luft och ljus,
Som, aldrig stillad, lik en flamma bränner?
När detta galler mig all syn betar,
Och glansen utaf solens strålar skämmer,
Igenom ögat in i hjernan far
Ett uddigt qval, som sårar och beklämmer.
Och Fångenskapen, se — o fasans ort! —
Står, smädande, vid alltid sluten port,
Och genom bommorna blott släpper fort
En urblekt dager och en usel föda,
Hvars bitterhet var nära att mig döda,
Förr'n jag blef van; — nu nöjd med hvad man gaf,
Jag sitter stum och äter i min graf.
Allt detta plågar mig och skall mig plåga;

Men jag vill bära't, tills det ändrar sig,
Och till förtviflan ej förnedra mig;
Ty jag har kämpat med min smärtas låga,
Och sköna vingar har jag här mig gjort,
Hvarmed jag flugit utom fängslets port.
Jag lefvat ibland englar: jag har helsat
Allt hvad gudomligt är, och jag har frälsat
Den helga grafven. Klart min ande brann
Med diktens solsken öfver Canaan,
Till kampens ära för den Gud, som är
I himlen, och som var på jorden här.
Han stärkte mina krafter och mitt hjerta;
Förlåtelse jag köpt mig för min smärta.
I straffets tid min sång tillkännagaf
Hur folket vann och tillbad Salems graf.

II.

Det är förbi. Mitt verk är nu förrättadt.
Du trogna vän, som mina bojor lättat,
Ditt sista blad jag fuktar med en tår,
När sorgen ingen ur mitt öga får.
Min unga skapelse, du barn, som smekte
Min själ, och leende omkring mig lekte,
Som med din fägring från mig sjelf mig drog —
Du är ock slut, med dig min glädje dog.
Mitt öga gråter och mitt hjerta blöder,
Nör ödets hand min sista ros föröder —
Den blommat ut. Hvad återstår mig än? —
Min sorg; men ack! hur skall jag bära den?
Det vet jag icke! men en tröst för qvalen
Jag söka vill uti min andes kraft.

Än står jag ren; ej samvetsqval jag haft,
Ej heller skuld. Hvi kallar man mig galen?
Träd, *Leonora!* fram och svara, du!
Vansinnigt var mitt arma hjerta ju,
Som vågade till himlahvalfvet syfta,
Så högt som upp till dig sin kärlek lyfta;
Men själen — fri från galenskap var den.
Mitt fel jag fann: jag lider straffet — men
Utaf dess börda oförkrossad än.
Att du var skön, att icke jag var blind,
Derföre menskligheten mig förskjuter.
Må ske! Fritt blekne färgen på min kind;
Utaf din fägring dock jag minnet njuter.
En lycklig kärlek skämmer bort sig sjelf,
I glädjens strålar alltför tidigt mogen;
Men den olycklige är evigt trogen.
Som hafvet söks af hvarje flod och elf,
Så öfvergå hans känslor i det stora,
Kärlekens haf, att der sig mildt förlora:
Ett haf, mer värdt än något jordiskt land,
Omätligt, bottenlöst och utan strand.

III.

Hör ofvan mig de oförstådda ropen
Utaf den fängslade och galna hopen!
Hör smädefulla eder, sorgens tjut,
Som hemskt förvridna läppar gjuta ut.
Se dessa, galnare än galenskapen,
Som vilja tysta hjernans stoj med vapen,
Men släcka, med ett fåviskt raseri,
Den lilla gnista ljus, som fins deri.

Med dessas och med deras offers skara
I långa år jag måst tillsamman vara.
Bland dem kanske mitt lif sin ända når —
Välan! *då* först mitt hjerta hvila får.

IV.

Jag tålig varit, om jag sjelf får dömma.
Jag hälften glömt af hvad jag ville glömma;
Det väcks igen. — O! hvem är den mig lär
Att glömma så som jag förgäten är?
Är jag ej vred på dem, som i förening
Försatt mig hit i qvalens jemmerdal,
Der löjet ej är fröjd, ej tanken mening,
Ej folket menniskor, ej ordet tal,
Der vallmobägarn blir med galla rågad,
Och hvar och en i egen afgrund plågad?
Vi äre många i vår ensamhet,
Och alla kunna, med ett sargadt öra,
Förbannelserna, slagen, skriket höra;
Dock *en* allena deras mening vet,
Och klockt kan svara, när de andra kalla —
Men han, den uslaste utaf dem alla,
Var icke född att lefva här bland dem,
I plågornas och galenskapens hem.
Är jag ej vred på dem, som hit mig sände,
Förnedrade mitt namn i folkets tro,
Och stulo bort min sansning och min ro,
Med hatets eld min andes vingar brände,
Och mina tankars oskuld ställde fram,
Att bränmärkt bli och höljas utaf skam?
Vill jag ej lära dem, hur tungt det är,

Att synas lugn, när sorgen en förtär,
Mot inre fiender beständigt kämpa
Och stoiskt — fåfängt dock — sin klagan dämpa? —
Nej! furstars oförrätter jag förlåter:
En skyndsam död är allt hvad jag begär;
Att hämna mig — dertill för stolt jag är.
Tyrannens syster! För *din* skull jag låter
All bitterhet dö ut inom mitt bröst:
Uti ditt tempel tiger hämndens röst.
Din broder hatar — icke jag tillbaka —
Du röres ej; men jag kan ej försaka.

V.

Se kärleken, som ej förtvifla kan,
Min bästa del, en eld, som aldrig släckes,
Djupt i mitt slutna hjerta lefver han.
Som blixten döljes, utan färg och ljud,
I molnets rullande och svarta skrud,
Men ljungar fram med styrka, då han väckes,
Så, när för mig ditt namn framställer sig,
En eldig tanke genomstrålar mig,
Som alla andra tankar undandrifver:
Allt dunstar bort, men jag densamme blifver.
Mitt tillstånd och *ditt* stånd jag kände väl;
Jag visste jag var skald och du furstinna.
Min kärlek blef ej ärelystna'ns träl,
Och aldrig sökande att segrar vinna,
Förråddes ej af ord, ej suck, ej bön;
Den var sig ensam nog, sin egen lön.
Och om min låga röjde sig i mina
Förtjusta ögon, blef hon straffad nog

Utaf den stumma köld, som låg i dina;
Men aldrig dock af harm mitt hjerta slog.
Ett slutet helgonskrin för mig du tycktes,
På heligt afstånd dyrkadt, af hvars prakt
Den vigda jorden kysstes, men ej trycktes.
Ej i din furstekrona låg din makt,
Men deruti, att kärleken dig klädde
Med sina strålar och sin skönhets glans,
Förfärande den, som inför dig trädde —
O nej! förfärande du aldrig fanns;
Men vördande likväl man måste stanna
Inför den höga stränghet, det behag,
Som blandades i dina anletsdrag,
Likt dem, som hvila på serafens panna.
Jag vet ej hur, din genius vann på min,
Min stjerna stod der stilla framför din.
Om det förmätet är att kärlek känna
Förutan hopp, det dyrt mig kostat har;
Men dyrast är mig Du likväl, och denna
Fördömda ort kanhända värdig var
Att hysa mig, om den ej inneslutit
Din bild också, som aldrig sig förbrutit.
Den kärlek, som mig här i bojan lagt,
Har hjelpt mig hälften af dess börda bära,
Och skänkt mig kraft att nya lagrar skära,
Att skåda ned på plågan med förakt,
Men upp till dig med fröjd: att manligt klaga
Och smärtornas skarpsinnighet bedraga.

VI.

Det är ej under; från min födselstund
Min själ, af kärlek drucken, alltid brunnit
För allt hvad ögat såg på jordens rund.
Uti naturens föremål jag funnit
Idoler, som min varma dyrkan vunnit:
Hvar skapelsens atom jag hyllat har.
Af träd, af blommor, ensliga och vilda,
Jag plägade ett paradis mig bilda:
Der lade jag mig, för att drömma, ned,
Och trädens svala skuggor mig omslöto,
Och timmarna oräknade förflöto,
Fast se'n jag mycket för min vandring led.
De vise syntes skaka silfverhåren,
Och sade: hvilken usel, giftig frukt
Skall denna telning bringa fram med åren,
Om den ej tidigt rättas genom tukt!
Då slog man mig; dock fällde jag ej tårar,
Men återvände till mitt paradis,
Satt der och drömde se'n på samma vis
Den vakna dröm, som mer än sömnens dårar.
Med tiden kom en ljuf och bitter oro:
Och alla känslor, som i bröstet voro,
Uti *en* enda saknad löstes opp,
Men flyktig, irrande och utan hopp,
Till dess en dag min blick det sökta fann,
Och det var *Du.* Då blef jag mer ej min;
Min varelse förvandlades i din,
Och hela jordens krets för mig försvann.

VII.

Jag ensamheten älskat; men jag trodde
Dock aldrig än att blifva hit försatt
I ödslighetens fasansfulla natt.
O! en skeppsbruten seglare, som bodde
På naken klippa, mången hopplös dag,
Ej lider så, som *inom* klippan jag.
Ty hela verlden honom öppen är;
Min verld är denna trånga cellen här.
Om *han* förgås, han kan ifrån sin klyfta
Mot stormfull sky ett trotsigt öga lyfta.
Min blick det mörka hvalfvet endast når,
Till himlens moln jag den ej höja får.

VIII.

Jag känner nu, att själens kraft sig sänker,
Och mitt förstånd förnimmer det. Jag ser
Ett sken, som genom fönstergallret blänker,
Uppå hvars strålar sväfvar till mig ner
En dyster dæmon. Stundligt han mig plågar
Med fina smärtor, efter hvilkas agg,
Likt nässlans brand, det späda törnets tagg
Den frie och den friske litet frågar,
Men hvilket pinar och förtär en man,
Som är af trånga murar innesluten,
Och lider, utaf menniskor förskjuten,
Allt hvad som lidas och förkrossa kan.
Ej dödligheten ensam mig fördömmer,
Men andarne med den förena sig:
Mig hatar jorden, himlen mig förglömmer,
Och ondskans hemska makter fresta mig.

Det blir dem kanske lätt att öfvermanna
En varelse, som verldarna förbanna. —
Hvi smälts jag här, som stål af eldens makt?
För det min kärlek, tjust, på knä sig laggt
För den, som mera eller mindre var
Än jag och allt hvad menskligheten har.

IX.

Förr var min känsla liflig; nu ej så.
Re'n skulle jag mitt tyngda hufvud krossat
Mot gallrets jern, och så mig sjelf förlossat,
När genom dem solstrålen ur det blå
Med hån såg ned på mig och på min smärta,
Om jag ej hittills öfvertalt mitt hjerta
Att bära det, som jag beskrifvit här,
Med allt dertill, som obeskrifligt är.
Ty jag med sjelfmord icke vill besanna
Den lögn, man tecknat på mitt ryktes panna,
Ej rycka minnet utur ärans famn
Och bränna det med galenskapens stämpel,
Och tigga ömkan åt ett smädadt namn. —
Nej! det skall bli odödligt, och ett tempel
Utaf mitt fängelse jag göra vill,
Som för min skull allt folk skall strömma till.
När se'n, Ferrara! dina furstar alla
Försvunnit, när en gång du sjelf skall falla,
Och dina stolta hallar öde stå,
Din enda krona blir min lager då.
Och fängelset, der skalden stängdes inne,
Hos efterverlden blir ditt längsta minne.
O Leonora! du, som trodde dig

Förnedrad, när du älskades af mig,
Som tänkte, att din skönhet var en kyrka,
Der blott monarker hade lof att dyrka:
Gå, säg din broder, att i denna stund,
Till trotts af alla lidandens förbund,
Hvarför ett vanligt hjerta måste brista,
Af år, af sorger, kanske ock en gnista
Af det hans högmod har tillräknat mig,
Jag än af all min själ tillbeder dig:
Och lägg dertill, att, när palatsen ramla,
Som nu till dans och fröjd hans skaror samla,
Och staden står på prakt och minnen tom,
Skall detta ställe bli en helgedom.
Och dig — när skönhetens och bördens dager
Förbleknat, som dig jordens hyllning gaf,
Dig hälften skänker jag utaf den lager,
Som sprida skall sin skugga på min graf.
Ej någon makt, ej sjelfva dödens vilja
Kan våra namn ifrån hvarandra skilja.
O Leonora! liksom jag var *din*,
Fastän för sent, du blifver äfven *min*.

TYSTNAD.

»Heliga tystnad!
»Död uti lifvet!
»Lif uti döden,
»Forskningens moder,
»Diktningens källa,
»Skydda min frid!
»Rädda min ande
»Undan det tomma,
»Rysliga hvimlet!
»Lägg dina varma
»Snöhvita vingar
»Öfver mitt hjerta,
»Söf det, o söf.
»Att det må tiga,
»Att det må hvila.
»Tiga, som vågen
»Tiger i stiltje:
»Hvila, som barnet
»Hvilar på dansen.
»Heliga tystnad!
»Död uti lifvet,
»Lif uti döden!
»Gif mig din frid.»

Tyst var den första
Menniskans tanke,
Tyst var den första
Menniskans bön.
Tyst var den tjusande
Friden i Eden.
Blommorna drucko
Daggen och ljuset, —
Daggen och ljuset
Föllo ju tysta
Ned ifrån himlen.
Lugna och stolta
Spirade träden
Upp mot det blå:
Kröntes af solens
Tysta och rena,
Eviga sken.
Strax med det första
Ljudet i verlden,
Oskulden dog.
Falsk var den första
Vispiga vestan,
Som så beställsamt
Hviskade joller i
Blommornas öra:
Och uti trädens
Löfvade grenar
Sqvallrade först.
Falsk och förrädisk
Hördes ju ormens
Hväsande tunga:
Så med de första

Ljuden i verlden
Oskulden dog. —
Grym var den första
Nordan, som grumlade
Verlds-oceanens
Speglande rymd.
Vild var den första
Tordön, som splittrade
Ekarnas kronor.
Vildare hördes
Dånet ur malmen,
Menniskoödarn,
Sorgernas källa,
Afgrundens son.
Ren med det första
Bullret i verlden,
Fridens olympiske
Genius dog.

Renast är kärleken
Innan han talar:
Skönast är dikten
Medan han hvilar
Tyst uti skaldens
Glödande barm.
Ädlast är dygd, som
Sig sjelf ej besjunger:
Tiger och handlar
Mäktigt och tyst:
Lidandet ädlast
Då det ej klagar —
Tiger och dör.

Heliga Tystnad!
Älskade pilgrim
Från de förklarade
Andarnas land!
Är du en främling
Här i den vilda
Stormande verlden,
Är du föraktad af
Menniskans slägte,
Dröj dock — o dröj!
Sätt dig så stilla
Ned vid mitt läger,
Gif mig en tanke,
Gif mig en härlig
Bild af det väntade
Eviga lifvet:
Heliga Tystnad!
Död uti lifvet,
Lif uti döden,
Gif mig din frid!

DÖDS-BÖN.

(Efter Robert Burns.)

Okända Allmakt! Du, som tändt
Min fruktan och mitt hopp!
Inför hvars anlet snart min själ
Ur tidens graf står opp.

Om på den väg jag vandrat har,
Som jag försaka bordt:
Som i min barm ett *någon ting*
Mig hviskar, att jag gjordt:

Du vet, att lidelsernas storm
Du väckte i mitt bröst.
Jag svek ditt bud, vid ljudet af
Dess magiskt vilda röst.

Hvad helst min *svaghet* felat har,
Och hvad min *blindhet* bröt,
Allgode Fader! dölj det djupt
I glömskans tysta sköt.

För *viljans* brott en tröst jag vet —
Den är min rikedom —
Att din rättvisa mildhet är,
Förlåtelse din dom.

HJELTEBRÖDERNA.

På Alhamras myrtenlunder
Glöder middagssolens brand.
Hourin njuter hvilans stunder,
Stödd med kinden mot sin hand.
Utanför på fälten
Strides lif för lif.
Främst går unga hjelten
Ismael Kalif.

Men för korsets ära strida
Johan här och *Pedro* der,
Än invid hvarandras sida,
Än hvar en framför sin här.
Ungdomen dem kröner:
Gladt de kring sig se.
Såsom Ledas söner
Sköna äro de.

Prinsar af Castilien båda
Äro de, och göthiskt blod.
Ingen möda, ingen våda
Fruktar deras brödramod.
Fastän striden blandar
Göth med Musulman,

Deras stolta andar
Finna dock hvarann.

Ismael dem varse blifver,
Kända väl af vapnens glans.
Med hvart hugg hans sabel gifver
Skördar han en segerkrans.
Döden tusen vältar
Till Tartaren ner;
Men de unga hjeltar
Han ej falla ser.

Under göres öfver under:
Väldigt stod Granadas slag;
Och Granadas gröna lunder
Derom hviska än i dag.
Blod på jorden runnit
Såsom regn ur sky.
Ismael har vunnit,
Och de Christne fly.

Men på fältet bland de fallna
Ligger fursteparet qvar.
Stilla deras hjertan kallna,
Der ett Edens värma var.
Dragna svärd och pilar
Ses vid begges barm,
Och Don Johan hvilar
På Don Pedros arm.

Deras drägter äro rena:
Fuktigt deras mörka hår.
Blod på svärden syns allena:
De ha sjelfva intet sår:

Fallna, men ej slagna,
Under stridens glöd,
Mildt af jorden tagna
Utan stridens död.

Ismael går ut ur tältet,
Vandrar fram i segerprakt,
Att betrakta uppå fältet
Offren, som han nederlagt.
Han sitt hufvud böjer
För de ädla två;
Men sin stämma höjer
Han, och talar så:

»Inga lansar eder rörde,
»Eder dödade ej vi;
»Men er fägrings glans förförde
»Dödens genius mild att bli.
»När han såg er, log han,
»Hejdande sitt lopp,
»Blott med kyssar tog han
»Edra andar opp.

»Då jag ej kan gifva mera,
»Grift af mig J skolen få.
»Sjelf skall Ismael plantera
»Tvenne lagrar deruppå. —
»Mansur! i din visa
»Lofva ej din kung.
»Ej min seger prisa,
»Deras blott besjung!»

TROHETSSÅNG.

(Vid H. K. H. Prins Oscars afresa från Upsala den 18 Dec. 1819.)

Marche.

Snart, Oscar! är heliga stunden förgången,
Hon ilar oss undan med skyndande lopp.
Snart tystnar den fria ungdomliga sången,
Som tolkade ofta vår fröjd och vårt hopp.
Men starkt såsom jern är det trofasta bandet,
Och ljuft som af liljor — det knöts af din hand;
Och klart som ett norrsken i fäderneslandet
Uppflammar vår kärlek med lågande brand.

Trio.

Du lemnar oss, Prins! och vi måste försaka,
Men minnenas blommor uti Dina spår
Vi plocke, och kommer en gång Du tillbaka,
Vi fläte en krans utaf dem i Ditt hår.

Som polstjernan skön uppå fästet ses blänka.
I högsätet blå med en klarare glans,
Och vänliga blickar till jorden nedsänka,
Omgifven af dyrkande stjernornas dans —

Så vakar Du, Förste! med strålande öga
Kring hoppets förklarade, blommiga gård:
Förr nordstjernan faller från himmelens höga
Än frukten förgår af Din kärliga vård.

Trio.

Välsignelse med Dig, och lycka i tiden
På färden till ärans odödliga kust!
Om icke förut, vi Dig träffa i striden:
Der, Oscar! vi offre Dig lifvet med lust.

Bär också vår helsning till vänsälla Kungen;
Och säg ifrån oss för Din härliga Far:
Ännu är all strid ej i norden besungen,
En seger att skörda ännu finnes qvar,
Vi vilje mot flärden i härnad uttåga,
Och ropa till kraften: statt upp! det är dag.
CARL JOHAN! och OSCAR! i kärlekens låga
Vi härde vårt svärd till det väldiga slag.

Trio.

Och sedan, i skuggan af segrarnas lager
Skall klinga bland harpslagen frihetens röst,
Och äran den gamla, som östansol fager,
Slå läger i ungdomens klappande bröst.

Det eviga binds ej af tid eller öden,
Och kärleken räknar ej timmar och år,

Och lika förtrolig med lifvet och döden
Vid älsklingens sida så bergfast han står.
Vår Oscar! en borg kring Ditt hjerta vi ställa:
O vore den mäktig, som trogen och varm!
Ett lofve vi, Balder! vill Öder dig fälla,
Först pilen skall gå genom tusendes barm.

CARL JOHAN.

Det råder fröjd kring berg och dal,
När folket ser sin Kung;
Det tänker på de segrars tal,
Han skördade, som ung:

Och på den lager, som han skär
I ålderns dagar än.
Den lagern skön som Äran är,
Och *Kärlek* heter den.

I krig som frid vår Konung haft
Ett majestätiskt skick.
Uti hans hjerta lågar kraft,
Och snille i hans blick.

Med fadershand, i Skandiens bygd,
Han skipar lag och rätt.
Hans mildhet är hans skönsta dygd,
Och den gör kronan lätt.

Ty råder fröjd, kring berg och dal,
Hos gammal, som hos ung,

Från kojan och till festens sal,
När folket ser sin Kung.

Om stormen häfver upp sin röst,
Och tiden blifver vild.
Betrakta, Svea! då, med tröst,
Din ädle Konungs bild.

Med riksbaneret i din famn,
Mot orätt, våld och flärd,
Gack ut och strid i Ärans namn
Och med *Carl Johans* svärd!

OSCAR.

Skön är rösten, som ur Sagan talar,
Om vår *Forntids* bragder. Äran bor
Stolt i våra gamla kungasalar
Och i våra tysta tempel-chor.
Stoftbehöljda hjelmar, svärd och pansar,
Multna fanor, segrande banér,
Döda hjeltar, friska lagerkransar
Oscar der med vördnad ser.

Tryggt vår *Samtid*, älskande, sig sluter
Kring sin forntid och sitt kungahus:
Fridens lugn, i stormens dagar, njuter,
Lyst af Ärans och af Minnets ljus.
Sveas Konung, om än stormen skakar
Sina vingar, oss ej öfverger.
För sitt rikes väl Han troget vakar: —
Oscar det med kärlek ser.

Och när Svea på sin *Framtid* tänker,
Kastar hon sig trygg i Hoppets famn.
Invid Nordens stjerna härligt blänker,
På dess blåa himmel, *Oscars* namn.

På hans panna har Naturen skrifvit
Oss ett löfte. Han skall hålla mer:
Och af allt hvad oss *Carl Johan* gifvit,
Svea helst på *Oscar* ser.

Forntid, Nu och Efterverld tillhopa —
Dessa try för Svea äro ett.
Hon är stark och pröfvad: och Europa
Med beundran dess trophéer sett.
Svea sina minnen ej förglömmer,
Rädes ej för dagens larm och dån,
När hon blomman af sin kärlek gömmer
Åt *Carl Johans* ende Son.

